

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

**DEVELOPMENT OF WEB-BASED INSTRUCTION USING
SELF-DIRECTED LEARNING TO ENHANCE ENGLISH
LANGUAGE SKILLS FOR SECONDARY 2 STUDENTS**

KUNGSAMRETH YORN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

KUNGSAMRETH YORN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ชื่อ - นามสกุล	Mr. Kungsamreth Yorn
สาขาวิชา	เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์เทียมศ แปะสาวะ โน, ศษ.ด.
ปีการศึกษา	2560

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) หาประสิทธิภาพของการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดฝั่งแคว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย เอกสารประกอบการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเองวิชาภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บวิชาภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีของกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระ (t-test for dependent sample)

ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเองวิชาภาษาอังกฤษสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์โดยเฉลี่ยเท่ากับ 81.83/80.83 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 16.37 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.09 ค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 16.17 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89 มีค่า t-test ระหว่างระก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 2.00 ซึ่งมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้เรียนผ่านการเรียนโดยการพัฒนาการสอนผ่านเว็บวิชาภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : การสอนผ่านเว็บ ภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

Thesis Title Development of Web-based Instruction using Self-directed Learning to Enhance English Language Skills for Secondary 2 Students

Name – Surname Mr. Kungsamreth Yorn

Program Educational Technology and Communications

Thesis Advisor Assistant Professor Tiamyod Pasawano, Ed.D.

Academic Year 2017

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to determine the efficiency of the web-based instruction using self-directed learning to enhance English language skills for secondary 2 students, 2) to compare the students' learning achievement before and after using the web-based instruction, and 3) to study the students' satisfaction towards the web-based instruction.

The sample group of this research was consisted of 30 students who studied in secondary 2 in Wat Phueng Daed School, Phra Nakhon Si Ayutthaya Province, under Phra Nakhon Si Ayutthaya Provincial Education Office 1, in the second semester of academic year 2017. The research instruments included the web-based instruction using self-directed learning to enhance English language skills for secondary 2 students, a pre-test and a post-test on English language, and students' satisfaction questionnaires towards the web-based instruction using self-directed learning to enhance English language skills for secondary 2 students. The data were analyzed using percentage, mean, standard deviation and dependent t-test.

The research revealed that the web-based instruction using self-directed learning to enhance English language skills for secondary 2 students had passed the standard criterion with an efficiency level of 81.83/80.83. Moreover, the students' learning achievement after using the web-based instruction was higher than before using the web-based instruction. The students' pre-test score was $\bar{X}=16.37$, S.D.=1.09; and their post-test score was $\bar{X}=16.17$, S.D.=0.89. The t-test score between pre-test and post-test was 2.00. There was a significant difference between pre-test and post-test scores at the .05 level of significant. In addition, the secondary 2 students' satisfaction towards the web-based instruction was at a high level with the mean score of 4.30.

Keywords: web-based instruction, english language, secondary 2 students

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความเมตตาอย่างสูงจาก อาจารย์ ดร.นฤมล เทพนวล ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เทียมยศ ปะสาวะโน อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.นพดล พรามณี กรรมการสอบ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพล ไร่ไพ ผู้ทรงคุณวุฒิ กรรมการสอบ ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก้ไข ข้อบกพร่อง เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ ซึ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ฉลอง ทับศรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคณา กรัณยาธิกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดิเรก อักฮาด ที่ได้ให้เกียรติเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สาโรช โสภีรักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐกรณ์ ปะพาน ดร.กิตติศักดิ์ แป้นงาม ที่ได้ให้เกียรติเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการศึกษา ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.วิไลวรรณ ศรีสงคราม ดร.ธีปต์ย์ โสถถาวร และ ดร.สุรัตน์ ขวัญบุญจันทร์ ที่ได้ให้เกียรติเป็นผู้เชี่ยวชาญด้าน วัสดุและประเมินผลการศึกษา ขอขอบคุณบุคลากรงานบัณฑิตศึกษาทุกคนที่เป็นกำลังใจ และให้ความช่วยเหลือตลอดช่วงเวลาของการศึกษา และการทำวิจัย

ขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชา บ่มเพาะจนผู้วิจัยสามารถนำเอา หลักการมาประยุกต์ใช้และอ้างอิงในการวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบคุณเพื่อนๆ ปริญญาโท สาขาวิชา เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ที่ให้ความช่วยเหลือเป็นกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ คุณค่า อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเพื่อบุชาพระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณ ทุกท่าน

KUNGSAMRETH YORN

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(3)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(4)
กิตติกรรมประกาศ.....	(5)
สารบัญ.....	(6)
สารบัญตาราง.....	(9)
สารบัญภาพ.....	(10)
บทที่ 1 บทนำ.....	11
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	11
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	13
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	13
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	13
1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	14
1.6 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	16
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	17
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
2.1 การจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ.....	19
2.2 การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-Directed Learning).....	28
2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	40
2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	46
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	47
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	56
3.1 แบบแผนการทดลอง.....	56
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	57
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย.....	57
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	57

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	63
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้.....	66
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
4.1 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	75
5.1 วิธีดำเนินการวิจัย.....	75
5.2 สรุปผลการวิจัย.....	77
5.3 การอภิปรายผล.....	77
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	80
5.5 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	80
บรรณานุกรม.....	81
ภาคผนวก.....	83
ภาคผนวก ก -รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย.....	84
- หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย.....	86
ภาคผนวก ข คำอธิบายรายวิชาพื้นฐานวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551.....	95
ภาคผนวก ค แผนผังการออกแบบสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.....	115
ภาคผนวก ง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริม ทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.....	117
ภาคผนวก จ ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล เพื่อหาคำดัชนี ความสอดคล้อง (IOC) เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้ แบบนำตนเองเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 2.....	208

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก ฉ คำชี้แจงความสอดคล้องของข้อคำถาม (IOC) แบบทดสอบก่อนเรียน/ หลังเรียน	227
ภาคผนวก ช คำดัชนีชี้วัดค่าความสอดคล้องของข้อคำถาม (IOC) เพื่อสร้างแบบสอบถาม ความคิดเห็นเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาสื่อ การพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา อังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (สำหรับผู้เรียน).....	241
ภาคผนวก ซ คำดัชนีชี้วัดค่าความสอดคล้องของข้อคำถาม (IOC) เพื่อสร้างแบบสอบถาม ความคิดเห็นเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาสื่อ การพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา อังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	245
ภาคผนวก ฅ แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการ พัฒนาสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะ ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	248
ภาคผนวก ญ ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	251
ประวัติผู้เขียน	259

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 แบบแผนการวิจัย แบบ One - Group Pretest – Posttest Design.....	57
ตารางที่ 4.1 การหาประสิทธิภาพการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะ ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.....	72
ตารางที่ 4.2 การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้การพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อ ส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.....	73
ตารางที่ 4.3 ผลการประเมินระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากการสอน ผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ.....	74

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	16
ภาพที่ 2.1 ลักษณะการเรียนการสอนบนเว็บช่วยสอน.....	22

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้นับว่าเป็นภาษาที่มีอิทธิพลต่อผู้คนเป็นอย่างมาก ไม่ใช่แค่ในประเทศไทยแต่ส่งผลถึงการใช้งานเพื่อการสื่อสารทั่วโลก สื่อบันเทิงต่างๆ เช่น เพลง ภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ต่างก็ใช้ภาษาอังกฤษสำหรับสื่อสารกับผู้ชม สำหรับในแวดวงการศึกษาที่มีการนำภาษาอังกฤษมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษา และสามารถนำไปใช้ในสื่อต่างๆ ที่มีการนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ เช่น หนังสือ นวนิยาย วรรณกรรม ตำราเรียน เป็นต้น เพราะปัจจุบันนี้สื่อการศึกษาส่วนใหญ่ก็มีภาษาอังกฤษรวมอยู่ด้วย ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงถือว่าเป็นภาษาที่สองที่มีผู้คนนิยมใช้มากเป็นอันดับต้นๆ ของโลก เช่น ใช้เป็นภาษาราชการของสหราชอาณาจักร ภาษาอังกฤษ สหรัฐอเมริกา และบางประเทศในยุโรป จากสถิติในสหรัฐอเมริกามีคนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักมากถึง 225 ล้านคน นอกจากนี้ยังมีอีกหลายประเทศที่มีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมากกว่าร้อยล้านกว่าคนอีกด้วย มีแนวโน้มที่จะมีการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้นไปในอนาคต ประกอบกับในปัจจุบันนี้เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนการสอนอย่างมาก สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2560 มุ่งเน้นให้ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองจากสื่อการเรียนรู้และสื่อเทคโนโลยีได้เต็มที่ตามศักยภาพ โดยผู้สอนทำหน้าที่จัดหา พัฒนา ปรับปรุงเลือกใช้สื่อเทคโนโลยีมาช่วยในการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาจเลือกจากสื่อต่างๆ ที่มีอยู่รอบตัว เพื่อนำมาใช้ประกอบในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.27)

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีเครือข่ายมีบทบาทและส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา ด้านการจัดการเรียนการสอนผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และกลายเป็นเครื่องมือชิ้นสำคัญที่เปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนการสอน การฝึกอบรม รวมทั้งการถ่ายทอดความรู้ให้เกิดประสิทธิภาพ เป็นสื่อการเรียนการสอนที่พบเห็นได้ทั่วไป เช่น อยู่บนเว็บช่วยสอนหรือ WBI (Web-Based Instruction) ส่งผลให้การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนได้รับความนิยมเป็นอย่างสูง สามารถเผยแพร่ได้รวดเร็วและกว้างไกล (บุญเลิศ อรุณพิบูลย์, 2550, น.1) การสอนผ่านเว็บช่วยสอนทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนด้วยกันเอง หรือกับผู้สอน หรือผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์กับบทเรียน อาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าสื่อการสอนผ่านเว็บ (ถนอมพร เลหาจรัสแสง, 2543, น.87) ลักษณะของบทเรียนดังกล่าวนี้ ประกอบด้วยเนื้อหา รูปภาพ เสียงและภาพเคลื่อนไหว ผู้สอนและผู้เรียน

สามารถใช้วีบช่วยสอนนี้ในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น สืบค้น ตอบปัญหา ทำแบบทดสอบและ กิจกรรมอื่นๆ ผ่านระบบเครือข่ายโดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่ ผู้เรียนสามารถเรียนและทบทวน บทเรียนได้เองตลอดเวลา ลดความแตกต่างระหว่างบุคคล ลดปัญหาของผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ที่ ไม่เท่ากัน มีความเข้าใจในบทเรียน สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การเรียนรู้แบบนำตนเองผ่านเว็บไซต์ เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการควบคุมการ เรียนด้วยตนเอง มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนศึกษาค้นคว้า รวบรวม และวิเคราะห์ความต้องการ ผลของการศึกษาข้อมูล ความรู้ และทักษะกระบวนการ ตลอดจนการนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ด้วย ตนเอง และเพิ่มความรู้ของผู้เรียนให้มากขึ้น ทำให้มีความรับผิดชอบสูง มีการวางแผนและออกแบบ ยุทธศาสตร์การเรียน กำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ ระบุแหล่งความรู้ กำหนดสื่ออุปกรณ์ เลือกวิธีการ เรียนรู้ที่เหมาะสม และประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง อย่างไรก็ตามเพื่อให้การเรียนรู้เกิด ประสิทธิภาพอย่างสมบูรณ์ ควรนำรูปแบบการเรียนรู้แบบนำตนเองมาประยุกต์ใช้กับสื่อการเรียนการ สอนผ่านเว็บ ซึ่งวิธีนี้ได้มอบหมายงานให้ผู้เรียนรับผิดชอบในการวางแผน ลงมือปฏิบัติ และทำ การประเมินผลความก้าวหน้าการเรียนด้วยตนเอง เป็นรูปแบบที่จัดให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์การ เรียนรู้หรือในบทเรียนนั้นๆ โดยผู้เรียนสามารถถ่ายโอนการเรียนรู้ ความคิด และทักษะที่เกิดจากการ เรียนจากสถานการณ์หนึ่งไปยังอีกสถานการณ์หนึ่งได้ ช่วยให้นักเรียนเข้าถึงการใช้ภาษาอังกฤษจริง ออกเสียงจริง และศึกษาไวยากรณ์หลายแบบ เพราะผู้วิจัยคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญใน หลายๆ ด้าน มีอิทธิพลมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการศึกษา ด้านการสื่อสาร ด้านการงาน อาชีพ ธุรกิจ ประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ เปรียบเสมือน ประตู สะพาน หรือกุญแจ เป็นสิ่งที่ ช่วยเชื่อมโลก ช่วยนำพาชีวิตไปสู่เป้าหมายไปสู่โลกอีกใบหนึ่ง หรือไปสู่สิ่งที่เราต้องการได้ และช่วย ทำให้เราเรียนรู้ได้หลากหลายสิ่งหลายอย่างจากโลกอันกว้างใหญ่ใบนี้ได้มากยิ่งขึ้น เหล่านี้คือ ประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ ที่สรุปได้คือ การนำพาโอกาสมากมายมาให้และยังทำให้รู้จักโลก ที่กว้างใหญ่มากขึ้น การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ไม่มี ความยากลำบากในการเรียน เพียงแต่อาศัยความใส่ใจ ความขยัน และความอดทน ซึ่งไม่มีอะไรที่ยากเกินไป จนเป็นไปได้ที่จะเรียนรู้ และไม่มีคำว่าสายเกินไปอีกด้วย

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาการสอนผ่านเว็บ ด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โดยจัดให้ มีการเรียนการสอนบนเว็บไซต์ มีการผสมผสานเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่มีการใช้ ตัวหนังสือ กราฟิก ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหวและเสียงประกอบ ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความสนใจใน

การเรียนรู้ ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียน นักเรียนสามารถทบทวนบทเรียนด้วยตนเองนอกชั้นเรียน
ได้อีกทางหนึ่งด้วย

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 พัฒนาและหาประสิทธิภาพของการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะ
ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.2.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางระหว่างเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนจากการ
สอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.2.3 หาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่เรียนกับการสอนผ่านเว็บแบบนำ
ตนเองเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1.3.1 การสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเองวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษา มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

1.3.2 นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเองวิชาภาษาอังกฤษมีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนระหว่างเรียนสูงกว่าหลังเรียน

1.3.3 ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเองวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับมาก

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา ในการวิจัยครั้งนี้เป็นวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษา ภาคเรียน
ที่ 2 หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การนำเสนอข้อมูลโดยใช้โปรแกรม Microsoft Excel

1.4.2 ขอบเขตด้านประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการ
เรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560
โรงเรียนวัดฝั่งแคว 6/9 หมู่ 2 ต.ทับน้ำ อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 จำนวน 2 ห้องเรียน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
(A) จำนวน 30 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (B) จำนวน 37 คน รวมประชากรทั้งหมด 67 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัด
ฝั่งแคว 6/9 หมู่ 2 ต.ทับน้ำ อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

มัธยมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Random Sampling)

1.4.3 ตัวแปรที่ศึกษา

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

1.4.3.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable) ได้แก่

การสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.4.3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนสูงกว่าหลังเรียน

2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ มีความพึงพอใจในระดับมาก

1.4.4 สถานที่ทำการศึกษา

โรงเรียนวัดฝั่งแคด 6/9 หมู่ 2 ต.ทับน้ำ อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1

1.4.5 ระยะเวลาทำการศึกษา

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 (มกราคม – มีนาคม พ.ศ.2561)

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.5.1 การสอนผ่านเว็บ หมายถึง การใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการจัดการเรียนการสอน โดยใช้เว็บเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความรู้ มีการเสนอบทเรียนในลักษณะสื่อหลายมิติ แลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนการสอน ร่วมกับทฤษฎีการเรียนรู้ และหลักการออกแบบการเรียนการสอน เพื่อสนับสนุนผู้เรียนให้เรียนรู้ได้อย่างมีความหมาย

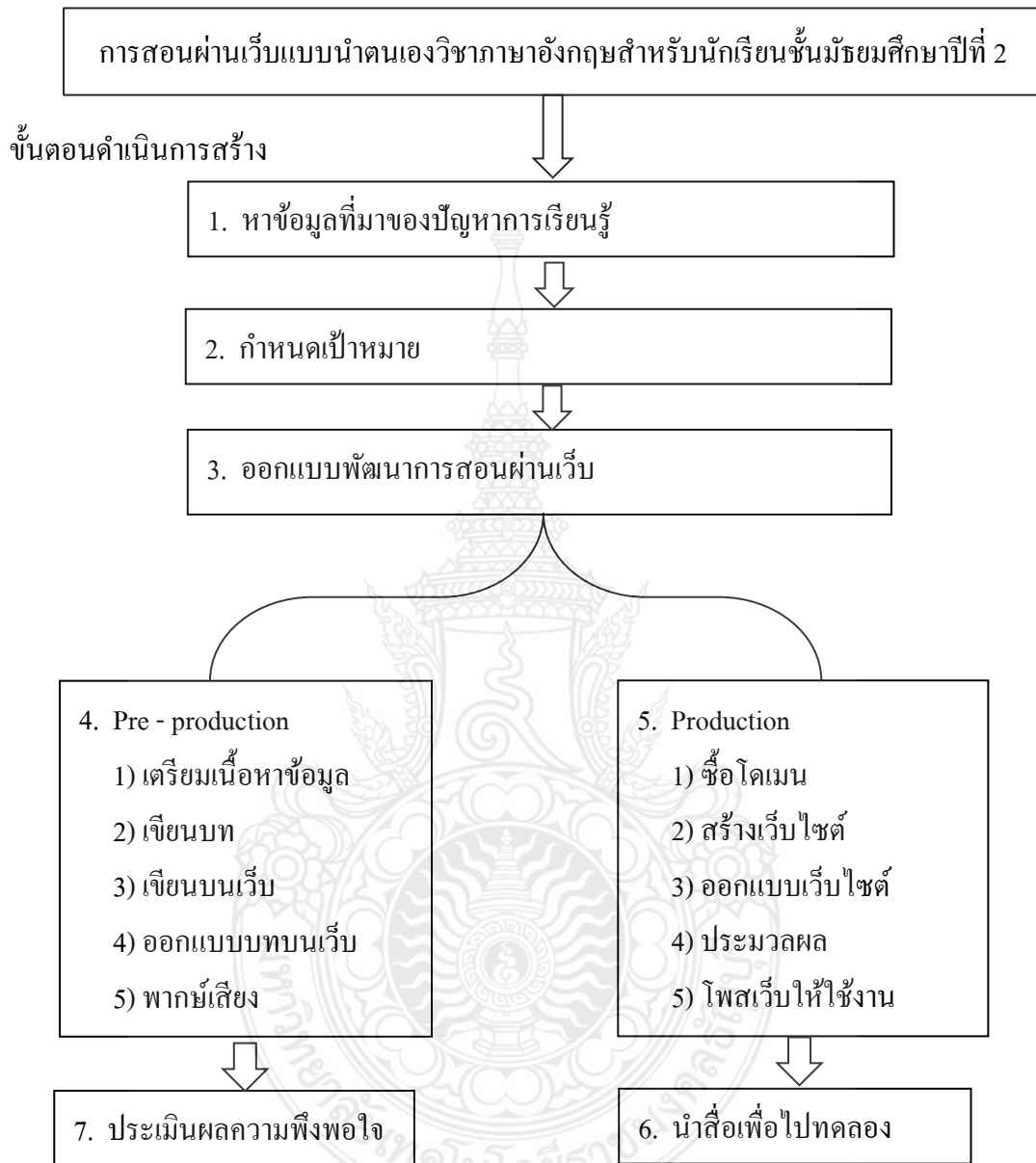
1.5.2 การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-Directed Learning) เป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้สอนในระดับมัธยมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายหลัก คือ ให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าผู้เรียนจะจบการศึกษาไปแล้วก็ตาม ซึ่งถือว่าเป็นการเอื้อต่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-directed learning) เป็นการเรียนรู้ซึ่งผู้เรียนรับผิดชอบในการวางแผนการปฏิบัติและการประเมินผลความก้าวหน้าของการเรียนของตนเอง เป็นลักษณะซึ่งผู้เรียนทุกคนมีอยู่ในขณะที่อยู่ในสถานการณ์การเรียนรู้ ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนการเรียนรู้และทักษะที่เกิดจากการเรียนจากสถานการณ์หนึ่งไปยังอีกสถานการณ์หนึ่งได้ (Hiemstra, 1994; Dixon, 1992) อธิบายว่า การเรียนรู้แบบนำตนเองเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของตนเอง ตั้งเป้าหมายในการเรียน แสวงหาผู้สนับสนุน แหล่งความรู้ สื่อการศึกษาที่ใช้ในการเรียนรู้ และประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง ทั้งนี้ผู้เรียนอาจได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น หรืออาจจะไม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นก็ได้ ในการกำหนดพฤติกรรมตามกระบวนการดังกล่าว

1.5.3 วิชาภาษาอังกฤษเรียนรู้แบบนำตนเองผ่านเว็บ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หมายถึง บทเรียนวิชาอังกฤษ เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งในบทเรียนจะประกอบไปด้วย 6 หน่วยการเรียนรู้ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การนำเสนอข้อมูลโดยใช้ Web-Based Instruction ซึ่งประกอบด้วย 4 เรื่อง ได้แก่ หลักการเบื้องต้นของภาษาอังกฤษ (English Basic) การอ่าน (Reading) การออกเสียง (Pronunciations) การพูด (Speaking) และการฟัง (Listening)

1.5.4 ผู้เรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดฝั่งแคด 6/9 หมู่ 2 ต.ทับน้ำ อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเรียนรู้แบบร่วมมือผ่านเว็บ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 67 คน

1.6 กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย การพัฒนาการสอนผ่านแบบนำตนเอง วิชาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ได้สื่อการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเองเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพ

1.7.2 ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นจากการได้เรียนรู้และฝึกทักษะจากการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.7.3 เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในการจัดรูปแบบการเรียนการสอนที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมเอกสาร หนังสือ ตำรา อิเล็กทรอนิกส์ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ทำการรวบรวมข้อมูล ลักษณะเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและประยุกต์ใช้กับงานวิจัยฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 2.1 การจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ
 - 2.1.1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ
 - 2.1.2 ประเภทของการจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ
 - 2.1.3 ลักษณะของกิจกรรมการเรียนการสอนผ่านเว็บ
 - 2.1.4 การออกแบบการจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ
 - 2.1.5 เครื่องมือที่ใช้พัฒนาการเรียนการสอนผ่านเว็บ
- 2.2 การเรียนรู้แบบนำตนเอง
 - 2.2.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบนำตนเอง
 - 2.2.2 ความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนรู้แบบนำตนเอง
 - 2.2.3 รูปแบบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง
 - 2.2.4 ลักษณะของการเรียนรู้แบบนำตนเอง
 - 2.2.5 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง
 - 2.2.6 กระบวนการเรียนรู้โดยวิธีการเรียนรู้แบบนำตนเอง
- 2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
 - 2.3.1 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
- 2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 การจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ

การใช้เว็บเพื่อการเรียนการสอน เป็นการนำเอาคุณสมบัติของอินเทอร์เน็ตมาออกแบบเพื่อใช้ในการศึกษาด้วยการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอนระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ซึ่งการจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บมีชื่อเรียกหลายลักษณะ เช่น การจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ (Web-Based Instruction) เว็บการเรียนรู้ (Web-Based Learning) เว็บฝึกอบรม (Web-Based Training) อินเทอร์เน็ตฝึกอบรม (Internet-Based Training) อินเทอร์เน็ตช่วยสอน (Internet-Based Instruction) เวิลด์ไวด์เว็บฝึกอบรม (WWW-Based Training) และ เวิลด์ไวด์เว็บช่วยสอน (WWW-Based Instruction)

2.1.1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ

ใจทิพย์ ณ สงขลา (2542, น.18-28) ให้ความหมายการเรียนการสอนผ่านเว็บว่าเป็น การผนวกคุณสมบัติไฮเปอร์มีเดียเข้ากับคุณสมบัติของเครือข่าย เวิลด์ไวด์เว็บ เพื่อสร้างสิ่งแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ในมิติที่ไม่มีขอบเขตจำกัด ด้วยระยะทาง และเวลาที่แตกต่างกันของผู้เรียน (Learning without Boundary)

ปรัชญนันท์ นิลสุข (2543, น.53-56) กล่าวว่า การเรียนการสอนผ่านเว็บ หมายถึง การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในระบบอินเทอร์เน็ตมาออกแบบและจัดระบบเพื่อการเรียนการสอน สนับสนุน และส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายที่สามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลา

ธวัชชัย อติเทพสถิต (2545, น.9) กล่าวว่า การเรียนการสอนผ่านเว็บเป็นเครื่องมือสื่อสารภายใต้ระบบมัลติมีเดียอย่างไร้พรมแดน โดยผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้เรียนด้วยกันเอง กับอาจารย์หรือผู้เชี่ยวชาญ ได้สะดวกรวดเร็ว ภายใต้ระบบฐานข้อมูลความรู้และการรับส่งข้อมูล การศึกษาอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Education Data) ได้อย่างไม่จำกัดเวลาและสถานที่ด้วยการใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นแม่ข่ายในการสื่อสาร

Clark (1996, p.1) ได้ให้คำจำกัดความของการเรียนการสอนผ่านเว็บ ว่าเป็นการเรียนการสอนรายบุคคลที่นำเสนอ โดยการใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์สาธารณะหรือส่วนบุคคลและแสดงผลในรูปแบบของการใช้เว็บเบราว์เซอร์ สามารถเข้าถึงข้อมูลที่ติดตั้งไว้ได้โดยผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การเรียนการสอนผ่านเว็บ (Web-Based Instruction) หมายถึง การใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการจัดการเรียนการสอน มีการนำเสนอบทเรียนในลักษณะสื่อมัลติมีเดีย แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกัน จัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ สนับสนุนผู้เรียนให้เรียนรู้ที่มีความหมาย สามารถเรียนและทบทวนบทเรียนได้เองทุกที่ทุกเวลา

ธนอมพร เลาจรัสแสง (2544) ให้ความหมายว่า การสอนบนเว็บ (Web-Based Instruction) เป็นการผสมผสานกันระหว่างเทคโนโลยีปัจจุบันกับกระบวนการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อประสิทธิภาพทางการเรียนรู้และแก้ปัญหาในเรื่องข้อจำกัดทางด้านสถานที่และเวลา โดยการสอนบนเว็บจะประยุกต์ใช้คุณสมบัติและทรัพยากรของเวปไซด์เวป ในการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนการสอน ซึ่งการเรียนการสอนที่จัดขึ้นผ่านเว็บนี้อาจเป็นบางส่วนหรือทั้งหมดของกระบวนการเรียนการสอนก็ได้

สรรรัชต์ ห่อไพศาล (2544) ให้ความหมายของการเรียนการสอนบนเว็บว่าหมายถึง การใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อการเรียนการสอน เป็นการนำเอาคุณสมบัติของอินเทอร์เน็ตมาออกแบบเพื่อใช้ในการศึกษา การจัดการเรียนการสอนผ่านเครือข่าย (Web-Based Instruction) มีชื่อเรียกหลายลักษณะ เช่น การจัดการเรียนการสอนบนเว็บ (Web-Based Instruction) เว็บการเรียน (Web-Based Learning) เว็บฝึกอบรม(Web-Based Training)อินเทอร์เน็ตฝึกอบรม(Internet-Based Training) อินเทอร์เน็ตช่วยสอน (Internet-Based Instruction) เวปไซด์เวปฝึกอบรม (WWW-Based Training) เวปไซด์เวปช่วยสอน (WWW-Based Instruction)

น้ามนต์ เรืองฤทธิ์ (2546) กล่าวว่า การเรียนการสอนผ่านเว็บ หมายถึง การจัดสภาพการเรียนการสอนโดยอาศัยทรัพยากรต่างๆ ที่มีอยู่ในอินเทอร์เน็ตมาใช้เป็นสื่อกลางในการเรียนการสอน IRC เพื่อให้การดำเนินการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนการสอนผ่านเว็บจึงถือเป็นวิธีการใหม่ที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาให้เกิดการเรียนรู้ และช่วยขจัดปัญหาเรื่องอุปสรรคของการเรียนการสอนทางด้านสถานที่และเวลา

ลัดดาวัลย์ สวัสดิ์หลง (2550) การเรียนการสอนบนเว็บ (Web-based-instruction) เป็น การจัดการเรียนการสอนที่มีสภาพการเรียนต่างไปจากรูปแบบเดิม โดยอาศัยศักยภาพและความสามารถของอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นสื่อการเรียนการสอนที่มีเทคโนโลยีสูงสุดในขณะนี้ให้มาช่วยเอื้ออำนวยและเป็นเครื่องมือและแหล่งสนับสนุนการเรียนการสอนให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายเชื่อมโยงเครือข่ายที่สามารถเรียนได้ทุกสถานที่และทุกเวลา ซึ่งทำให้มีชื่อเรียกหลายลักษณะ ได้แก่ การสอนผ่านอินเทอร์เน็ต (Internet-based instruction) การสอนผ่านเวปไซด์เวป (www-based instruction) การฝึกอบรมผ่าน เวปไซด์เวป (www training) การเรียนผ่านเว็บ (Web-based learning)

นัญพันธุ์ นันทวาส (2551) กล่าวว่า การเรียนการสอนผ่านเว็บ หมายถึง การใช้โปรแกรมสื่อหลายมิติที่อาศัยประโยชน์จากคุณลักษณะและทรัพยากรของอินเทอร์เน็ต และเวปไซด์เวป มาออกแบบเป็นเว็บเพื่อการเรียนการสอน สนับสนุนและส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย

เชื่อมโยงเป็นเครือข่ายที่สามารถเรียนได้ทุกที่ทุกเวลา โดยมีลักษณะที่ผู้สอนผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน โดยผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมโยงซึ่งกันและกัน

2.1.2 ประเภทของการจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ

การเรียนการสอนผ่านเว็บ สามารถทำได้หลายลักษณะ โดยแต่ละเนื้อหาของหลักสูตรก็จะมีวิธีการจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งในประเด็นนี้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับประเภทของการเรียนการสอนผ่านเว็บ (สายฝน วรรณกุล, 2552, น.1-10) ดังต่อไปนี้

2.1.2.1 การจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ แบบรายวิชาอย่างเดี่ยว (Stand-Alone Courses) เป็นเว็บรายวิชาที่มีเครื่องมือ และแหล่งเข้าไปถึงและเข้าหาได้ โดยผ่านระบบอินเทอร์เน็ตอย่างมากที่สุด ถ้าไม่มีการสื่อสารก็สามารถที่จะผ่านระบบคอมพิวเตอร์สื่อสารได้ ลักษณะของเว็บช่วยสอนแบบนี้มีลักษณะเป็นแบบวิชาเขต มีนักศึกษาจำนวนมากที่เข้ามาใช้จริงเป็นเว็บที่มีการบรรจุเนื้อหา (Content) หรือเอกสารในรายวิชาเพื่อการสอนเพียงอย่างเดียว มีลักษณะการสื่อสารส่งข้อมูลระยะไกล และมักจะเป็นการสื่อสารทางเดี่ยว

2.1.2.2 การจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บแบบสนับสนุนรายวิชา (Web Supported Courses) เป็นเว็บรายวิชาที่มีลักษณะเป็นรูปธรรมที่มีการพบปะระหว่างครูกับนักเรียน การสื่อสารผ่านระบบคอมพิวเตอร์ หรือการมีเว็บที่สามารถชี้ตำแหน่งของแหล่งบนพื้นที่ของเว็บไซต์ที่รวมกิจกรรมเอาไว้ เป็นการสื่อสารสองทางที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน และมีแหล่งทรัพยากรทางการศึกษาให้มาก มีการกำหนดงานให้ทำบนเว็บ การกำหนดให้อ่าน มีการร่วมกันอภิปราย การตอบคำถามมีการสื่อสารอื่นๆ ผ่านคอมพิวเตอร์มีกิจกรรมต่างๆ ที่ให้ทำในรายวิชา มีการเชื่อมโยงไปยังแหล่งทรัพยากรอื่นๆ เป็นต้น

2.1.2.3 การจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บแบบศูนย์การศึกษา หรือเว็บทรัพยากรการศึกษา (Web Pedagogical Resources) เป็นเว็บที่มีรายละเอียดทางการศึกษา การเชื่อมโยงไปยังเว็บอื่นๆ เครื่องมือ วัตถุประสงค์ และรวมรายวิชาต่างๆ ที่มีอยู่ในสถาบันการศึกษาไว้ด้วยกัน และยังรวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับสถาบันการศึกษาไว้บริการทั้งหมด และเป็นแหล่งสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ทางการศึกษาทั้งทางด้านวิชาการและไม่ใช่วิชาการ โดยการใช้สื่อที่หลากหลายรวมถึงการสื่อสารระหว่างบุคคลด้วย

2.1.3 คุณลักษณะของการจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ

ลักษณะการเรียนการสอนบนเว็บช่วยสอน มีลักษณะการจัดสภาพการเรียนการสอนที่มีความแตกต่างจากการเรียนการสอนในชั้นเรียนปกติ ผู้เรียนจะเรียนผ่านจอคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมโยง

กับเครือข่าย โดยผู้เรียนแต่ละคนที่เป็นสมาชิกเครือข่ายอินเทอร์เน็ต สามารถเข้าสู่ระบบเครือข่ายเพื่อศึกษาเนื้อหาบทเรียนจากที่ใดก็ได้ในเวลาใดก็ได้ และผู้เรียนแต่ละคนยังสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้สอนหรือผู้เรียนคนอื่นๆ ได้ทันทีทันใดเหมือนกับได้เผชิญหน้ากันจริง จัดเป็นการเรียนรู้ที่มีลักษณะเป็นเครือข่าย ซึ่งมีลักษณะดังนี้ (Chute, Sayers and Gardner, 1997) ดังภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 ลักษณะการเรียนการสอนบนเว็บช่วยสอน

คุณลักษณะสำคัญของเว็บซึ่งเอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนมีอยู่ 8 ประการ (ถนอมพร เลาหจรัสแสง, 2544, น.87-94) ดังนี้

2.1.3.1 เว็บเปิดโอกาสให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ (Interactive) ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน และผู้เรียนกับผู้เรียน หรือผู้เรียนกับเนื้อหาบทเรียน

2.1.3.2 เว็บสามารถนำเสนอเนื้อหาในรูปแบบของสื่อประสม (Multimedia)

2.1.3.3 เว็บเป็นระบบเปิด (Open System) ซึ่งอนุญาตให้ผู้ใช้มีอิสระในการเข้าถึงข้อมูลได้ทั่วโลก

2.1.3.4 เว็บอุดมไปด้วยทรัพยากรเพื่อการสืบค้นออนไลน์ (Online Search/Resource)

2.1.3.5 ความไม่มีข้อจำกัดทางสถานที่และเวลาของการสอนบนเว็บ (Device, Distance and Time) ผู้เรียนที่มีคอมพิวเตอร์ในระบบใดก็ได้ซึ่งต่อเข้ากับอินเทอร์เน็ตจะสามารถเข้าเรียนจากที่ใดก็ได้ในเวลาใดก็ได้

2.1.3.6 เว็บอนุญาตให้ผู้เรียนเป็นผู้ควบคุม (Learner Controlled) ผู้เรียนสามารถเรียนตามความพร้อม ความถนัด และความสนใจของตน

2.1.3.7 เว็บมีความสมบูรณ์ในตนเอง (Self-Contained) สามารถจัดกระบวนการเรียนการสอนทั้งหมดผ่านเว็บได้

2.1.3.8 เว็บมีการติดต่อสื่อสารทั้งแบบเวลาเดียวกัน (Synchronous Communication) เช่น สนทนาออนไลน์ (Chat) และต่างเวลา (Asynchronous Communication) เช่น กระดานสนทนา (Web Board)

ลักษณะของกิจกรรมการเรียนการสอนผ่านเว็บ

การเรียนการสอนผ่านเว็บ จะต้องอาศัยบทบาทของระบบอินเทอร์เน็ตเป็นสิ่งสำคัญ การใช้อินเทอร์เน็ตในลักษณะของโปรแกรมการเรียนการสอนผ่านเว็บจะมีวิธีการใช้ใน 3 ลักษณะ (วรัท พุทธยาคุณันท์, 2552, น.1-12) ดังนี้

1) การนำเสนอ (Presentation) เป็นแบบเว็บไซต์ที่ประกอบไปด้วย ข้อความ ภาพ กราฟิก ซึ่งสามารถนำเสนอได้อย่างเหมาะสมในลักษณะของสื่อ คือ การนำเสนอแบบสื่อทางเดียว เช่น เป็นข้อความ และการนำเสนอแบบสื่อคู่ เช่น ข้อความภาพกราฟิก บางครั้งจะอยู่ในรูปแบบ PDF ผู้เรียนสามารถดาวน์โหลดไฟล์ได้

2) การนำเสนอแบบมัลติมีเดีย ประกอบด้วย ข้อความภาพเคลื่อนไหว ภาพกราฟิก เสียงและภาพยนตร์ หรือวิดีโอ

3) การสื่อสาร (Communication) การสื่อสารเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องใช้ทุกวันในชีวิต ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของอินเทอร์เน็ตโดยมีการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตหลายรูปแบบ เช่น การสื่อสารทางเดียว โดยดูจากเว็บเพจ และการสื่อสารสองทาง เช่น การส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์โต้ตอบกัน

4) การก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ (Dynamic Interaction) เป็นลักษณะสำคัญของอินเทอร์เน็ต ประกอบด้วย 1) การสืบค้น 2) การหาวิธีการเข้าสู่เว็บ และ 3) การตอบสนองในการใช้เว็บ

2.1.4 การออกแบบการจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ

การจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ ผู้สอนและผู้เรียนจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กันโดยผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมโยงคอมพิวเตอร์ของผู้เรียนเข้ากับเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการเครือข่าย (File Server) และเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการเว็บ (Web Server) เป็นการใช้

เชื่อม โดยระยะใกล้ หรือระยะไกลผ่านทางระบบสื่อสาร และอินเทอร์เน็ต การจัดการเรียนการสอนที่เป็นเว็บ ผู้สอนจะต้องมีหลักการและขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

2.1.4.1 หลักการออกแบบบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต อาศัยหลักกระบวนการเรียนการสอน ดังนี้

- 1) การสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน (Motivating the Learner)
- 2) บอกวัตถุประสงค์ของการเรียน (Identifying what is to be Learned)
- 3) ทบทวนความรู้เดิม (Reminding Learners of Past Knowledge)
- 4) ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ (Requiring Active Involvement)
- 5) ให้คำแนะนำและให้ข้อมูลย้อนกลับ (Providing Guidance and Feedback)
- 6) ทดสอบความรู้ (Testing)
- 7) การนำความรู้ไปใช้ (Providing Enrichment and Remediation)

2.1.4.2 กระบวนการและขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน มี 7 ขั้นตอนดังนี้

- 1) กำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน
- 2) การวิเคราะห์ผู้เรียน
 - (2.1) การออกแบบเนื้อหารายวิชา
 - (2.2) เนื้อหาตามหลักสูตรและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน
 - (2.3) จัดลำดับเนื้อหาจำแนกหัวข้อตามหลักการเรียนรู้และลักษณะเฉพาะ
 - (2.4) กำหนดระยะเวลาและตารางการศึกษาในแต่ละหัวข้อ
 - (2.5) กำหนดวิธีการศึกษา
 - (2.6) กำหนดสื่อที่ใช้ประกอบการศึกษาในแต่ละหัวข้อ
 - (2.7) กำหนดวิธีการประเมินผล
 - (2.8) กำหนดความรู้และทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเรียน
 - (2.9) สร้างประมวลรายวิชา

ในแต่ละหัวข้อ

3) การกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนทางอินเทอร์เน็ต โดยใช้คุณสมบัติของอินเทอร์เน็ตที่เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นๆ

4) การเตรียมความพร้อมสิ่งแวดล้อม

5) การปฐมนิเทศผู้เรียน ได้แก่ แจ้งวัตถุประสงค์ เนื้อหา และวิธีการเรียนการสอน สำรวจความพร้อมของผู้เรียน และเตรียมความพร้อมของผู้เรียน

6) จัดการเรียนการสอนตามแบบที่กำหนดไว้

7) การประเมินผลผู้สอนสามารถใช้การประเมินผลระหว่างเรียน และการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการเรียน รวมทั้งการที่ผู้เรียนประเมินผลผู้สอนและการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนทั้งรายวิชาเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข ระบบการเรียนการสอนทางอินเทอร์เน็ต สรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนผ่านเว็บ เกิดจากการรวมเอาคุณลักษณะของเว็บ โปรแกรม และเครื่องมือสื่อสารในระบบอินเทอร์เน็ตและการออกแบบระบบการเรียนการสอนเข้าไว้ด้วยกัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย ซึ่งแตกต่างไปจากการจัดการเรียนการสอนตามปกติเพราะคุณลักษณะและรูปแบบของเว็บเป็นสื่อที่มีลักษณะเฉพาะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้ได้ด้วยตนเอง ดังนั้น ผู้ออกแบบจึงต้องคำนึงถึงการออกแบบระบบการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับคุณลักษณะของเว็บเป็นสำคัญ

2.1.5 เครื่องมือที่ใช้พัฒนาการเรียนการสอนผ่านเว็บ

2.1.5.1 Photoshop เป็นโปรแกรมในตระกูล Adobe ที่ใช้สำหรับตกแต่งภาพถ่ายและภาพกราฟิกได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นงานด้านสิ่งพิมพ์ นิตยสาร และงานด้านมัลติมีเดีย อีกทั้งยังสามารถ Retouching ตกแต่งภาพและสร้างภาพ ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมสูงมากในขณะนี้ เราสามารถนำโปรแกรม Photoshop ในการแต่งภาพ การใส่ Effect ต่างๆ ให้กับภาพและตัวหนังสือ การทำภาพขาวดำ และการทำภาพถ่ายเป็นภาพเขียน การนำภาพต่างๆ มารวมกัน การ Retouch ตกแต่งภาพ เป็นต้น นอกจากนี้แล้วโปรแกรม Photoshop ยังเป็นโปรแกรมสร้างและแก้ไขรูปภาพอย่างมืออาชีพ โดยเฉพาะนักออกแบบในทุกวงการย่อมรู้จักโปรแกรมตัวนี้ดี โปรแกรม Photoshop เป็นโปรแกรมที่มีเครื่องมือมากมายเพื่อสนับสนุนการสร้างงานประเภทสิ่งพิมพ์ งานวีดิทัศน์ งานนำเสนอ งานมัลติมีเดีย ตลอดจนงานออกแบบและพัฒนาเว็บไซต์ ในชุดโปรแกรม Adobe Photoshop จะประกอบด้วยโปรแกรมสองตัวได้แก่ Photoshop และ Image Ready การที่จะใช้งานโปรแกรม Photoshop ต้องมีเครื่องที่มีความสามารถสูงพอควร มีความเร็วในการประมวลผล และมีหน่วยความจำที่เพียงพอไม่เช่นนั้นการสร้างงานคงไม่สนุกแน่ สามารถทำงานกับระบบสี RGB, CMYK, Lab และ Grayscale และสามารถจัดการกับไฟล์รูปภาพที่สำคัญได้ เช่น ไฟล์นามสกุล JPG, GIF, PNG, TIF, TGA โดยไฟล์ที่ได้จะจัดเก็บในรูปแบบเฉพาะของตัวโปรแกรมเอง จะใช้นามสกุลของไฟล์ว่า PSD ซึ่งจะจัดเก็บคุณลักษณะพิเศษของไฟล์ เช่น เลเยอร์ แชนแนล โหมดสีไว้เพื่อใช้ในการแก้ไขรูปภาพในครั้งต่อไปได้

2.1.5.2 Flash เป็นโปรแกรมที่มีความสามารถในด้านการสร้างภาพเคลื่อนไหว (Animation) ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในปัจจุบัน เป็นผลิตภัณฑ์ของบริษัท Adobe (เดิมคือ Macromedia) ซึ่งได้พัฒนาปรับปรุงเครื่องมือต่างๆ ให้มีความสามารถใช้งานได้สะดวก สามารถใช้ผลิต

สื่อการสอนเชิงโต้ตอบ (Interactive), สื่อ Presentation, เกม, แบบทดสอบ, E-Book, Website, Streaming Video, ฐานข้อมูล, งานกราฟิก และสร้างภาพเคลื่อนไหว หรือแม้แต่ภาพยนตร์การ์ตูนแอนิเมชัน แต่ในความหมายโดยทั่วไปแล้ว Adobe Flash คือ โปรแกรมแบบ Integrated Development Environment (IDE) และ Flash Player ไฟล์ Flash และ Adobe Flash ได้กลายเป็นเครื่องมือที่นิยมนำมาใช้ในการสร้าง Animation และ Interactive แบบ 2 มิติ ในเว็บเพจ โดยใช้ในการออกแบบส่วนต่างๆ ของเว็บเพจ ใส่วิดีโอบนเว็บสร้างภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียง และอื่นๆ อีกมากมาย สามารถแสดงได้ในโปรแกรมหลายๆ โปรแกรม หรือเครื่องมือต่างๆ ที่มีความสามารถในการแสดงไฟล์ Flash ได้ และปัจจุบันงาน Flash แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ งานแบบ Online และ งานแบบ Offline ซึ่งมีใช้งานอยู่ทั่วไป เช่น สื่อการสอนต่างๆ เป็นต้น

2.1.5.3 Adobe Captivate (โปรแกรม สร้างสื่อมัลติมีเดีย) โปรแกรมนี้เป็นโปรแกรมที่ช่วยสร้างสื่อมัลติมีเดียต่างๆ สามารถผสมผสานจัดการในระบบ E-learning ได้ ด้วยรูปแบบการทำงานที่ใช้งานง่ายคล้ายกับ Power Point ให้สร้างสื่อมัลติมีเดียที่ประกอบด้วย วิดีโอ เสียง กราฟิกและภาพเคลื่อนไหว พร้อม Interaction โต้ตอบด้วยแบบทดสอบที่หลากหลายรูปแบบ สำหรับครูอาจารย์ นักศึกษา หรือผู้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทั้งหลาย โปรแกรม Adobe Captivate 4.0 เป็นผลิตภัณฑ์ที่ถูกพัฒนาขึ้นมาเพื่อสนับสนุนการสร้าง Movie ในรูปแบบสื่อเรียนรู้หรือสื่อการนำเสนอแบบมัลติมีเดีย เช่น การนำเสนอผลงาน การจับหน้าจอภาพเพื่อนำไปสร้างสื่อเรียนรู้ การสร้างสื่อจากข้อมูลต่างๆ การสร้างแบบทดสอบ รวมไปถึงการตัดต่อวิดีโอเพื่อใช้สำหรับงานนำเสนอหรือผลิตสื่อเรียนรู้ โดยโปรแกรม Adobe Captivate 4.0 เป็นโปรแกรมที่ใช้สร้างชิ้นงานได้ง่ายและเร็ว โปรแกรม Captivate มีจุดประสงค์หลักสำหรับใช้เล่นบนอินเทอร์เน็ตผ่านทาง Browser หรือใช้กับ LMS โดยส่งออกไปใช้งานเป็น Flash (swf) อย่างไรก็ตามโปรแกรมสามารถส่งออกเป็นไฟล์ exe และนำไปเล่นบนเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ไม่ได้ต่อกับอินเทอร์เน็ตได้

2.1.5.4 โปรแกรมพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอน Moodle LMS โปรแกรมพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอน Moodle LMS ที่นำมาใช้สร้างระบบการเรียนการสอนมีเป็นจำนวนมาก และเป็น Freeware ที่มีให้บุคคลทั่วไปสามารถ Download นำไปใช้ในระบบจัดการเรียนการสอนต่างๆ และที่นิยมมากในปัจจุบัน โดยเฉพาะสถานศึกษา คือ ซอฟต์แวร์ที่ชื่อว่า Moodle

2.1.5.5 Moodle ย่อมาจาก Modular Object-Oriented Dynamic Learning Environment คือ โปรแกรมที่ประมวลผลในเครื่องบริการ (Server-Side Script) ทำหน้าที่ให้บริการระบบอ็อบเจกต์หนึ่ง ทำให้ผู้ดูแลระบบสามารถเปิดบริการแก่ครูและนักเรียน ผ่านบริการ 2 ระบบ คือ 1) ระบบซีเอ็มเอส หรือระบบจัดการเนื้อหา (CMS = Course Management System) บริการให้ครูสามารถจัดการเนื้อหา

เตรียมเอกสาร สื่อมัลติมีเดีย แบบฝึกหัดตามแผนการจัดการเรียนรู้ 2) ระบบแอลเอ็มเอส หรือระบบจัดการเรียนรู้ (LMS = Learning Management System) บริการให้นักเรียนเข้าเรียนรู้ตามลำดับ ตามช่วงเวลา ตามเงื่อนไขที่ครูได้จัดเตรียมอย่างเป็นระบบ และประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน พร้อมแสดงผลการตัดเกรดอัตโนมัติ

ปัจจุบันมีโปรแกรมที่ทำหน้าที่เป็นเพียงระบบซีเอ็มเอส (ไม่มีระบบแอลเอ็มเอสในตัว) สามารถสร้างวัตถุเรียนรู้จากนอกมูเคิล แล้วนำเข้าไปยังงานในมูเคิล เช่น สกอร์ม (SCORM = Sharable Content Object Reference Model) ที่สามารถนำไปติดตั้งเป็นส่วนหนึ่งในมูเคิล หรือโปรแกรมลินสแควร์ (Learn square) ได้ ผู้พัฒนามูเคิลคือ Martin Dougiamas โปรแกรมมีลักษณะเป็นโอเพนซอร์ซ (Open Source) ภายใต้ข้อตกลงของจีพีแอล (General Public License) สามารถดาวน์โหลดไปใช้งานได้จาก moodle.org โดยผู้ดูแลระบบ (Admin) นำไปติดตั้งในเครื่องบริการ (Server) ที่บริการเว็บเซิร์ฟเวอร์ (Web Server) รองรับภาษาพีเอชพี (PHP Language) และมายเอสคิวแอล (MySQL)

ความหมายของอีเลิร์นนิ่ง (e-Learning) ถูกตีความต่างกันไปตามประสบการณ์ของแต่ละคน แต่มีส่วนที่เหมือนกัน คือ ใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ โดยมีการพัฒนาและความก้าวหน้าของเทคโนโลยีตลอดเวลา มีหลายความหมายดังนี้

- 1) อีเลิร์นนิ่ง คือ การเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์
- 2) อีเลิร์นนิ่ง คือ การใช้เทคโนโลยี โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ตเข้ามาส่งเสริมการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิผล คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับอีเลิร์นนิ่ง เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI = Computer Assisted Instruction) หรือการสอนโดยใช้เว็บเป็นฐาน (WBI = Web-based Instruction) หรือการเรียนรู้โดยใช้เว็บเป็นฐาน (Web-based Learning)

เลิร์นนิ่ง ออฟเจ็ค (Learning Object) คือ แฟ้มดิจิทัลเพื่อนำเสนอให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของสื่อมักอยู่ในรูปของสื่อผสมที่มีการออกแบบอย่างเป็นระบบความสามารถของมูเคิล

- 1) เป็น Open Source ที่ได้รับการยอมรับ (13,544 sites from 158 countries 2549-07-19) ปัจจุบันสถาบันการศึกษาในไทยยังไม่มีข้อตกลงเป็นเอกฉันท์ว่าจะใช้อีเลิร์นนิ่งตัวใด แต่มีแนวโน้มเปลี่ยนไปใช้มูเคิลเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

- 2) รองรับทั้งซีเอ็มเอส (CMS = Course Management System) และแอลเอ็มเอส (LMS = Learning Management System) ช่วยรวบรวมวิชาเป็นหมวดหมู่ เผยแพร่เนื้อหาของครูพร้อมบริการให้นักเรียนเข้ามาศึกษา บันทึกกิจกรรมของนักเรียน และตัดเกรด

3) เป็นแหล่งเผยแพร่เอกสารออนไลน์ เช่น Microsoft Office, Web Page, PDF หรือ Image เป็นต้น ใจกว้าง ไม่หวงวิชา มีเอกสารที่เอกรวบรวมไว้ ก็ส่งเข้าไปเผยแพร่ได้โดยง่าย

4) มีระบบติดต่อสื่อสารระหว่างนักเรียน เพื่อนร่วมชั้น และครู เช่น chat หรือ web board เป็นต้น นักเรียนฝากคำถาม ครูทิ้งการบ้านไว้ ครูนัดสนทนาแบบออนไลน์ ครูนัดสอนเสริม หรือแจกเอกสารให้อ่านก่อนเข้าเรียนก็ได้

5) มีระบบแบบทดสอบ รับการบ้าน และกิจกรรมที่รองรับระบบให้คะแนนที่หลากหลาย ให้ส่งงานให้ทำแบบฝึกหัด ตรวจให้คะแนนแล้ว export ไป excel ได้

6) สำรองข้อมูลเป็น .zip แฟ้มเดียวได้ ทำให้ครูหรือนักเรียนนำไปกู้คืนในเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใดก็ได้ จะนำไปทดสอบกู้คืนในเครื่องตนเองก็ได้

7) ผู้บริหารที่มีวิสัยทัศน์ และใจกว้าง ส่งเสริมเรื่องนี้ เพราะครูได้ทำหน้าที่ นักเรียนได้เรียนรู้ และสถาบันยกระดับการให้บริการ ครูเตรียมสอนเพียงครั้งเดียว แต่นักเรียนเข้ามาเรียนกี่รอบก็ได้ จบไปแล้วกลับมาทบทวนก็ได้

2.2 การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-Directed Learning)

การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-directed learning) ได้รับความสนใจมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล ดังเช่น สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ได้ด้วยพระองค์เอง หรือนักปรัชญาชาวกรีก เช่น Socrates, Plato และ Aristotle ซึ่งเป็นผู้ที่มีชื่อเสียง มีความรู้และเป็นที่ยอมรับของคนทั่วโลก เนื่องมาจากการเรียนรู้แบบนำตนเอง หรือนุคคตทางประวัติศาสตร์คนอื่นๆ เช่น Alexander the Great , Julius Caesar , Erasmus และ Descartes ก็เป็นผู้เรียนรู้แบบนำตนเอง นักการศึกษาเป็น จำนวนมากให้ความสนใจเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเอง เริ่มจากการจัดการศึกษาผู้ใหญ่จนนำมาใช้อย่างกว้างขวางในปัจจุบัน ถูกลิเอลมิโน ลอง และ ฮีมสตรา (Guglielmino, Long and Hiemstra, 2004, pp.1-12) ได้กล่าวถึงประวัติของการเรียนรู้แบบนำตนเองที่เกิดขึ้นในอเมริกาว่า บรรยากาศของการศึกษาด้วยตนเอง (Self-education) ได้เริ่มขึ้นตั้งแต่สมัยที่อเมริกายังเป็นอาณานิคม ผู้สนใจมีทั้งเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่มที่ร่วมกันศึกษา ด้วยเรื่องที่อยู่ในความสนใจ ได้แก่ ข้อความในคัมภีร์ไบเบิล และศาสนาอื่นๆ วรรณคดีที่ยิ่งใหญ่ การทำฟาร์ม การทำสวน การซ่อมบ้าน ภาษา และศิลปะพื้นบ้าน เป็นต้น ในศตวรรษที่ 19 ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยปี ค.ศ.1840 คริล (Crail) ได้ตีพิมพ์เอกสารเกี่ยวกับการพยายามศึกษาด้วยตนเองของประชาชนทั่วไป ขณะที่ประเทศอังกฤษ ปี ค.ศ.1859 สไมล์ (Smiles) ได้ตีพิมพ์หนังสือเรื่อง “self-help” ซึ่งเป็นการยกย่องคุณค่าของการพัฒนาบุคคลด้วยตนเอง นักศึกษาหลายท่านได้นำเสนอผลงานเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเอง อาทิ โนลส์

(Knowles, 1975) ได้ศึกษาเรื่อง กระบวนการเรียนการสอนแบบการนำตนเอง และเขียนหนังสือเรื่อง “Self-directed Learning” ซึ่งให้คำนิยามพื้นฐาน และสมมุติฐานเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเองที่เป็นแนวทางให้กับงานวิจัยอื่นๆ ตามมา

กุกลีเอลมีโน (Guglielmino, 1977) ได้สร้างแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-directed Learning Readiness Scale) เรียกย่อๆ ว่า SDLRS

ทัฟ (Tough, 1979) ได้วิเคราะห์กิจกรรมการสอนเพื่อการนำตนเอง (Self-directed Teaching) และได้เขียนหนังสือชื่อ “The Adult’s Learning Projects” ตั้งแต่ปี ค.ศ.1977 ลอง (Long) และผู้ร่วมงานได้จัดประชุมสัมมนานานาชาติเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเอง ผลจากการประชุมทำให้เกิดงานวิจัยและความพยายามในการสร้างทฤษฎี โดยนักวิจัยทั่วโลกการจัดประชุมดังกล่าวยังคงดำเนินอยู่จนถึงปัจจุบัน สำหรับประเทศไทย คำว่า “Self – directed Learning” มีผู้นำมาแปลเป็นภาษาไทยไว้หลายคำ เช่น การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง การเรียนรู้โดยการนำตนเอง การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้โดยพึ่งตนเอง การชี้นำตนเอง และการเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นต้น และมีนักการศึกษาหลายท่านที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเองกับกลุ่มตัวอย่างในทุกระดับการศึกษามีทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียน ทั้งนักศึกษาและผู้ปฏิบัติงาน

2.2.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบตนเอง

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเองไว้ ดังนี้

ทัฟ (Tough, 1971, p.114) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้แบบนำตนเองว่า เป็นการเรียนโดยเจตนา จงใจ ตั้งใจที่จะเรียนรู้และจะเกิดขึ้นเมื่อคนใดคนหนึ่งผูกพันและมุ่งมั่นกับการเรียนเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างต่อเนื่อง พร้อมกับมีการวางแผนการเรียนของตนเองด้วย

โนลส์ (Knowles, 1975, p.18) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบนำตนเองว่า เป็นกระบวนการคิดริเริ่มการเรียนเอง โดยวินิจฉัยความต้องการในการเรียนของตน กำหนดเป้าหมาย และสื่อการเรียน ติดต่อกับบุคคลอื่นหาแหล่งความรู้ เลือกใช้ยุทธวิธีการเรียนรู้เสริมแผนการเรียน และประเมินผลการเรียนของตนด้วยความร่วมมือช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือไม่ก็ได้ ซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนได้ดีกว่าที่จะให้ผู้อื่นริเริ่มการเรียนให้ เพราะผู้เรียนจะมีจุดหมายชัดเจนและมีแรงจูงใจสูง เรียนอย่างตั้งใจสามารถใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้ได้ สามารถพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง มีความเป็นอิสระในการเรียน และจะมีความรับผิดชอบต่อตนเองเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนี้การเรียนรู้แบบนำตนเองจะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถให้สอดคล้องกับระบบการศึกษาใหม่ ทำให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น การเรียนรู้แบบนำตนเองจึงเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิต (A Lifelong Process) (Knowles, 1975, pp.14-15)

กริฟฟิน (Griffin, 1983, pp.153) สรุปว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง คือ วิธีการเรียนรู้ และวิธีการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยแสดงพฤติกรรมที่หลากหลาย ทำให้ผู้เรียนต้องควบคุมการเรียนรู้ และทำความเข้าใจเนื้อหาด้วยตนเอง

แคนดี้ (Candy, 1991, pp.6–23) ได้วิเคราะห์แนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเอง ว่าประกอบด้วย 2 มิติ คือ มิติของกระบวนการ (process) ว่าเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนพัฒนาตนไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้แบบนำตนเอง และมิติของผลผลิต (product) คือ ลักษณะของผู้เรียนรู้แบบนำตนเอง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง หมายถึง การที่ผู้เรียนเป็นผู้ริเริ่มการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีการวิเคราะห์ความต้องการสิ่งที่จะเรียน มีวิธีการเลือกและแสวงหาความรู้ มีกระบวนการเรียนรู้ ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ การวางแผนการเรียนรู้ การค้นหาและเลือกแหล่งการเรียนรู้ทั้งบุคคลและวิทยาการ สื่อต่างๆ มีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะการตัดสินใจ และสามารถประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีทักษะการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยอาจได้รับความช่วยเหลือแนะนำและสนับสนุนจากผู้อื่น เช่น เพื่อน หรือครู ซึ่งการเรียนรู้แบบนำตนเอง ประกอบด้วย 2 มิติ คือ มิติของกระบวนการ (process) และมิติของผลผลิต (product)

2.2.2 ความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนรู้แบบตนเอง

ในสังคมปัจจุบันมีการแข่งขันสูง เพราะนายจ้าง สถานที่ทำงานต่างก็ต้องการบุคคลที่มีประสิทธิภาพ เพราะฉะนั้นการเรียนในห้องเรียนเพียงอย่างเดียวจะไม่ทำให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่รอบรู้ได้ ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้สิ่งที่ยอยู่นอกห้องเรียน ต้องฝึกเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อให้ตัวเองเป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ เป็นที่ยอมรับ และความต้องการของสังคม แนวโน้มของการจัดการศึกษาในอนาคต มุ่งเน้นเรื่องของอิสรภาพในการเรียนรู้ โอกาสในการเรียนรู้ ความหลากหลายในการเลือกที่จะเรียนรู้ และการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ทั้งนี้เนื่องจาก

2.2.2.1 วิชาการและความรู้ต่างๆ ในโลกปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้น คำจำกัดความของการศึกษาจะต้องไม่เป็นแต่เพียงการถ่ายทอด หรือส่งผ่านความรู้จากผู้สอนไปยังผู้เรียนเท่านั้น จุดประสงค์หลักของการศึกษาจะต้องเป็นการพัฒนาทักษะของการแสวงหาความรู้ ผู้ที่มีการศึกษาจะต้องมีใจผู้ที่มีแต่ความรู้พื้นฐานทางวิชาการ หรือวิชาชีพเท่านั้น

2.2.2.2 การศึกษาไม่จำเป็นที่จะต้องเกิดขึ้นเฉพาะในโรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาเท่านั้น การเรียนรู้ในชีวิตของคนจะต้องเรียนจากสิ่งที่บุคคลกระทำประสบการณ์ทุกประสบการณ์ คือ ประสบการณ์การเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตคน คือ แหล่งความรู้สิ่งนั้น นอกจากนี้ความก้าวหน้าทางวิชาการและเทคโนโลยีในปัจจุบันทำให้สื่อและเทคโนโลยีต่างๆ ได้รับการพัฒนาเจริญก้าวหน้า

มากทำให้ความรู้ข้อมูลข่าวสารในแต่ละมุม โลกสามารถสื่อสารได้อย่างรวดเร็ว ทันเหตุการณ์ สื่อและเทคโนโลยีจะช่วยเชื่อมโยงกลุ่มเป้าหมายให้เข้าถึงแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ได้มากขึ้น สะดวกขึ้น คนสามารถเลือกที่จะเรียนรู้และรับความรู้ได้ตามความสามารถและความพร้อม เพื่อนำความรู้มาปรับปรุงชีวิตและสังคมของตนให้ดีขึ้น

2.2.2.3 การศึกษาจะต้องไม่จำกัดอยู่เฉพาะในวัยเด็กเท่านั้น การศึกษา คือ การเรียนรู้ตลอดชีวิต สิ่งที่เรียนตอนเด็กๆ ควรเป็นทักษะการแสวงหาความรู้การใช้ความรู้ความเข้าใจ ทักษะคิด และคุณค่าที่จำเป็นแก่การดำรงชีวิตที่มีความสุขและเป็นประโยชน์ต่อสังคม

2.2.2.4 การเรียนรู้ในแบบที่ผู้เรียนมีอิสรภาพ และชี้นำตนเอง สอดคล้องกับกระบวนการจิตวิทยา ชรรถชาติมนุษย์ คือ มนุษย์มีความต้องการในส่วนลึกที่จะเป็นอิสระชี้นำตนเอง และสิ่งหนึ่งที่เป็นดัชนีของการบรรลุภาวะของบุคคล คือ ความสามารถในการรับผิดชอบชีวิต

2.2.2.5 การที่ผู้เรียนมีส่วนในการเลือกเรียนสิ่งที่ต้องการเรียน และมีส่วนในการกำหนดวิธีเรียนเอง ย่อมจะต้องเรียนได้ดีและเรียนรู้ได้มากกว่าผู้เรียนที่ต้องเรียนในแบบที่ถูกกำหนดให้เรียน

2.2.2.6 การเรียนการสอนแบบเน้นให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนได้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เป็นตัวของตัวเอง รู้จักตัดสินใจ และมีความรับผิดชอบในตนเอง อันเป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญของการศึกษา

ด้วยเหตุนี้การจัดการศึกษาจึงจำเป็นต้องมุ่งให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง เสริมสร้างให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการแสวงหาข่าวสารต่างๆ ได้ทันต่อเหตุการณ์ การฝึกฝนให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการเรียนรู้ รู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาของตนเองในระดับสูงขึ้น และเพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้ได้มีนักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่าน กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้แบบนำตนเองไว้ ดังนี้

เทเลอร์ (Taylor, 1995) มองว่าการเรียนรู้แบบนำตนเองจะทำให้ผู้เรียนคิดว่า ปัญหา เป็นสิ่งที่ท้าทาย น่าเปลี่ยนแปลง และผู้เรียนจะสนุกกับการเรียน สิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนจำสิ่งที่เรียนได้ ไปตลอด มีอิสระ มีวินัยในตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีเป้าหมายในอนาคต

กริสัน (Garrison, 1997) กล่าวว่า ผู้ที่เรียนรู้ด้วยตนเองจะตระหนักถึงความรับผิดชอบในการเรียนและสามารถเตือนตนเองในการเรียนรู้ได้

โนลส์ (Knowles, 1975, p.15) และ สมบัติ สุวรรณพิทักษ์ (2543, น.4-6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้แบบนำตนเองในทำนองเดียวกันไว้รวม 5 ประการ ดังนี้

1) การเรียนรู้แบบนำตนเอง ผู้เรียนเป็นผู้ริเริ่มการเรียนรู้ ทำให้มีเป้าหมาย มีแรงจูงใจสูง เป็นการเรียนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รู้จักวิธีการเรียนด้วยตนเอง และผู้เรียนมักจะนำผลที่ได้จากการเรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ได้คุ้มค่า และยาวนานกว่าผู้เรียนที่รอรับคำสอนอย่างเดียว

2) กระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นวิธีการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสภาพ และกระบวนการพัฒนาทางจิตวิทยา และกระบวนการทางธรรมชาติ มนุษย์เกิดมาช่วยตัวเองไม่ได้ ต้องพึ่งพาพ่อแม่และอาศัยคนอื่นตลอดเวลา เมื่อเติบโตขึ้นค่อยๆ พัฒนาตนเองไปสู่ความเป็นอิสระ มีความรับผิดชอบในชีวิตของตนเอง ไม่พึ่งคนอื่นการพัฒนาเป็นไปในสภาพที่เพิ่มความเป็นตัวของตัวเอง และชี้นำตนเองได้มากขึ้น

3) ความรู้ในอดีตจะล้าสมัย ด้วยเหตุนี้จุดมุ่งหมายของการศึกษาจึงจำเป็นต้องเน้นในเรื่องการพัฒนาทักษะของการแสวงหาความรู้ใหม่ รู้จักการเรียนรู้เพื่อว่าผู้เรียนจะได้รับความรู้ที่เป็นปัจจุบันและยังจะต้องมีทักษะและความสามารถที่จะแสวงหาความรู้ใหม่ๆ สำหรับอนาคตอีกด้วย จึงควรเป็นผู้มีทักษะการเรียนรู้แบบนำตนเอง

4) การพัฒนาทางการศึกษา มีหลักสูตรใหม่การเรียนรู้เปิดกว้างแบบไร้พรมแดน มีศูนย์บริการทางวิชาการ เช่น ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองที่จัดในสถาบันต่างๆ เป็นโปรแกรมการศึกษาอย่างอิสระจัดให้แก่บุคคลทั่วไป รูปแบบของการศึกษาล้วนผลักภาระความรับผิดชอบให้ผู้เรียนต้องเรียนด้วยตนเอง

5) การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิตทั้งในปัจจุบันและอนาคต เป็นการเรียนรู้ที่ยอมรับสภาพความแตกต่างของแต่ละบุคคล เป็นความรู้ที่เคารพในศักยภาพของผู้เรียน และเป็นการเรียนรู้ที่สนองตอบต่อความต้องการและความสนใจของผู้เรียน โดยที่ยอมรับว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วยตนเองได้ เพื่อที่จะให้ตนเองสามารถดำรงอยู่ในสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีความสุข จึงต้องเป็นกระบวนการเรียนที่ต่อเนื่องตลอดชีวิต

จากความสำคัญของการเรียนรู้แบบนำตนเอง จะเห็นว่ามีสำคัญต่อการดำเนินชีวิต เนื่องจากการสร้างนิสัย และความสามารถในการแสวงหาความรู้ การมีวิสัยทัศน์สู่อนาคต การรู้ ความต้องการของ 10 คนเอง และการเรียนรู้ในตัวผู้อื่นทำให้ผู้เรียนมีความยืดหยุ่น มีความริเริ่มสร้างสรรค์ มีแรงจูงใจสูงในการฟันฝ่าอุปสรรค และสามารถนำผลการเรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตอย่างยั่งยืน การเรียนรู้แบบนำตนเองส่วนใหญ่เน้นไปที่กลุ่มเป้าหมายผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ หรือเป็นการเรียนในระดับอุดมศึกษา แต่ก็ได้ปรากฏชัดเจนในแนวคิดการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ซึ่งเป็นนวัตกรรมการศึกษาที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542

2.2.3 รูปแบบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แนวคิดของ โนลส์ (Knowles, 1975) กระบวนการในการเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นวิธีการที่ผู้เรียนต้องจัดกระบวนการเรียนด้วยตนเอง โดยเป็นผู้มีองค์ประกอบในการเรียนรู้ 5 ประการ คือ

- 1) การวินิจฉัยความต้องการในการเรียน
- 2) การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียน
- 3) การออกแบบแผนการเรียน
- 4) การดำเนินการเรียนรู้จากแหล่งวิทยาการ
- 5) การประเมินผล

2.2.4 ลักษณะของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

กูกลิเอลมีโน (Goglielmino, 1977) ได้ทำการวิจัยเรื่อง Development of the Self-Directed Learning Readiness Scale โดยศึกษาความพร้อมของการเรียนรู้แบบนำตนเองที่เรียกว่า SLRS ซึ่ง Subbaghiam, Hassan และ Brockett ระบุว่า เป็นแบบวัดที่มีความเชื่อถือ และมีความสมเหตุสมผล (วิภาดา วัฒนนามกุล, 2547) ผลงานจากงานวิจัยนี้ชี้ชัดว่า บุคคลจะมีความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองได้ จะต้องมียุทธศาสตร์ความพร้อมของการเรียนรู้ 8 ด้าน คือ

1) การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ (Openness to learning opportunities) ความสนใจในการเรียน ความพอใจในความริเริ่มของตน ความรักการเรียน และความคาดหวังว่าจะเรียนอย่าง ต่อเนื่อง ความสนใจหาแหล่งความรู้ การมีความอดทนต่อข้อสงสัย การมีความสามารถในการยอมรับ คำวิจารณ์ และการมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้

2) การมีมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ (Self-concept as an effective learner) ได้แก่ ความมั่นใจที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง ความสามารถในการจัดแบ่งเวลาให้ การเรียน การมีวินัยการมีความรู้เกี่ยวกับความต้องการ การเรียนรู้และแหล่งทรัพยากรทางความรู้ และการ มีทัศนคติต่อตนเองว่าเป็นผู้กระตือรือร้นในการเรียนรู้

3) การมีความคิดริเริ่ม และมีอิสระในการเรียนรู้ (initiative and independence in learning) ได้แก่ การแสวงหาคำตอบจากคำถามต่างๆ ชอบแสวงหาความรู้ ชอบมีส่วนร่วมในการ กำหนดประสบการณ์การเรียนรู้ มีความมั่นใจในความสามารถที่จะทำงานด้วยตนเองได้ดี รักการ เรียนรู้พอใจในทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ รู้แหล่งทรัพยากรทางความรู้ มีความสามารถในการ พัฒนาแผนการทำงานของตนเอง และมีความริเริ่มในการเริ่มโครงการใหม่ๆ

4) การยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ของตนเอง (informed acceptance of responsibility for one's own learning) ได้แก่ การยอมรับจากผลการเรียนว่าตนเองมีสติปัญญาปานกลาง ความเต็มใจเรียนในสิ่งที่ยากหากเป็นเรื่องที่สนใจ และมีความเชื่อมั่นในวิธีการเรียน และสืบสวนสอบสวนทางการศึกษา

5) ความรักในการเรียน (love of learning) ได้แก่ การชื่นชมบุคคลที่ค้นคว้าอยู่เสมอ การมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเรียน และสนุกกับการสืบสอบค้นคว้า

6) ความคิดสร้างสรรค์ (creativity) ได้แก่ การมีความกล้าเสี่ยงกล้าลอง มีความสามารถในการคิดแก้ปัญหา และความสามารถคิดวิธีการเรียนในเรื่องหนึ่งๆ ได้หลายวิธี

7) การมองอนาคตในแง่ดี (positive orientation to the future) ได้แก่ การมองตนเองว่าเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต ชอบคิดถึงอนาคต เห็นปัญหาว่าเป็นสิ่งท้าทาย และไม่ไขว่คว้าหาสิ่งที่จะทำให้หยุดทำ

8) ความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษา การเรียนรู้ในการแก้ปัญหา (ability to use basic study skills and problem-solving skills) ได้แก่ การมีความสามารถในการใช้ทักษะการเรียนรู้ในการแก้ปัญหา คิดว่าการแก้ปัญหาคือสิ่งที่ท้าทาย

สเคเจอร์ (Skager, 1978, pp.24-25) อธิบายว่า ผู้ที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองต้องมีลักษณะสำคัญ 7 ประการ คือ

- 1) เป็นผู้ยอมรับตนเอง (Self-acceptance) หมายถึง มีเจตคติในเชิงบวกต่อตนเอง
- 2) เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการวางแผน (Self-planning) ซึ่งมีลักษณะที่สำคัญ คือ
 - (2.1) รู้ถึงความต้องการในการเรียนของตนเอง
 - (2.2) วางจุดมุ่งหมายที่เหมาะสมกับตนเองให้สอดคล้องกับความต้องการที่ตั้งไว้
 - (2.3) เป็นแผนงานที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียน
- 3) มีแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในตัวเอง จะสามารถเรียนรู้โดยปราศจากสิ่งควบคุมภายนอก เช่น รางวัลการถูกตำหนิ การลงโทษ การเรียนเพื่อวุฒิบัตรหรือตำแหน่ง
- 4) มีการประเมินผลตนเอง (Internalized evaluation) สามารถที่จะประเมินตนเองได้ว่าจะเรียนได้ดีแค่ไหน โดยอาจขอให้ผู้อื่นประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองก็ได้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องยอมรับการประเมินภายนอกว่าถูกต้อง ก็ต่อเมื่อผู้ประเมินมีความคิดอิสระ และการประเมินสอดคล้องกับสิ่งต่างๆ ที่ปรากฏเป็นจริงอยู่ในขณะนั้น

5) การเปิดกว้างต่อประสบการณ์ (Openness to experience) ผู้เรียนที่นำประสบการณ์เข้ามาใช้ในกิจกรรมชนิดใหม่ๆ อาจสะท้อนการเรียนรู้หรือการจัดวางเป้าหมาย โดยอาจไม่จำเป็นที่จะเป็นเหตุผลในการที่จะเข้าไปทำกิจกรรมใหม่ๆ ความรู้ ความอดทนต่อความคลุมเครือ การชอบสิ่งที่ยู่ยากและการเรียนอย่างสนุก ทำให้เกิดแรงจูงใจในการทำกิจกรรมใหม่ๆ และทำให้เกิดประสบการณ์ใหม่ๆ อีกด้วย

6) การยืดหยุ่น (Flexibility) การยืดหยุ่นในการเรียนรู้อาจทำให้เห็นถึงความเต็มใจที่จะเปลี่ยนแปลงเป้าหมาย หรือวิธีการเรียน และใช้ระบบการเข้าถึงปัญหา โดยใช้ทักษะการสำรวจ การลองผิดลองถูก ซึ่งไม่ได้แสดงถึงการขาดความตั้งใจที่จะเรียนรู้ความล้มเหลวจะถูกนำมาปรับปรุงแก้ไขมากกว่าที่จะยอมแพ้ยกเลิก

7) การเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) ผู้เรียนที่ดูแลตนเองได้เลือกที่จะผูกพันกับรูปแบบการเรียนรู้แบบใดแบบหนึ่ง บุคคลเหล่านี้สามารถที่จะตั้งปัญหากับมาตรฐานของระยะเวลาและสถานที่เพื่อให้เห็นว่า ลักษณะการเรียนแบบใดที่มีคุณค่าและเป็นที่ยอมรับได้

2.2.5 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

โนลส์ (Knowles, 1975, pp.40-48) ได้ระบุถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเองที่สอดคล้องกัน ซึ่งผู้สอนสามารถจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนที่ครอบคลุมองค์ประกอบในการจะเป็นผู้เรียนรู้แบบนำตนเอง 5 ประการ ดังนี้

1) การวิเคราะห์ความต้องการของตนเอง จะเริ่มจากให้ผู้เรียนแต่ละคนบอกความต้องการและความสนใจของตนในการเรียนกับเพื่อนอีกคน ซึ่งทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาแนะนำ และเพื่อนอีกคนทำหน้าที่จดบันทึก และให้กระทำเช่นนี้หมุนเวียนทั้ง 3 คน แสดงบทบาทครบทั้ง 3 ด้าน คือ ผู้เสนอความต้องการ ผู้ให้คำปรึกษา และผู้คอยจดบันทึกการสังเกตการณ์ เพื่อประโยชน์ในการเรียนร่วมกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทุกๆ ด้าน

2) การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียน โดยเริ่มจากบทบาทของผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนควรศึกษาจุดมุ่งหมายของวิชา แล้วเขียนจุดมุ่งหมายในการเรียนของตนให้ชัดเจน เน้นพฤติกรรมที่คาดหวังได้ มีความแตกต่างของจุดมุ่งหมายในแต่ละระดับ

3) การวางแผนการเรียน ให้ผู้เรียนกำหนดแนวทางการเรียนตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ จัดเนื้อหาให้เหมาะสมกับสภาพความต้องการและความสนใจของตน ระบุการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับตนเองมากที่สุด

4) การแสวงหาแหล่งวิทยาการทั้งที่เป็นวัสดุและบุคคล

(4.1) แหล่งวิทยาการที่เป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า เช่น ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์

(4.2) ทักษะต่างๆ ที่มีส่วนช่วยในการแสวงหาแหล่งวิทยาการได้อย่างสะดวก รวดเร็ว เช่น ทักษะการตั้งคำถาม ทักษะการอ่าน เป็นต้น

5) การประเมินผล ควรประเมินผลการเรียนด้วยตนเองตามที่กำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนไว้ และให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ ทักษะ ทักษะคิด ค่านิยม โดยมีขั้นตอนในการประเมิน คือ

(5.1) กำหนดเป้าหมายวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน

(5.2) ดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ

(5.3) รวบรวมหลักฐานจากผลการประเมินเพื่อตัดสินใจ ซึ่งต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่สมบูรณ์ และเชื่อถือได้

(5.4) เปรียบเทียบข้อมูลก่อนเรียนกับหลังเรียน เพื่อดูว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าเพียงใด

(5.5) ใช้แหล่งข้อมูลจากครู และผู้เรียนเป็นหลักในการประเมิน นอกจากนี้การสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้อิสระ เกิดความไว้วางใจ ให้เกียรติเคารพในกฎเกณฑ์ร่วมกัน รวมทั้งจัดสถานที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้และมีการแสดงความคิดเห็นในการดำเนินการร่วมกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียนก็เป็นสิ่งที่สำคัญ การจัดการเรียนการสอนควรคำนึงถึงองค์ประกอบ ความเป็นอิสระส่วนบุคคล (Personal autonomy) การจัดการตัวเอง (Self-management) และการควบคุมตนเองของผู้เรียนในสภาพจัดการเรียนการสอนในระบบ (learner control in formal settings) (สุกัญญา นิমানนท์, 2536, น.15) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามขั้นตอนของ การ์แลช และ อีลี (Garlaeh and Ely) ว่าประกอบด้วย

1) การกำหนดเนื้อหา

2) การกำหนดวัตถุประสงค์

3) การประเมินพฤติกรรมเบื้องต้น

4) การกำหนดกลยุทธ์ วิธีการสอน ซึ่งประกอบด้วย การจัดกลุ่มผู้เรียน การกำหนดเวลาเรียน การจัดสถานที่เรียน การเลือกสรรทรัพยากร

5) การประเมินผล

6) การวิเคราะห์ข้อมูลย้อนกลับ

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนสามารถจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีการวิเคราะห์ความต้องการที่จะเรียน เนื้อหาที่จะเรียน กำหนดจุดมุ่งหมาย และการวางแผนในการเรียน มีความสามารถในการแสวงหาแหล่งวิทยาการ และมีวิธีการประเมินผลการเรียนด้วยตนเอง โดยมีเพื่อนเป็นผู้ร่วมเรียนรู้ไปพร้อมกัน และมีผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะอำนวยความสะดวก และให้คำปรึกษา ทั้งนี้ผู้สอนอาจต้องมีการวิเคราะห์ความพร้อมหรือทักษะที่จำเป็นของผู้เรียนในการก้าวสู่การเป็นผู้เรียนรู้แบบนำตนเองได้

2.2.6 กระบวนการเรียนรู้โดยวิธีการเรียนรู้แบบนำตนเอง

สมบัติ สุวรรณพิทักษ์ (2543, น.11-14) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง จำเป็นต้องอาศัยคุณสมบัติที่เป็นความสามารถพื้นฐานบางอย่าง เพื่อที่จะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จด้วยดีนั้น ควรมีการจัดสภาพแวดล้อมและประสบการณ์ที่เอื้อให้เกิดการเรียนรู้แบบนำตนเองมากที่สุด คือ

- 1) ให้ผู้เรียนเต็มใจที่จะเข้ารับการศึกษา โดยการให้อิสระภาพและการส่งเสริมให้เกิดการสร้างสรรค์การพัฒนาความคิด
- 2) ให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดและประสบการณ์โดยการสนทนา พูดคุย
- 3) ไม่ใช้การบังคับเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ศักยภาพความสามารถของตน
- 4) ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยยึดหลักให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
- 5) คุณลักษณะที่สำคัญอันดับแรกของประชาธิปไตย คือ “มนุษย์จะเลือกหาแนวทางในการปฏิบัติงานของตนเองได้ดีที่สุดก็ต่อเมื่อเขาได้รับอิสรภาพ” กล่าวคือ ให้อิสระภาพผู้เรียนในการพัฒนาตนเอง
- 6) ต้องคำนึงว่าผู้บรรลุวุฒิภาวะยังต้องพัฒนาต่อไปเพื่อจะได้อยู่ในสังคมอย่างมีความสุขกับคนรอบตัว
- 7) ได้เสนอข้อคิดของ ซิริล โอ สูด เกี่ยวกับการเรียนของผู้ใหญ่ไว้ 7 ประการ คือ
 - (7.1) ให้ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะเรียน อย่าวิตกกังวลว่าจะเรียนไม่ได้ นำประสบการณ์ของผู้ใหญ่มาใช้ให้เกิดประโยชน์
 - (7.2) กำหนดจุดมุ่งหมายที่ปฏิบัติได้จริง และเป็นจริงได้
 - (7.3) อย่าพยายามทำสิ่งทีนอกเหนือขีดความสามารถตน เพราะจะไม่เกิดผลดีต่อกระบวนการเรียนรู้
 - (7.4) ทำตนให้เป็นผู้พร้อมที่จะรับความคิดหรือวิทยาการใหม่ๆ สร้างทัศนคติที่อดีตมีการเปลี่ยนแปลง

(7.5) ให้รู้จักขอความช่วยเหลือจากคนอื่นพร้อมกับรู้จักให้ความช่วยเหลือสนับสนุนผู้อื่นในโอกาสอันควร

(7.6) การเรียนอย่างเน้นการจำ ต้องเน้นการแก้ปัญหา การลงมือปฏิบัติจริง การคิดสร้างสรรค์ เพราะเมื่อมีการจำต้องมีการลืม

(7.7) ฝึกการทำงานอย่างมีขั้นตอนและมีระบบ โดยเริ่มจากขั้นตอนง่ายไปยาก

8) ต้องระลึกว่าชีวิตไม่ได้ขึ้นกับ โอกาส แต่ขึ้นกับความสามารถ ซึ่งความสามารถของบุคคลมีอยู่ตลอดเวลา

9) ต้องรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ และสิ่งแวดล้อม เพราะตัวเราเป็นผู้รู้จักตนเอง ดังที่ทฤษฎีทางจิตวิทยา และสังคมวิทยากล่าวไว้

กระบวนการในการเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นวิธีการที่ผู้เรียนต้องจัดกระบวนการเรียนด้วยตนเอง โดยเป็นผู้มีองค์ประกอบในการเรียนรู้ 5 ประการ คือ โนลส์ (Knowles, 1975)

1) การวินิจฉัยความต้องการในการเรียน

2) การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียน

3) การออกแบบแผนการเรียน

4) การดำเนินการเรียนรู้จากแหล่งวิทยาการ

5) การประเมินผล

ลักษณะสำคัญที่จะต้องจัดให้ผู้เรียน ในการจัดการเรียนการสอนแบบนำตนเองมี 5 ประการ ดังนี้ สคาเจอร์ และ เดฟ (Skager and Dave, 1977)

1) การมีส่วนร่วมในการวางแผน การจัดการ และประเมินผลการเรียนรู้ ได้แก่ ผู้เรียนมีส่วนร่วมวางแผนกิจกรรมการเรียนรู้บนพื้นฐานความต้องการของกลุ่มผู้เรียน

2) การเรียนรู้ที่คำนึงถึงความสำคัญของผู้เรียนเป็นรายบุคคล ได้แก่ ความแตกต่าง ความสามารถ ความรู้พื้นฐาน ความสนใจเรียน วิธีการเรียนรู้จัดเนื้อหาและสื่อให้เหมาะสม

3) การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง ได้แก่ การสืบค้นข้อมูลฝึกเทคนิคที่จำเป็น เช่น การสังเกต การอ่านอย่างมีจุดประสงค์ การบันทึก เป็นต้น

4) การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ได้แก่ การกำหนดให้ผู้เรียนแบบความรับผิดชอบในกระบวนการเรียนการสอน การทำงานเดี่ยว และเป็นกลุ่มที่มีทักษะการเรียนรู้ต่างกัน

5) การพัฒนาทักษะการประเมินตนเองและการร่วมมือในการประเมินกับผู้อื่น ได้แก่ การให้ผู้เรียนเข้าใจความต้องการในการประเมิน ยอมรับการประเมินจากผู้อื่น เปิดโอกาสให้ประเมินหลายรูปแบบ นอกจากนี้สภาพการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือก และให้ควบคุมตนเอง

ฮิมสตรา (Hiemstra, 1994) กล่าวถึง ความต้องการในการเรียน การกำหนดเป้าหมาย การเรียน การกำหนดเนื้อหาเฉพาะที่จะเรียน ความก้าวหน้าทางการเรียนของตน วิธีการเรียนการสอน การควบคุมสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์บทบาทของตนในการเรียนการสอน การประเมินผล การเรียนรู้ ซึ่งผู้สอนต้องฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้พอเพียง ก่อนที่ผู้เรียนจะดำเนินการเรียนรู้ด้วยตนเอง นักการศึกษาหลายท่านจึงได้เสนอระดับของการเรียนรู้แบบนำตนเองไว้ อาทิ

โกรว์ (Grow, 1996, p.144) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนของการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้เรียนรู้แบบนำตนเอง โดยใช้แนวคิดขั้นการพัฒนาการเรียนรู้แบบนำตนเอง (Staged Self-directed Learning Model) (SSL) จากรูปแบบภาวะผู้นำตามสถานการณ์ (The Situational Leadership Model) ของเฮอร์เชย์ และ บลานชาร์ด (Hersey and Blanchard, 1996) ซึ่งแบ่งเป็น 4 ขั้น แต่ละขั้นได้กล่าวถึงบทบาทของผู้สอน ผู้เรียน และตัวอย่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้แบบนำตนเองในที่สุด ดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้สอนเป็นผู้มีอำนาจตามบทบาท (authority, coach) ผู้เรียนปฏิบัติตาม (dependent)

ขั้นที่ 2 ผู้สอนให้แรงจูงใจ ชี้นำ (Motivator, guide) เรียนให้ความสนใจผู้ (interested)

ขั้นที่ 3 ผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) ผู้เรียนมีส่วนเกี่ยวข้อง (involved)

ขั้นที่ 4 ผู้สอนให้คำปรึกษา แนะนำ (Consultant, delegator) ผู้เรียนเป็นผู้เรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-directed)

บอลฮุยส์ (Bolhuis, 2003, pp.323–347) ได้เสนอวิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการ โดยสอนให้ผู้เรียนสร้างพลังแรงใจในการเป็นเจ้าของการเรียนรู้ของตนเอง (Process-oriented) มีหลักการที่สำคัญ 4 ประการ คือ

- 1) ให้ผู้เรียนเป็นผู้ริเริ่มจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ละขั้นจนสมบูรณ์
- 2) ให้ความสำคัญกับความต้องการในการสร้างความรู้ เน้นทักษะการเรียนรู้เจตคติ และความรู้
- 3) ให้ความสนใจกับมิติด้านอารมณ์ในการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าในการเรียน มีแรงจูงใจภายใน ยินดีที่จะแก้ปัญหาที่ยาก
- 4) ให้กระบวนการเรียนรู้และผลที่เกิดขึ้นเป็นปรากฏการณ์ทางสังคม โดยให้ผู้เรียนรู้จักการสังเกต การปฏิบัติของผู้อื่น สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ จะเห็นว่านักการศึกษา มีแนวทางของกระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเองที่ไปในรูปแบบเดียวกัน คือ ผู้สอนฝึกทักษะการเรียนรู้ ได้แก่ ความพร้อมทางการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในการเรียนรู้

และมีลำดับขั้นของกระบวนการเรียนรู้เป็น 4 ขั้น จากการถ่ายโอนบทบาทการเรียนรู้จากผู้สอนไปสู่ผู้เรียนในที่สุด

2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

2.3.1 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จากข้อมูลนโยบายเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ นำมาสู่การทำความเข้าใจเรื่องหลักการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

การจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หรือที่รู้จักในชื่อเดิมว่า การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (student centered หรือ child centered) เป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่รู้จักกันมานานในวงการศึกษไทย แต่ไม่ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติ รวมถึงความเคยชินที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาด้วยรูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยยึดครูเป็นศูนย์กลาง (teacher centered) มาตลอด เมื่อเป็นครูก็เคยชินกับการจัดการเรียนการสอนแบบเดิมๆ ที่เคยรู้จัก จึงทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญเท่าที่ควร แต่ในยุคของการปฏิรูปการศึกษานี้ได้มีการกำหนดเป็นกฎหมายแล้วว่า ครูทุกคนจะต้องใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญได้ จึงเป็นความจำเป็นที่ครูทุกคนจะต้องให้ความสนใจกับรายละเอียดในส่วนนี้ โดยการศึกษาทำความเข้าใจ และหาแนวทางมาใช้ในการปฏิบัติงานของตนให้ประสบผลสำเร็จ

แนวคิดจากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ซึ่งกล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ที่ยอมรับว่าบุคคลหรือผู้เรียนมีความแตกต่างกัน และทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ ดังนั้น ในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูหรือผู้จัดการเรียนรู้ ควรมีความเชื่อพื้นฐานอย่างน้อย 3 ประการ คือ

- 1) เชื่อว่าทุกคนมีความแตกต่างกัน
- 2) เชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้ได้
- 3) เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดได้ทุกที่ ทุกเวลา

ดังนั้น การจัดการเรียนรู้จึงเป็นการจัดการบรรยากาศ จัดกิจกรรม จัดสื่อ จัดสถานการณ์ ฯลฯ ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เต็มตามศักยภาพ ครูจึงมีความจำเป็นที่จะต้องรู้จักผู้เรียนครอบคลุมอย่างรอบด้าน และสามารถวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำไปเป็นพื้นฐานการออกแบบ หรือวางแผนการเรียนรู้ได้สอดคล้องกับผู้เรียน สำหรับในการจัดกิจกรรมหรือออกแบบการเรียนรู้ อาจทำได้หลายวิธีการและหลายเทคนิค แต่มีข้อควรคำนึงว่าในการจัดการเรียนรู้แต่ละครั้ง แต่ละเรื่อง ได้เปิดโอกาสให้กับผู้เรียนในเรื่องต่อไปนี้หรือไม่

1) เปิดโอกาสให้นักเรียนเป็นผู้เลือกหรือตัดสินใจในเนื้อหาสาระที่สนใจเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนหรือไม่

2) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ โดยได้คิด ได้รวบรวมความรู้ และลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองหรือไม่ ซึ่ง ทิศนา ขัมมณี (2543) ได้นำเสนอแนวคิดในการเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมและสามารถนำไปใช้เป็นแนวปฏิบัติได้ ดังนี้

(2.1) กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีที่ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางด้านร่างกาย (physical participation) คือ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกาย เพื่อช่วยให้ประสาทการเรียนรู้ของผู้เรียนตื่นตัว พร้อมทั้งจะรับข้อมูลและการเรียนรู้ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น การรับรู้เป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนอยู่ในสภาพที่ไม่พร้อมแม้จะมีการให้ความรู้ที่ดีๆ ผู้เรียนก็ไม่สามารถรับได้ ดังจะเห็นได้ว่า ถ้าปล่อยให้ผู้เรียนนั่งนานๆ ในไม่ช้าผู้เรียนก็จะหลับหรือคิดเรื่องอื่นๆ แต่ถ้าให้มีการเคลื่อนไหวทางกายบ้างก็จะทำให้ประสาทการเรียนรู้ของผู้เรียนตื่นตัวและพร้อมที่จะรับและเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดี ดังนั้น กิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนจึงควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวในลักษณะใดลักษณะหนึ่งเป็นระยะๆ ตามความเหมาะสมกับวัย และระดับความสนใจของผู้เรียน

(2.2) กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีที่ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางสติปัญญา (Intellectual participation) คือ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเคลื่อนไหวทางสติปัญญา ต้องเป็นกิจกรรมที่ทำทลายความคิดของผู้เรียน สามารถกระตุ้นสมองของผู้เรียนให้เกิดการเคลื่อนไหว ต้องเป็นเรื่องที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไปทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกที่จะคิด

(2.3) กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี ควรช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสังคม (Social participation) คือ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว เนื่องจากมนุษย์จำเป็นต้องอยู่รวมกันเป็นหมู่คณะ มนุษย์ต้องเรียนรู้ที่จะปรับตัวเข้ากับผู้อื่น และสภาพแวดล้อมต่างๆ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางด้านสังคม

(2.4) กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางอารมณ์ (Emotional participation) คือ เป็นกิจกรรมที่ส่งผลต่ออารมณ์ ความรู้สึกของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้การเรียนรู้นั้นเกิดความหมายต่อตนเอง โดยกิจกรรมดังกล่าวควรเกี่ยวข้องกับผู้เรียนโดยตรง โดยปกติการมีส่วนร่วมทางอารมณ์นี้มักเกิดขึ้นพร้อมกับการกระทำอื่นๆ อยู่แล้ว เช่น กิจกรรมทางกาย สติปัญญา และสังคม ทุกครั้งที่ครูให้ผู้เรียนเคลื่อนที่ เปลี่ยนอิริยาบถ เปลี่ยนกิจกรรม ผู้เรียนจะเกิดอารมณ์ ความรู้สึกตามมาด้วยเสมอ อาจเป็นความพอใจ ไม่พอใจ หรือเฉยๆ

จากแนวคิดที่กล่าวถึงข้างต้นเป็นที่มาของการนำเสนอชื่อ “CIPPA” ซึ่งระบอบองค์ประกอบสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กล่าวคือ

C มาจากคำว่า Construct หมายถึง การสร้างความรู้ตามแนวคิดของทฤษฎีการสรรค์สร้างความรู้ (Constructivism) โดยครูสร้างกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสสร้างความรู้ด้วยตนเอง เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสติปัญญา

I มาจากคำว่า Interaction หมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว กิจกรรมการเรียนรู้อาจจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคล และแหล่งความรู้ที่หลากหลาย ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสังคม

P มาจากคำว่า Physical participation หมายถึง การให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เคลื่อนไหวร่างกาย โดยการทำกิจกรรมในลักษณะต่างๆ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางกาย

P มาจากคำว่า Process learning หมายถึง การเรียนรู้กระบวนการต่างๆ กิจกรรมการเรียนรู้อาจเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการต่างๆ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น กระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการกลุ่ม กระบวนการพัฒนาตนเอง เป็นต้น การเรียนรู้กระบวนการเป็นสิ่งสำคัญเช่นเดียวกับการเรียนรู้เนื้อหาสาระต่างๆ และการเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางด้านสติปัญญาอีกด้วย

A มาจากคำว่า Application หมายถึง การนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงระหว่างทฤษฎีกับการปฏิบัติ ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้เป็นสิ่งที่มีความหมาย

การระบอบองค์ประกอบสำคัญในการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อช่วยผู้เรียนได้แสดงบทบาทต่างๆ อันเป็นการแสดงความสามารถของผู้เรียน เป็นตัวอักษรย่อ “CIPPA” นี้ เพื่อให้ง่ายที่จะจำและนำไปใช้เป็นหลักในการปฏิบัติได้โดยสะดวก

การจัดการเรียนการสอนทั่วไป ครูสามารถออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ตามแนวทางต่อไปนี้

- 1) การจัดกิจกรรมเอื้ออำนวยให้เกิดการสร้างความรู้ (Construct) จากความคิดพื้นฐานที่เชื่อว่า ในสมองของผู้เรียนมิได้มีแต่ความว่างเปล่า แต่ทุกคนมีประสบการณ์เดิมของตนเอง เมื่อได้รับประสบการณ์ใหม่ สมองจะพยายามปรับข้อมูลเดิมที่มีอยู่โดยการต่อเติมเข้าไปในกรณีที่มีข้อมูลเดิมและข้อมูลใหม่ไม่มีความขัดแย้งกัน แต่ถ้าขัดแย้งกันก็จะปรับโครงสร้างของข้อมูลเดิม เพื่อให้สามารถรับข้อมูลใหม่ได้ ซึ่งอาจทำให้โครงสร้างของข้อมูลเดิมเปลี่ยนแปลงไป และถ้าผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงความรู้ที่สร้างได้นั้นออกมาด้วยคำพูดของตนเอง การสร้างความรู้นั้นก็สมบูรณ์ ดังนั้น

ถ้าครูสามารถออกแบบกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำตามแนวความคิดนี้ ผู้เรียนก็จะสามารถสร้างความรู้ได้ พฤติกรรมที่ครูควรออกแบบในกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน มีดังนี้

- (1.1) ให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้เดิม
- (1.2) ให้ผู้เรียนได้รับ / แสวงหา / รวบรวมข้อมูล / ประสบการณ์ต่างๆ
- (1.3) ให้ผู้เรียนได้ศึกษาข้อมูลทำความเข้าใจ และสร้างความหมายข้อมูล/ ประสบการณ์ต่างๆ โดยใช้กระบวนการคิดและกระบวนการอื่นๆ ที่จำเป็น
- (1.4) ให้ผู้เรียนได้สรุปจัดระเบียบ / โครงสร้างความรู้
- (1.5) ให้ผู้เรียนได้แสดงออกในสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยวิธีการต่างๆ

ในกิจกรรมการเรียนการสอนทั่วไป ครูสามารถออกแบบกิจกรรมให้สอดคล้องตามลำดับขั้นตอนต่างๆ ในขณะที่ให้ความรู้ โดยเปลี่ยนบทบาทจากที่เคยบอกความรู้โดยตรงให้ผู้เรียนบันทึกหรือคัดลอก เป็นการให้คำสั่งและคำถามดำเนินกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำเพื่อสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยครูเตรียมสื่อการสอนที่เป็นตัวอย่างเครื่องมือหรือการปฏิบัติงานในลักษณะต่างๆ เป็นข้อมูลหรือประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้เข้าใจ ครูอาจชี้แนะข้อมูลที่ควรสังเกตและวิธีการจัดระบบระเบียบโครงสร้างความรู้ให้ เช่น สอนให้เขียนโครงสร้างความรู้เป็นแผนผังที่ตนเองเข้าใจ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เรื่องใด เช่น ให้อธิบายแผนผังความคิดที่ตนเองเขียนขึ้นตามความเข้าใจ หรือให้เล่าถึงสิ่งที่เรียนรู้ โดยครูใช้คำถามหรือคำสั่งเป็นสื่อ และมีการเสริมแรงอย่างเหมาะสมในภายหลังจะทำให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจ เกิดความสนุก และต้องการเรียนรู้อีก

2) การจัดกิจกรรมที่เอื้ออำนวยให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) คือ การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้กระทำการต่างๆ หรือการกระทำบางสิ่งบางอย่าง ดังต่อไปนี้

- (2.1) ให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ ได้แก่ การพูดคุยปรึกษาหารือกับเพื่อนกับครู หรือผู้เกี่ยวข้องกับการทำงาน ผู้ที่สามารถให้ข้อมูลบางอย่างที่ผู้เรียนต้องการได้
- (2.2) ให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เช่น กำหนดให้ผู้เรียนสำรวจอุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้าในบริเวณโรงเรียน
- (2.3) ให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ เช่น กำหนดให้ผู้เรียนสังเกตการกินอาหารของสัตว์ หรือรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของต้นไม้ชนิดต่างๆ
- (2.4) ให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางด้านสื่อโสตทัศนวัสดุ และเทคโนโลยีต่างๆ เช่น ให้ผู้เรียนไปหาข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ หรือให้อ่านใบความรู้ ใบงาน หรือใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ในการเรียน

3) การจัดกิจกรรมที่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย (Physical participation) คือ การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเคลื่อนไหวอวัยวะหรือกล้ามเนื้อต่างๆ เป็นระยะๆ ตามความเหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะ และความสนใจของผู้เรียน โดยกล้ามเนื้อที่เคลื่อนไหวอาจเป็นส่วนต่างๆ ดังนี้

(3.1) กล้ามเนื้อมัดย่อย เช่น การพิมพ์ดีด ร้อยมาลัย พับกระดาษ วาดรูป เย็บผ้า ใช้ไขควง เขียนแบบ เรียงตัวหนังสือ ปฏิบัติการใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์

(3.2) กล้ามเนื้อมัดใหญ่ เช่น กิจกรรมย้ายกลุ่ม ย้ายเก้าอี้ จัดโต๊ะ ทบโลหะ ตอกตะปู ขยอกของ ก่ออิฐ ฉาบปูน ขุดดิน ฯลฯ

4) การจัดกิจกรรมที่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการ คือ การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ผ่านกระบวนการต่างๆ เช่น กระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการกลุ่ม กระบวนการศึกษาด้วยตนเอง กระบวนการจัดการ กระบวนการแก้ปัญหาและตัดสินใจ กระบวนการทำงาน กระบวนการอื่นๆ โดยครูจัดกิจกรรม สถานการณ์ หรือกำหนดให้ผู้เรียนหาข้อมูลหรือความรู้ โดยใช้กระบวนการดังกล่าวเป็นเครื่องมือผลของการเรียนรู้ นอกจากผู้เรียนจะได้รับรู้ข้อมูลที่ต้องการแล้วยังมีความรู้เกี่ยวกับการใช้กระบวนการเหล่านี้ เพื่อหาข้อมูลหรือความรู้อื่นๆ ได้ด้วยตนเองในโอกาสอื่นๆ เปรียบเหมือนการให้เครื่องมือในการจับปลากับชาวประมงแทนที่จะเอาปลามาให้ เมื่อชาวประมงมีเครื่องมือจับปลาแล้วย่อมหาปลามากินเองได้ หรือวางแผนจัดสรรเวลาของการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือได้ลงมือแก้ไขงานบางอย่างในขณะที่ลงมือปฏิบัติงาน ซึ่งต้องใช้การพิจารณาข้อมูลรอบด้านเพื่อใช้ในการตัดสินใจ ข้อสำคัญคือ ครูจะต้องช่วยให้ผู้เรียนได้สรุปขั้นตอนในการทำงาน ผู้เรียนต้องบอกได้ว่าการทำงานนี้เสร็จได้เขาใช้ขั้นตอนและวิธีการใดบ้าง แต่ละขั้นตอนมีปัญหาและอุปสรรคใด เขาใช้วิธีการใดแก้ปัญหา และได้ผลของการปฏิบัติออกมาอย่างไร พอใจหรือไม่ ถ้ามีการทำงานอย่างนี้อีกในครั้งต่อไปเขาจะปฏิบัติอย่างไร

อีกประเด็นหนึ่งคือ การใช้กระบวนการกลุ่มในการทำงาน ต้องแบ่งหน้าที่การทำงาน สมาชิกทุกคนต้องมีส่วนร่วมทำให้งานชิ้นนั้นสำเร็จ มิใช่ให้ผู้เรียนมานั่งรวมกลุ่มกันแต่ทำงานแบบต่างคนต่างทำ เพราะผู้เรียนจะได้มีโอกาสรับบทบาทของตนเองในการทำงานร่วมกับคนอื่นตลอดจนรู้วิธีการจัดระบบระเบียบการทำงานในกลุ่มเพื่อให้งานกลุ่มบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายต่อไป ก็จะสามารถใช้กระบวนการกลุ่มนี้ในการทำงานกับคนกลุ่มอื่นๆ ในสังคมที่ผู้เรียนเป็นสมาชิกอยู่ได้

5) การจัดกิจกรรมที่เอื้ออำนวยให้เกิดการประยุกต์ใช้ความรู้ (Application) คือ การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีโอกาสได้กระทำสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้

(5.1) ได้นำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆ ที่หลากหลาย หรือ

(5.2) ได้ฝึกฝนพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้จนเกิดความชำนาญ โดยครูจัดสถานการณ์แบบฝึกหัด หรือ โจทย์ปัญหาให้ผู้เรียน ได้ลงมือกระทำ เพื่อให้เกิดความมั่นใจและความชำนาญในการที่จะนำเอาความรู้ที่นำมาใช้เป็นประจำในชีวิตจริง

การจัดกิจกรรมในขั้นตอนนี้ เป็นประเด็นที่มีความสำคัญ แต่กลับเป็นจุดอ่อนของการจัดการเรียนการสอนของไทยทุกระดับ เพราะมีการปฏิบัติหรือมีพฤติกรรมนำความรู้ความเข้าใจที่ได้รับจากการเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันค่อนข้างน้อย ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนการสอนผู้เรียนยังขาดการฝึกฝนการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้

การออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามแนวคิดที่กล่าวถึงข้างต้น สามารถใช้ได้กับการจัดการเรียนการสอนทุกวิชาและทุกระดับชั้น เพียงแต่ธรรมชาติของเนื้อหาวิชาที่ต่างกัน จะมีลักษณะที่เอื้ออำนวยให้ครูออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ในจุดเด่นที่ต่างกัน คือ

1) รายวิชาที่มีเนื้อหามุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้ กฎเกณฑ์ และการนำเอากฎเกณฑ์ไปประยุกต์ใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ เช่น วิชาคณิตศาสตร์ หรือการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ครูสามารถใช้กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สร้างองค์ความรู้ด้วยตัวเอง โดยใช้วิธีสอนแบบอุปนัย และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำกฎเกณฑ์ที่ทำความเข้าใจได้ไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ โดยใช้วิธีการสอนแบบนิรนัย การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นก็จะเป็นการเรียนรู้ที่ยั่งยืน เพราะผู้เรียนได้สร้างความรู้ด้วยตัวเอง

2) รายวิชาที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ค้นพบความรู้จากการค้นคว้าทดลอง และการอภิปรายโดยใช้หลักเหตุผล เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ ผู้เรียนมีโอกาที่จะได้สร้างความรู้เองโดยตรง เพียงแต่ครูต้องรู้จักการใช้คำถามที่ช่วยและเชื่อมโยงความคิด ประกอบกับการได้มีโอกาสทำการทดลอง เป็นการปฏิบัติร่วมกัน ผู้เรียนจะได้มีปฏิสัมพันธ์กัน มีการเคลื่อนไหวร่างกาย เพื่อสร้างความรู้ผ่านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ที่ทำงานมาอยู่แล้ว

3) รายวิชาที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลที่หลากหลายเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของคนในสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ข้อมูลที่มีลักษณะช่วยให้ออกความคิดเห็นได้ เช่น วิชาสังคมศึกษา และวรรณคดี เป็นลักษณะพิเศษที่ครูจะนำมาใช้เป็นเครื่องมือให้เกิดกิจกรรมการใช้ความคิด อภิปราย นำไปสู่ข้อสรุป เป็นผลของการเรียนรู้และการสร้างนิสัยยอมรับฟังความคิดเห็นกัน เป็นวิถีทางที่ดีในการปลูกฝังประชาธิปไตยให้กับผู้เรียน

4) รายวิชาที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหวร่างกายเป็นหลัก เช่น วิชาพลศึกษา และการทำงานอาชีพ ครูควรใช้โอกาสดังกล่าวให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ผ่านกระบวนการทำงาน

5) รายวิชาที่ส่งเสริมความคิดจินตนาการ และการสร้างสุนทรียภาพ เช่น วิชาศิลปะและดนตรี นอกจากจะมีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกายแล้ว ผู้เรียนยังมีโอกาสได้สร้างความรู้ และความรู้สึกที่ดีผ่านกระบวนการทำงานที่ครูออกแบบไว้ให้

ครูที่ประสบความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มักเป็นครูที่มีความตั้งใจและสนุกในการทำงานสอน เป็นคนช่างสังเกตและเอาใจใส่ผู้เรียน และมักจะได้ผลการตอบสนองที่ดีจากผู้เรียน แม้จะยังไม่มากในจุดเริ่มต้น แต่เมื่อปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอก็จะสังเกตได้ถึงการเปลี่ยนแปลงของผู้เรียนในทางที่ดีขึ้น ในประเด็นของการออกแบบการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญจะได้กล่าวถึงเทคนิคต่างๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อครู ในตอนต่อไป

2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถของนักเรียนในด้านต่างๆ ซึ่งเกิดจากนักเรียนได้รับประสบการณ์จากกระบวนการเรียนการสอนของครู โดยครูต้องศึกษาแนวทางในการวัดและประเมินผล การสร้างเครื่องมือวัดให้มีคุณภาพนั้นได้มีผู้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

รังสรรค์ นกสกุล (2543, น.58) ได้ให้ความหมายของคำว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ว่า หมายถึง ความสามารถ ความรู้ทักษะหรือคุณลักษณะของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน การฝึกอบรม วัดได้โดยเครื่องมือวัดผลหรือที่เรียกกันทั่วไปว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ทิพวรรณ กองสุทธิใจ (2547, น.8) ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน

อาภาพร สิงหาราช (2545, น.6) ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้โดยพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อัญชัน เพ็งสุข (2546, น.8) ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากข้อความดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถ ทักษะ ที่เกิดจากกิจกรรมการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้

สมพร เชื้อพันธ์ (2547, น.53) สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ หมายถึง ความสามารถ ความสำเร็จและสมรรถภาพด้านต่างๆ ของผู้เรียนที่ได้จากการเรียนรู้ อันเป็นผลมาจาก

การเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งสามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีการต่างๆ

พิมพันธ์ เคชะคุปต์ และ พเยาว์ ยินดีสุข (2548, น.125) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอน

ดังนั้น ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความจำความเข้าใจเกี่ยวกับวิชาคอมพิวเตอร์เรื่อง โปรแกรมนำเสนอของนักเรียนหลังจากเรียน โดยการเรียนรู้แบบนำตนเอง ซึ่งวัดได้จากคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และ การเรียนรู้ผ่านการสร้างชิ้นงาน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

เขมกร อนุภาพ (2560) ได้ศึกษาผลการเรียนจากการสอน การใช้การเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อพัฒนาการเรียนรู้วิชาคอมพิวเตอร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้วิชาคอมพิวเตอร์ โดยใช้การเรียนรู้แบบนำตนเอง มีคะแนนการปฏิบัติงานผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 70 จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 93.02 และมีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 6.97 ภาพรวมของนักเรียนประเมินตนเองและครูประเมินนักเรียน อยู่ในระดับดีกับดีตามลำดับ นักเรียนมีผลการประเมินชิ้นงานวิชาคอมพิวเตอร์ มีคะแนนอยู่ในระดับดี จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 55.81 ระดับพอใช้ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 44.19 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ ผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 41.86 ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 58.14 3) นักเรียนมีความพึงพอใจภาพรวมต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเอง อยู่ในระดับมาก (Mean=4.49, S.D.=0.79)

พรพงศ์ ศิริสุขเจริญพร (2559) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพการเรียนการสอนผ่านเว็บ วิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในงานอุตสาหกรรม เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนผ่านเว็บกับการเรียนการสอนแบบปกติ ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนผ่านเว็บ วิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในงานอุตสาหกรรม โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 30 คน ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพสุวรรณภูมิ ปีการศึกษา 2559 โดยเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บทเรียนผ่านเว็บ วิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในงานอุตสาหกรรม ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของบทเรียนผ่านเว็บ โดยวิเคราะห์ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบ t-test ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของการเรียนการสอนผ่านเว็บ วิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในงานอุตสาหกรรม สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 86/87 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนผ่านเว็บ วิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในงานอุตสาหกรรม กับการเรียนการสอนแบบปกติ ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 3) นักศึกษาพึงพอใจต่อการเรียนการสอนผ่านเว็บ วิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในงานอุตสาหกรรม อยู่ในระดับดี

อัจฉิมา บำรุงนา (2557) ได้ศึกษาผลการเรียนจากการสอนบนเว็บตามแนวการสร้างสร้งค์ความรู้ด้วยตนเอง เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาคอมพิวเตอร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนวัดใหญ่ชัยมงคล (ภาวนารังสี) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย บทเรียนการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาคอมพิวเตอร์ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาคอมพิวเตอร์ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีของกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระ (t-test for dependent sample)

ผลการวิจัยพบว่า การสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาคอมพิวเตอร์ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์โดยเฉลี่ยเท่ากับ 81.92/80.83 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 10.40 และมีค่า S.D. เท่ากับ 1.61 ค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 16.17 มีค่า S.D. เท่ากับ 1.11 มีค่า t-test ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 17.60 ซึ่งมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อวิชาคอมพิวเตอร์หลังใช้การสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาคอมพิวเตอร์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 อยู่ในระดับมาก

สุธาดา ศรีเกตุ (2556) ได้ศึกษาผลการเรียนจากการสอนเรื่อง การพัฒนาบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต วิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สาขาวิชาเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต วิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 80.13/83.67 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 2) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 3) ระดับความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต วิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์

มีค่าโดยเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 อยู่ในระดับพึงพอใจค่อนข้างมาก สรุปได้ว่า บทเรียนบนเครือข่าย อินเทอร์เน็ต วิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ที่พัฒนาขึ้น เป็นบทเรียนที่มีคุณภาพสามารถนำไปใช้ในการ เรียนรู้ด้วยตนเองและทบทวนบทเรียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ยอดนภา เกษเมือง (2554) ได้ศึกษาผลการเรียนจากการสอนเรื่อง การพัฒนาระบบ การเรียนการสอนบนเว็บไซต์ เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ประชากรและกลุ่ม ตัวอย่างเป็นนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมอุตสาหการ สาขาวิศวกรรมพลาสติกและ พอลิเมอร์ และสาขาวิศวกรรมสิ่งทอ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โดยแบ่งเป็นกลุ่ม ทดลองที่เรียนผ่านเว็บไซต์ จำนวน 47 คน และกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนแบบ ปกติ (ภายในชั้นเรียน) จำนวนอีก 47 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บทเรียนวิชาการ วางแผนและควบคุมการผลิต แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของทั้งสองกลุ่ม และ แบบสอบถามความพึงพอใจ

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของทั้งสองกลุ่มด้วยการวิเคราะห์สถิติที่ (Independent Sample t-test) และการทดสอบสมมติฐานพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความ พึงใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนผ่านเว็บไซต์ และความพึงพอใจของผู้เรียนแบบปกติภายในชั้นเรียนมี ความพึงพอใจโดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

ปิยะนุช สุจิต (2554) ได้ศึกษาผลการเรียนจากการสอนเรื่อง การพัฒนาบทเรียนผ่าน เว็บเรื่องการแสดงละครหุ่น โดยทำการทดลองกับกลุ่มประชากรซึ่งคือนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ สอนสุนันทา ระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต 2 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาบรรณารักษ ศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ กับสาขาวิชาการจัดการสารสนเทศ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่าน และการส่งเสริมการอ่าน ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 53 คน เครื่องมือที่ใช้ในการ วิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บทเรียนผ่านเว็บเรื่องการแสดงละครหุ่น แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบฝึกหัดระหว่างเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็นของ นักศึกษาที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บเรื่องการแสดงละครหุ่น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าความแปรปรวน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test โดยใช้ โปรแกรม SPSS for Windows ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนดังกล่าวมีประสิทธิภาพ 82.67/80.47 ซึ่ง สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนจากบทเรียน ผ่านเว็บการแสดงผลละครหุ่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

นักศึกษามีความพึงพอใจต่อบทเรียนผ่านเว็บเรื่อง การแสดงละครหุ่น อยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.52

วิภาวรรณ ไใหญ่สมบูรณ์ (2553) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการสอนบนเว็บเรื่อง ระบบสุริยะและดวงดาวในท้องฟ้าให้มีประสิทธิภาพ เพื่อศึกษาการคิดวิเคราะห์และศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนบนเว็บ กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 37 คน โรงเรียนขามแก่นนคร อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่นที่กำลังศึกษาในภาคการศึกษาปลายปีการศึกษา 2553 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การสอนบนเว็บ (WBI) เรื่อง ระบบสุริยะและดวงดาวในท้องฟ้า แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ จำนวน 30 ข้อ และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียน

ผลการวิจัยพบว่า การสอนบนเว็บมีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.46/80.36 นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนบนเว็บ มีคะแนนความสามารถด้านการคิดวิเคราะห์และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด คือ ด้านสอนการเรียนรู้ในหัวข้อการเรียนด้วยการสอนบนเว็บ อำนวยความสะดวกต่อการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเว็บไซต์ รองลงมาคือ ด้านการวัดและประเมินผล ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ และด้านเนื้อหา ตามลำดับ

ชนิดา พงศน์ภักย์ (2550) ได้ศึกษาการใช้กลวิธีอภิปัญญาผ่านสื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ การเขียนสรุปความ และการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน ระดับก้าวหน้าเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ การเขียนสรุปความ และการเรียนรู้ด้วยตนเองจากสื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาของผู้เรียนก่อนและหลังการใช้กลวิธีอภิปัญญาผ่านสื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษา กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 25 คน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอ่านเขียนตอบ 43201 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนหางดงรัฐราษฎร์อุปถัมภ์ จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ การเขียนสรุปความและการเรียนรู้ด้วยตนเองจากสื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาของผู้เรียนเพิ่มขึ้นและอยู่ในระดับดีทุกด้าน หลังจากได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีอภิปัญญาผ่านสื่อ คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษา

ทองนาค โพธิจักร (2550) ได้ศึกษาผลการเรียนจากการสอนบนเว็บตามแนวการสร้างสรรค้ความรู้ด้วยตนเอง เรื่อง เทคโนโลยีสารสนเทศ กลุ่มสาระการงานอาชีพและเทคโนโลยีชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการเรียนเป็นรายบุคคลกับการเรียนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชุมชนบ้านหนองหญ้าม้า ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ

Douglass, Carolinda; Morris and Sherrill R. (2014) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเอง (Student Perspectives on Self-Directed Learning) ได้ดำเนินการศึกษารวบรวมข้อมูลของนักศึกษา 8 กลุ่ม ซึ่งจากการรวบรวมข้อมูลมี 3 รูปแบบที่สามารถที่จะตอบสนองกับ กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย คือ 1) นักศึกษาควบคุม 2) ควบคุมควบคุม 3) การบริหาร ควบคุม ซึ่งสิ่งที่สนับสนุนและเป็นอุปสรรคในการที่จะส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีการเรียนรู้แบบนำตนเองมากที่สุด คือ การเรียนรู้ของนักเรียนจะอยู่ในการควบคุมของตัวเอง แต่พวกเขาจะไม่ทราบว่าอาจารย์หรือผู้บริหารมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของพวกเขาในความพยายามที่จะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ตรงตามกระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเอง การศึกษาในครั้งนี้ได้รับการรวมความคิดริเริ่ม การประเมินผล รวมถึงการพัฒนาองค์กรนักศึกษา เพื่อให้สอดคล้องการแสดงความคิดเห็นและความกังวลของพวกเขาเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้และการประเมินผลของตนเอง

Monroe, Katherine Swint (2014) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินผลของการเตรียมพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง ในด้านการศึกษาการแพทย์ (The Assessment of Self-Directed Learning Readiness in Medical Education) วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ คือ การสำรวจ การประเมิน การกำกับตนเอง ความพร้อมในการเรียนรู้ ในการประเมินผลแบบองค์รวมของความรู้ และทักษะของนักศึกษาแพทย์ ในภาคการศึกษาสุดท้ายก่อนที่จะจบการศึกษา จำนวน 77 คน นักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 4 ของโรงเรียนแพทย์เอกชนที่ศตวันออกเฉียงใต้ (อัตราการตอบสนอง 61%) ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่า ผู้เข้าร่วมเป็นนักเรียนที่มีประสิทธิภาพและได้คะแนนสูงในการเรียนรู้ การเตรียมพร้อมในการเรียนรู้แบบกำกับตนเอง ผลการวิเคราะห์ทางสถิติไม่มีความแตกต่างของแต่ละบุคคลที่น่าประทับใจ สำหรับนักศึกษาผู้เข้าร่วมในการกำกับตนเอง ตัวแปรอิสระพิจารณาจากส่วนประกอบของการเรียนรู้ด้วยตนเองในการเตรียมความพร้อมในการเรียนรู้ของนักศึกษาแพทย์ที่มีการประเมินผลการปฏิบัติงานในด้านต่างๆ ผลการวิเคราะห์ในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า แม้จะมีวิธีการประเมินผลการเรียนที่หลากหลายที่ใช้ในการการแพทย์ แต่วิธีที่พิจารณาให้เห็นถึงภาพรวมของการศึกษาได้ดีที่สุด คือ การเรียนรู้ด้วยตนเอง ความต้องการการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเรื่อง (คณะ) กับการตัดสินใจของมนุษย์ในการฝึกอบรมวิธีการในการทำงาน วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง หรือการ

กำกับตนเองของพวกเขาเป็นวิธีที่ดีที่สุด เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างเทคนิคในการประเมินที่ใช้ในปัจจุบัน และเพื่อให้นักศึกษาแพทย์สามารถกำกับตนเอง

Charlie Smith (2016) 'Self-directed learning: a toolkit for practitioners in a changing higher education context' in *Innovations in Practice* 10(1): 15-26 การเรียนรู้ด้วยตนเอง (SDL) เป็นแบบอย่างการเรียนการสอนมากกว่าสี่สิบปีมาแล้ว แต่เมื่อเร็วๆ นี้ได้รับการยกย่องว่าเป็นหลักการพื้นฐานของการศึกษาระดับอุดมศึกษา บทความนี้ศึกษาวรรณคดีล่าสุดจากหน่วยงานการประกันคุณภาพและสถาบันอุดมศึกษาที่เผยแพร่ผลงานวิจัย และงานวิจัยของผู้เขียน แหล่งข้อมูลเหล่านี้จะกล่าวถึงการอภิปรายเกี่ยวกับนัยสำหรับครู SDL ในการปฏิบัติในปัจจุบัน โดยเฉพาะการอ้างอิงถึงการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดของนักเรียนในระดับอุดมศึกษา ที่ใดที่เหมาะสมที่สุดควรทำอย่างไรบ้างและควรระวังอะไรบ้าง บทความนี้สรุปด้วยชุดเครื่องมือพื้นฐานเกี่ยวกับหลักการและแนวคิดสำหรับผู้ปฏิบัติงานที่อาจมีความสนใจในการนำ SDL มาใช้ในการสอนของตนเอง แนวคิดที่นำเสนอในบทความนี้ได้รับการนำเสนอครั้งแรกในงานนำเสนอที่จัดขึ้นที่การประชุมการเรียนการสอนและการสอน ในปีการศึกษา 2014 ของ Liverpool John Moores University ในวันที่ 16-17 มิถุนายน และการประชุมประจำปีครั้งที่ 10 ของสถาบันการศึกษาชั้นสูงประจำปี ครั้งที่ 10 ที่ Aston University ประเทศอังกฤษ

Patricia Lynne Linder, (January 2013) *An Analysis of Self-Directed Learning of First-Year, First-Generation College Students University of South Florida* นักศึกษารุ่นที่หนึ่งเพื่อเป็นหลักฐานในการเรียนรู้ด้วยตนเองในช่วงปลายภาคการศึกษาแรกของมหาวิทยาลัย ใช้วิธีการเชิงคุณภาพเชิง phenomenological และวิธีการให้คะแนนการวิเคราะห์เนื้อหาที่ใช้ในการระบุและเขียนโค้ดเกี่ยวกับสี่หัวข้อ การรู้ด้วยตนเอง การถอดรหัส และการจัดรูปแบบเอกภาพความรับผิดชอบและความสำเร็จทางวิชาการ

ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาวิทยาลัยแห่งแรกในปีแรกมีความสามารถในการเป็นเจ้าของการเรียนรู้ของตนในรูปแบบที่แสดงโดยผู้เรียนที่กำกับตนเอง ผู้เข้าร่วมแสดงให้เห็นถึงการสะท้อนและการรับรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและบทความของพวกเขาเปิดเผยช่องโหว่ของนักเรียนที่ไม่คาดคิด ขณะที่พวกเขาเปล่งเสียงความกลัวและความหวังด้วยความโปร่งใสและความจริงใจที่ไร้เดียงสา ผลการศึกษายังเน้นถึงความสำคัญของระบบสนับสนุน ซึ่งรวมถึงหลักสูตรที่ออกแบบเพื่ออำนวยความสะดวกในการทำความเข้าใจกับลักษณะเฉพาะของผู้เรียน โดยเน้นกลยุทธ์เพื่อเพิ่มความพยายามของผู้เรียนที่นำไปสู่ผลลัพธ์ที่ประสบความสำเร็จ และช่วยให้นักเรียนสามารถกำกับตนเองได้มากขึ้น การศึกษานี้ยังขยายสาขาการศึกษาผู้ใหญ่ด้วยการให้หลักฐานว่า การควบคุมผู้เรียนเป็น

องค์ประกอบสำคัญของการกำกับตนเอง และมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จทางวิชาการ ได้มีการระบุหลักฐานมากมายเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถ การควบคุมตนเอง และการควบคุมผู้เรียนในข้อมูลเรียงความ

Australas Med J. (2014) การเรียนรู้ด้วยตนเอง (SDL) เป็นที่นิยมในด้านหลักสูตรการแพทย์ และได้รับการสนับสนุนให้เป็นกลยุทธ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสำหรับนักศึกษาแพทย์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการได้รับความรู้ เป้าหมายหลัก คือ การหาว่ามีประโยชน์อะไรบ้างในการเสริมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองด้วยการบรรยายแบบสองหัวข้อเรื่อง สรีรวิทยาสำหรับนักศึกษาแพทย์ปีที่ 1 นักศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีแพทยศาสตร์ และปริญญาตรีด้านการผ่าตัด (MBBS) (Batch A และ Batch B) จำนวน 2 ชุด ได้รับการวินิจฉัย SDL เซสชันการจำแนกทางสัณฐานวิทยาของโรคโลหิตจาง นักเรียนที่เป็นสมาชิก Batch A ได้รับการบรรยายหนึ่งชั่วโมงในหัวข้อเดียวกันสามวันก่อนช่วง SDL นักเรียนได้รับการทดสอบคำถามแบบเลือกตอบ 10 ข้อ (MCQ) สูงสุด 10 คะแนน หลังจากทำเซสชัน SDL ทั้งนี้ หัวข้อถัดไปการสอนทั้งสองแบบในรูปแบบการบรรยายแบบดั้งเดิมได้ดำเนินการ เรื่องระบบหัวใจความผิดปกติและการนำเสนอ ตามด้วยเซสชัน SDL ในหัวข้อเดียวกันสำหรับ Batch A เท่านั้น นักเรียนได้รับการประเมินด้วยการทดสอบ MCQ สูงสุด 10 คะแนน ผลคะแนนเฉลี่ยคะแนนทดสอบในหัวข้อที่ 1 มีค่าเท่ากับ 4.38 ± 2.06 (n=119) และ 4.17 ± 1.71 (n=118) สำหรับกลุ่ม A และ Batch B ตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยในหัวข้อที่สอง คือ 5.4 ± 1.54 (n=112) และ 5.15 ± 1.37 (n=107) สำหรับกลุ่ม A และ B ตามลำดับ กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในครั้งนี้ ใช้ประชากรและกลุ่มเป้าหมายโรงเรียนวัดฝั่งแคด 6/9 หมู่ 2 ต.ทับน้ำ อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา พระนครศรีอยุธยา เขต 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนจากการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเพื่อหาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่เรียนกับการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

- 3.1 แบบแผนการทดลอง
- 3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

3.1 แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองในการวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาวิจัยได้ทำการศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่าง โดยมีการทดสอบระหว่างเรียนและหลังเรียน (One Group Pretest – Posttest Design) ซึ่งเป็นแบบแผน (Diagram) ได้ดังนี้

ตารางที่ 3.1 แบบแผนการวิจัย แบบ One - Group Pretest – Posttest Design

กลุ่มตัวอย่าง	ระหว่างเรียน	ทดลอง	หลังเรียน
E	O ₁	X	O ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

E	แทน	กลุ่มตัวอย่าง
O ₁	แทน	การทดสอบระหว่างเรียน
X	แทน	การเรียนรู้จากการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเองวิชาภาษาอังกฤษ
O ₂	แทน	การทดสอบหลังเรียน

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดฝั่งแคด 6/9 หมู่ 2 ต.ทับน้ำ อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 จำนวน 2 ห้องเรียน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 (A) จำนวน 30 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 (B) จำนวน 37 คน รวมประชากรทั้งหมด 67 คน

3.2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 (A) โรงเรียนวัดฝั่งแคด 6/9 หมู่ 2 ต.ทับน้ำ อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Random Sampling)

3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 (มกราคม – มีนาคม พ.ศ.2561)

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยไว้ ดังต่อไปนี้

3.4.1 บทเรียนการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเองวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3.4.2 แบบสอบถามความคิดเห็นสำหรับผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามดังต่อไปนี้

3.4.2.1 ศึกษาค้นคว้า และรวบรวมข้อมูลจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีแนวคิด และหลักการของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

3.4.2.2 วิเคราะห์องค์ประกอบและขั้นตอนการเรียนรู้แบบนำตนเอง และสร้างข้อคำถามเพื่อใช้สร้างแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็น แล้วนำผลของความคิดเห็นไปหาค่า (IOC: Index of Item Objective Congruence) นำข้อคำถามที่ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ด้านเทคโนโลยีการศึกษา หรือเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 3 ท่าน เลือกและเสนอแนะให้ปรับปรุงแก้ไขเพื่อนำไปสร้างแบบสอบถาม มาตรฐานประเมินค่า 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน +1 คือ แน่ใจว่า ข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับการประเมินการ
ออกแบบสื่อให้ เป็นไปตามกระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเอง

คะแนน 0 คือ ไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามนี้สอดคล้องตรงกับการประเมินการ
ออกแบบสื่อให้ เป็นไปตามกระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเอง

คะแนน -1 คือ แน่ใจว่า ข้อสอบนี้ไม่สอดคล้องตรงกับการประเมินการออกแบบ
สื่อให้ เป็นไปตามกระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเอง

หมายเหตุ ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ในการวิจัยครั้งนี้แบบสอบถามที่ใช้มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.73 – 0.94 (ดังแสดงในภาคผนวก จ)

3.4.2.3 สร้างแบบสอบถามที่เป็นมาตรฐานประเมินค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับตามเกณฑ์ของลิเคิร์ต (Likert Scale) เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาให้นำหนักที่ตรงกับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมากที่สุด ซึ่งแต่ละระดับมีความหมายดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2536, น.157)

5	หมายถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

โดยใช้เกณฑ์ในการแปลค่า ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
4.51 – 5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.51 – 4.50	เหมาะสมมาก
2.51 – 3.50	เหมาะสมปานกลาง
1.51 – 2.50	เหมาะสมน้อย
1.00 – 1.50	เหมาะสมน้อยที่สุด

3.4.2.4 สงแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ด้านเนื้อหา ด้านเทคโนโลยีการศึกษา และด้านวัดและประเมินผล ด้านละ 3 ท่าน พิจารณาเพื่อปรับแก้ไขให้ตรงกับเรื่องที่จะศึกษา

3.4.2.5 วิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้เป็นไปตามกระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยวิเคราะห์ด้วยสถิติ ค่าเฉลี่ย \bar{X} และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.4.3 แบบทดสอบระหว่างเรียนและหลังเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนจากการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบไว้ ดังนี้

3.4.3.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบ โดยให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่กำหนดไว้

3.4.3.2 ดำเนินการสร้างแบบทดสอบระหว่างเรียน และแบบทดสอบหลังเรียน โดยวิเคราะห์จากเนื้อหาและวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม จากนั้นสร้างแบบทดสอบแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 80 ข้อ ที่ประเมินผลตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ข้อสอบที่ได้นำมาจำแนกเป็นแบบทดสอบระหว่างเรียน และแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 40 ข้อ

3.4.3.3 นำข้อสอบที่สร้างแบบทดสอบระหว่างเรียน และแบบทดสอบหลังเรียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงของเนื้อหา ความเหมาะสมกับกระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องสัมประสิทธิ์ ระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC: Index of Item Objective Congruence) มีเกณฑ์การให้คะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

- คะแนน +1 คือ แน่ใจว่า แบบทดสอบนี้สอดคล้องตรงกับเนื้อหาตาม
วัตถุประสงค์
- คะแนน 0 คือ ไม่แน่ใจว่า แบบทดสอบนี้สอดคล้องตรงกับเนื้อหาตาม
วัตถุประสงค์
- คะแนน -1 คือ แน่ใจว่า ข้อสอบนี้ไม่สอดคล้องตรงกับเนื้อหาตาม
วัตถุประสงค์

หมายเหตุ ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ในการวิจัย
ครั้งนี้ แบบสอบถามที่ใช้มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.73 – 0.94 (ดังแสดงใน ภาคผนวก ข)

3.4.3.4 นำข้อสอบที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงของเนื้อหาเหมาะสมกับการ
เรียนรู้แบบนำตนเองมาเพื่อหาระดับความยากง่าย (p) และอำนาจจำแนก (r) โดยนำแบบทดสอบที่ได้
ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเป็นรายชื่อจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองกับนักเรียนที่เคยเรียน
มาแล้ว โดยมีหลักเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้ (บุญธรรม กิจปริดาภิสุทธิ์, 2549, น.268)

0.81 – 1.00	หมายถึง ข้อสอบที่ง่ายมากไม่ควรใช้หรือปรับปรุง
0.61 – 0.80	หมายถึง ข้อสอบที่ค่อนข้างง่ายแต่ใช้ได้
0.41 – 0.60	หมายถึง ข้อสอบความยากปานกลางเป็นข้อสอบที่ดีมาก
0.20 – 0.40	หมายถึง ข้อสอบที่ค่อนข้างยากแต่ใช้ได้
0.00 – 0.19	หมายถึง ข้อสอบที่ยากมากไม่ควรใช้ หรือปรับปรุง

ดังนั้น ขอบเขตของค่าความยากง่ายของแบบทดสอบที่ยอมรับ คือ ระหว่าง 0.20–
0.80 ในการวิจัยครั้งนี้แบบทดสอบที่ใช้มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.44–0.75 (ดังแสดงใน
ภาคผนวก ข)

3.4.3.5 คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20–0.80 จำนวน 40 ข้อ
นำมาใช้เป็นข้อสอบฉบับเดียวกันที่มีการประเมินผลตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยมีหลักเกณฑ์
การพิจารณาคะแนนที่ได้มาจากการวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) มี
ความหมาย ดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538, น.210)

0.40 ขึ้นไป	อำนาจจำแนกสูง	คุณภาพของข้อสอบ ดีมาก
0.30 – 0.39	อำนาจจำแนกปานกลาง	คุณภาพของข้อสอบ ดีพอสมควร
0.20 – 0.29	อำนาจจำแนกค่อนข้างต่ำ	คุณภาพของข้อสอบ พอใช้
0.00 – 0.19	อำนาจจำแนกต่ำ	คุณภาพของข้อสอบ ใช้ไม่ได้

ดังนั้น ขอบเขตของค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบที่ยอมรับ คือ 0.20 ขึ้นไป ในการวิจัยครั้งนี้แบบทดสอบที่ใช้มีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.25–1.00 (ดังแสดงใน ภาคผนวก ช)

3.4.3.6 วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทั้งหมด โดยใช้ สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson กำหนดให้ขอบเขตของค่าความเชื่อมั่นแบบทดสอบมีความหมาย ดังนี้ ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ มีค่าตั้งแต่ -1.00 ถึง +1.00

+1.00 หรือเข้าใกล้ +1.00 แสดงว่า แบบทดสอบมีความเชื่อมั่นสูงสุด

0.00 หรือใกล้เคียงกับ 0.00 แสดงว่า แบบทดสอบไม่มีความเชื่อมั่น

-1.00 แสดงว่า แบบทดสอบมีความเชื่อมั่นต่ำ ดังนั้น ขอบเขตค่าความเชื่อมั่นที่ยอมรับเท่ากับ 0.80 ขึ้นไป ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างเรียนและหลังเรียนของการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ มีความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.91 (ดังแสดงใน ภาคผนวก ช)

3.4.3.7 นำแบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน ไปประเมินผลการเรียนรู้จากนักเรียนที่เรียนจากการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 20 ข้อ

3.4.3.8 นำแบบทดสอบที่หาคุณภาพของแบบทดสอบได้แล้ว ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ได้มาตรฐานไปใช้ในการดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้ต่อไปได้

3.4.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนจากการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการดำเนินการ ดังต่อไปนี้

3.4.4.1 ศึกษาหลักการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ จากเอกสารและตำราแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน

3.4.4.2 นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของข้อคำถามที่เหมาะสมกับการออกแบบการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้ตรงกับขั้นตอนการเรียนรู้ตาม การเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องสัมประสิทธิ์ระหว่างข้อคำถามกับการ ออกแบบการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง (IOC: Index of Item Objective Congruence) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังต่อไปนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่า ข้อคำถามนี้สอดคล้องตรงกับการออกแบบการสอนผ่าน
เว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริม
ทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามนี้มีสอดคล้องตรงกับการออกแบบการสอน
ผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริม
ทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

-1 หมายถึง แน่ใจว่า ข้อคำถามนี้ไม่สอดคล้องตรงกับการออกแบบการสอนผ่าน
เว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริม
ทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

หมายเหตุ ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ในการวิจัย
ครั้งนี้แบบสอบถามความพึงพอใจที่ใช้ มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.73–0.94 (ดังแสดงใน
ภาคผนวก ฉ)

3.4.4.3 ดำเนินการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ เป็นมาตราส่วนประมาณค่า
(Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามเกณฑ์ของ ลิเคิร์ท (Likert Scale) ข้อคำถาม จำนวน 20 ข้อ โดยกำหนด
ค่าระดับความพึงพอใจแต่ละช่วงคะแนน ดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2536, น.157)

- 5 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

โดยใช้เกณฑ์ในการแปลค่า ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
4.51 – 5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.51 – 4.50	เหมาะสมมาก
2.51 – 3.50	เหมาะสมปานกลาง
1.51 – 2.50	เหมาะสมน้อย
1.00 – 1.50	เหมาะสมน้อยที่สุด

3.4.4.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ได้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และสื่อ
พิจารณาและปรับปรุง จำนวน 3 ท่าน

3.4.4.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน

3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

3.5.1 การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามรูปแบบ One-Group Pretest-Posttest Design โดยทดลองแบบกลุ่มเดียว (One Group Pretest-Posttest Design) เป็นการทดลองที่มีการวัดก่อนการทดลอง 1 ครั้ง หลังการทดลอง 1 ครั้งที่ O_1 และ O_2 ใช้เครื่องมือวัดด้วยแบบทดสอบระหว่างเรียนและหลังเรียนฉบับเดียวกัน

ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง การทดสอบระหว่างการทดลอง แล้วนำการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 (A) โรงเรียนวัดฝั่งแคด 6/9 หมู่ 2 ต.ทับน้ำ อ.บางปะหัน พระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Random Sampling) และทำการทดสอบอีกครั้งด้วยเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลชุดเดิมเพื่อดูผลหลังการทดลอง และนำผลการวัด O_1 และ O_2 มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และนำไปเปรียบเทียบกันโดยใช้สถิติ t-test แบบ (Dependent) ถ้าผลการวัดของ O_2 สูงกว่า O_1 แสดงว่า การสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมานั้นใช้ได้ผลหรือกล่าวได้ว่าสามารถนำไปใช้สอนได้อย่างมีประสิทธิภาพจริง

3.5.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการดังต่อไปนี้

3.5.2.1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการติดต่อประสานงานทำหนังสือขอความร่วมมือจากงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เพื่อขอทดลองในการทำวิจัยและการใช้สถานที่ไปยังผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดฝั่งแคด 6/9 หมู่ 2 ต.ทับน้ำ อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1

3.5.2.2 เตรียมสถานที่และเครื่องมือ ซึ่งสถานที่ที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ โรงเรียนวัดฝั่งแคด โดยมีการจัดเตรียมเครื่องคอมพิวเตอร์ และระบบเครือข่ายให้พร้อมต่อการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 (A) โรงเรียนวัดฝั่งแคด จำนวน 30 คน

3.5.2.3 ออกแบบการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง ดังนี้

1) การวิเคราะห์หลักสูตรมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

(1.1) ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร หลักสูตรที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ครั้งนี้ ได้แก่ หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่กำหนดจุดมุ่งหมายไว้ว่า เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ความสามารถมีทักษะในการใช้วิชาภาษาอังกฤษจริง และการทำงานเห็นแนวทางในการประกอบอาชีพและการศึกษาต่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาตัวเองให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง สามารถนำความรู้เกี่ยวกับการดำรงชีวิตการอาชีพและเทคโนโลยี มาประยุกต์ใช้ในการทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ และแข่งขันในสังคมไทยและสากล เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพ รักการทำงาน และมีเจตคติที่ดีต่อการทำงาน สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างพอเพียง และมีความสุข

(1.2) การกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ผู้วิจัยได้นำจุดมุ่งหมายวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มากำหนดเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อกำหนดทิศทางในการพัฒนานักเรียนในแต่ละด้าน ได้แก่ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ในการวิเคราะห์ เพื่อนำมาใช้ในการ ประเมินผลผู้เรียน

(1.3) การวิเคราะห์ผู้เรียน เป็นขั้นวิเคราะห์ความต้องการ วัตถุประสงค์ ความรู้พื้นฐานของนักเรียนที่ต้องการจะเรียนรู้ เพื่อแน่ใจว่าสิ่งที่นักเรียนต้องการเรียนรู้นั้นตรงตามความต้องการของตนเองหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด โดยก่อนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียน ก่อนที่จะเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไป กิจกรรมการเรียนรู้แบบนำตนเองโดยการเรียนการสอนผ่านเว็บในครั้งนี้ มีลักษณะพิเศษที่แตกต่างจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามปกติ กล่าวคือ นักเรียนควรจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับพื้นฐานการใช้งานระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมาก่อนแล้วบ้าง รวมทั้งมีความสามารถในการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์เสริมต่างๆ ได้บ้าง เช่น การเปิดปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ การเข้าออกโปรแกรม การใช้แป้นพิมพ์ การใช้เมาส์ เป็นต้น

(1.4) การออกแบบเนื้อหาบทเรียน และสร้างบทเรียนเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ที่ได้พัฒนาเพื่อการวิจัยครั้งนี้ นำมาใช้เป็นเครื่องมือการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการสอนผ่านเว็บไซด์ ผู้วิจัยได้นำโปรแกรมมูเดิล (Moodle) มาใช้ในการบริหารจัดการเรียนการสอนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดการลงทะเบียนขอโดเมนเนม และเช่าพื้นที่บนเว็บไซด์

<http://www.kongsamrit.com> สำหรับวางเว็บไซต์ วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้บนเว็บไซต์นี้ ให้มีลักษณะที่เป็นห้องเรียนเสมือนจริงซึ่งนักเรียนสามารถร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ และติดต่อกับผู้สอนได้โดยใช้ช่องทางที่ผู้วิจัยได้ออกแบบไว้ เช่น กระดานเสวนา ห้องสนทนาอิเล็กทรอนิกส์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นต้น ซึ่งนักเรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาสาระรายวิชาได้อย่างไม่มีข้อจำกัด ทั้งเรื่องของระยะเวลาและสถานที่

3.5.2.4 ดำเนินการสอนโดยใช้สื่อการสอนผ่านเว็บไซต์ ซึ่งจะใช้ขั้นตอนในการเรียนรู้แบบนำตนเองของ Grow (1991, pp.144-145) 4 ขั้นตอน คือ

1) กระตุ้นเร้า (Motivate) โดยการนำตัวอย่างการสร้างเกม โดยใช้นักเรียนฟังภาษาอังกฤษมีสำเนียงจริง จาก YouTube ที่ผู้วิจัยได้นำลิงก์มาเชื่อมโยงไว้ในการสอนผ่านเว็บไซต์ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียน มีความกระตือรือร้น

2) กำหนดเป้าหมาย (Objective) แจกเป้าหมายและจุดประสงค์ในการเรียนรู้ให้นักเรียนทราบระหว่างเรียน โดยผู้วิจัยได้นำจุดมุ่งหมายหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ มากำหนดเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อจะกำหนดทิศทางในการพัฒนานักเรียนในแต่ละด้าน ได้แก่ ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ในการวิเคราะห์เพื่อนำมาใช้ในการประเมินผลผู้เรียน

3) อภิปรายกลุ่ม (Discussion Group) ผู้สอน และเพื่อนร่วมชั้นเรียนทุกคนสามารถติดต่อปรึกษา แลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกัน สามารถแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ ถาม-ตอบปัญหาต่างๆ ในการใช้บทเรียน โดยการใช้ห้องสนทนาอิเล็กทรอนิกส์ และกระดานเสวนาที่ผู้วิจัยได้สร้างไว้ในบทเรียน

4) การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-Directed Learning: SDL) โดยนักเรียนจะศึกษาเนื้อหาตามความสามารถ และความสนใจของตนเอง มีอิสระในการเรียน สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ด้วยตนเอง

3.5.2.5 เก็บข้อมูลก่อนทำการทดลองด้วยแบบทดสอบระหว่างเรียน โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบระหว่างเรียน วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ

3.5.2.6 ในระหว่างทดลองทำการเก็บคะแนนของผลระหว่างเรียน โดยให้นักเรียนทำใบงานหลังจากเรียนจบเนื้อหาในแต่ละเรื่อง โดยมีทั้งหมด 4 ใบงาน

3.5.2.7 เก็บข้อมูลหลังทำการทดลอง ด้วยแบบทดสอบหลังเรียน โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ

3.5.2.8 ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจ จำนวน 20 ข้อ หลังจากเรียนด้วยการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ

3.5.2.9 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจแบบทดสอบระหว่างเรียน/หลังเรียน จัดเก็บข้อมูลเป็นแบบการใช้คะแนน โดยให้คำตอบถูกเท่ากับ 1 และคำตอบที่ผิด คือ 0 (Zero-One Method) จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาทดสอบด้วยวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

3.5.2.10 ดำเนินการบันทึกข้อมูลจากการตอบแบบสอบถาม และประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติต่อไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้

ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการทำวิจัย ได้แก่ การสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเองวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แบบทดสอบระหว่างและหลังเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดฝั่งแคด 6/9 หมู่ 2 ต.ทับน้ำ อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 ที่มีต่อการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้นำสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังต่อไปนี้

3.6.1 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติเพื่อทดสอบค่าทางสถิติ ดังนี้

1) หาประสิทธิภาพของการสอนผ่านเว็บ ด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรหาประสิทธิภาพ E_1 / E_2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2548)

$$E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	คือ	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum X$	คือ	คะแนนรวมของงาน
	A	คือ	คะแนนเต็มของงาน
	N	คือ	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum F}{\frac{N}{B}} \times 100$$

เมื่อ	E_2	คือ	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum F$	คือ	คะแนนรวมผลลัพธ์หลังเรียน
	B	คือ	คะแนนเต็มของการทดสอบหลังเรียน
	N	คือ	จำนวนนักเรียน

2) หาผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนจากการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบทดสอบระหว่างเรียนและหลังเรียนเป็นเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือและวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

(2.1) หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตร คำนีค่าความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence: IOC) (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545, น.59 อ้างถึงใน จินตนา ปาระมี, 2548, น.263) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC	=	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับวัตถุประสงค์
R	=	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ
$\sum R$	=	ผลรวมของคะแนนผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน
N	=	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

(2.2) หาค่าความยากง่าย (p) และอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบระหว่างเรียนและหลังเรียน โดยใช้สูตรดังนี้

(2.2.1) หาค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบโดยใช้สูตร ดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2536, น.62)

$$P = \frac{R}{N}$$

P	แทน	ค่าความยากของแบบทดสอบแต่ละข้อ
R	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ
N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

(2.2.2) หาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2536, น.62)

$$D = \frac{R_U - R_L}{\frac{N}{2}}$$

D	แทน	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ
R_U	แทน	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
R_L	แทน	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
N	แทน	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

(2.3) หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างเรียนและหลังเรียน โดยคำนวณจากสูตร KR-20 (KUDER Ricgardson 20) ใช้สูตรดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2531, น.170)

$$R_u = \left(\frac{n}{n-1} \right) \left(1 - \frac{\sum pq}{S^2} \right)$$

เมื่อ R_u	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
N	แทน	จำนวนข้อสอบทั้งหมด
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ
p	แทน	จำนวนคนที่ถูกทั้งหมด
q	แทน	สัดส่วนของคนทำผิดแต่ละข้อ ($q = 1 - p$)

(2.4) หาค่า t-test ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เปรียบเทียบการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ จากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวกัน แล้วทำข้อสอบฉบับเดียวกัน ซึ่งสถิติที่ได้มาใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน การวิจัยครั้งนี้ คือ t-test Dependent ที่มีค่าระดับนัยสำคัญ 0.05 (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2531, น.170) โดยใช้สูตร ดังต่อไปนี้

$$t = \frac{\sum D}{\frac{\sqrt{N \sum D^2 - (\sum D)^2}}{(N-1)}}$$

โดยที่	t	แทน	ค่าสถิติทดสอบ
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของคะแนนความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบหลังเรียนกับระหว่างเรียน จากการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของกำลังทั้งสองของแตกต่างระหว่างคะแนนหลังกับระหว่างเรียนจากการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ
	N	แทน	จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
	DF	แทน	องศาความเป็นอิสระ มีค่าเท่ากับ N-1

(2.5) สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่

(2.5.1) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) โดยใช้สูตรดังนี้ (กนกทิพย์ พัฒนาพัฑฒันท์,

2536, น.18)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

(2.5.2) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใช้สูตรดังนี้ (กนกทิพย์ พัฒนา

พัฑฒันท์, 2536, น.18)

$$S.D = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{N}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	x	แทน	คะแนนของผู้เรียน
	\bar{x}	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

3) หาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ โดยใช้ค่าสถิติในการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้ สถิติส่วนที่นำมาใช้หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยใช้สูตรของ โรแนลลี และ แฮมเบิลตัน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2539, น.249)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

โดย IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

4) หาค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.104)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำวิจัย เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงตามลำดับ ดังต่อไปนี้

4.1 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 ผลการวิเคราะห์

4.1 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

4.1.1 ตอนที่ 1 หาประสิทธิภาพของการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

4.1.2 ตอนที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนจากการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

4.1.3 ตอนที่ 3 วิเคราะห์หาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนจากการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ

4.2 ผลการวิเคราะห์

4.2.1 ตอนที่ 1 หาประสิทธิภาพของการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยในเรื่อง การหาประสิทธิภาพของการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้ตรงไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80 ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาหาประสิทธิภาพของการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 การหาประสิทธิภาพของการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

รายการ	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	เกณฑ์มาตรฐาน	E_1/E_2
คะแนนระหว่างเรียน	20	16.37	98.20	80	81.83
คะแนนทดสอบหลังเรียน	20	16.17	97.00	80	80.83

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่าการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ผลของคะแนนจากการทำแบบทดสอบของนักเรียน 30 คน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละได้ 98.20 และค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนทดสอบหลังเรียน เท่ากับ 97.00 แสดงให้เห็นว่าผลการพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 กล่าวคือ E_1/E_2 มีค่าเท่ากับ 81.83/80.83 จึงเป็นไปตามสมมติฐาน

4.2.2 ตอนที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนจากการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ผลการวิเคราะห์การสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการทดสอบระหว่างเรียนแล้วให้นักเรียน ได้เรียนรู้การสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ แล้วทำการทดสอบหลังเรียน ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนและหลังเรียน ด้วยการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

รายการ	กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเฉลี่ย	ค่า S.D.	t-test	Sig.(2-tailed)
การทดสอบระหว่างเรียน	30	16.37	1.09	2.00	0.28
การทดสอบหลังเรียน	30	16.17	.89		

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่าผลการใช้การสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน ในการทดสอบระหว่างเรียน มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 16.37 ค่า S.D. เท่ากับ 1.09 หลังจากนักเรียนได้เรียนรู้จากการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แล้วทำการทดสอบหลังเรียน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.17 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.89 การวิเคราะห์ t-test ระหว่างเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 2.00 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2.3 ตอนที่ 3 วิเคราะห์หาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนจากการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากการเรียนด้วยการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษเป็นการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ดังแสดงในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ผลการประเมินระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ช่วยพัฒนาความสามารถเรื่องโครงสร้างของ Part of Speech	3.90	.99	มาก
2. ทำให้มีประสบการณ์ในการใช้สื่อ ประกอบการเรียนรู้ได้มากยิ่งขึ้น	3.80	1.03	มาก
3. มีแหล่งสนับสนุนการเรียนที่เหมาะสม เช่น อินเทอร์เน็ต เครื่องเล่นบนเว็บ	4.00	.83	มาก
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนติดต่อกับผู้สอนให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับสื่อ	4.00	.83	มาก
5. นำเสนอเนื้อหาเป็นระบบ ช่วยให้เห็นความต่อเนื่องของเนื้อหา	4.00	.830	มาก
6. สามารถทบทวนเนื้อหาได้จนเข้าใจตามความสามารถของผู้เรียน	4.00	.83	มาก
7. แบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนจะช่วยประเมินศักยภาพการเรียนรู้จากสื่อ	4.00	.83	มาก
8. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง	4.00	.83	มาก
9. มีความสะดวกในการเข้าถึงบทเรียน โดยใช้สื่อเป็นส่วนช่วยด้านเนื้อหา	4.00	.83	มาก
10. กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ในเรื่องของ Part of Speech	4.00	.83	มาก
11. เสียง และภาพเคลื่อนไหว จะกระตุ้นให้มีส่วนช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	4.33	.76	มาก
12. ศึกษาและทบทวนบทเรียนได้ไม่จำกัดเวลาและมีอิสระในการเรียน	4.33	.76	มาก
ค่าเฉลี่ย	4.30	.58	มาก

จากตารางที่ 4.3 แสดงความพึงพอใจของนักเรียนการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวนนักเรียนทั้งหมด 30 คน ในภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ด้วยค่าเฉลี่ย 4.57 โดยมีความพึงพอใจด้านการนำเสนอด้วยภาพ สี เสียง ประกอบ และการเชื่อมโยงสูงที่สุดด้วยค่าเฉลี่ย 4.79 และไม่พบข้อที่นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษางานวิจัย เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งมีวัตถุประสงค์การวิจัย 1) เพื่อหาประสิทธิภาพของการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อหาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ใช้การสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ โดยมีกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดผึ่งแดด 6/9 หมู่ 2 ต.ทับน้ำ อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 จำนวน 2 ห้องเรียน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน เลือกโดยวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) มีเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ บทเรียนการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แบบทดสอบระหว่างเรียนและหลังเรียน เป็นข้อสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนจากการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ สามารถสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะในการวิจัยได้ ดังนี้

- 5.1 วิธีดำเนินการวิจัย
- 5.2 สรุปผลการวิจัย
- 5.3 การอภิปรายผล
- 5.4 ข้อเสนอแนะ
- 5.5 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.1 วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

- 5.1.1 ศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระ การเรียนรู้การทำงานอาชีพและเทคโนโลยี ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551
- 5.1.2 ศึกษาแนวคิดหลักการทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบนำตนเอง

5.1.3 นำปัญหาที่ได้รับจากประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ มาวิเคราะห์ถึงประเด็นสำคัญของปัญหาและหาสาเหตุของปัญหา พบว่า ปัญหาที่สำคัญ คือ ผู้เรียนไม่ให้ความสนใจในบทเรียนเท่าที่ควร อีกทั้งนักเรียนส่วนใหญ่มีพื้นฐานในการพูดภาษาอังกฤษ และนักเรียนรู้จักภาษาอังกฤษเพียงแค่มองแล้วแต่ไม่กล้าแสดงออก

5.1.4 กำหนดจุดประสงค์สำคัญของการวิจัย

5.1.5 จัดทำโครงสร้างของการสอนผ่านเว็บ โดยการวิเคราะห์เนื้อหาจากหลักสูตรแกนกลาง และหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี วิชาภาษาอังกฤษ

5.1.6 จัดทำการสอนผ่านเว็บตามโครงสร้างของเนื้อหาที่กำหนดไว้ โดยยึดหลักสูตรแกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี วิชาภาษาอังกฤษ

5.1.7 จัดทำแบบทดสอบ และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย

5.1.8 ทำการสอนผ่านเว็บ และเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อหาความสอดคล้องระหว่างเนื้อหา ภาษาที่ใช้ ข้อคำถาม กิจกรรมการเรียนการสอนกับจุดประสงค์ของการจัดทำ และหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดให้ถูกต้องสมบูรณ์ตามที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำทุกประการ

5.1.9 นำการสอนผ่านเว็บ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาประสิทธิภาพของการสอนผ่านเว็บแล้วได้ทำการแก้ไขปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้

5.1.10 นำการสอนผ่านเว็บ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดฝั่งแคด 6/9 หมู่ 2 ต.ทับน้ำ อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 จำนวน 2 ห้องเรียน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการใช้การสอนผ่านเว็บ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 หาประสิทธิภาพของการสอนผ่านเว็บ โดยใช้ค่า E_1/E_2 กำหนดไว้เท่ากับ 80/80 หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยใช้ S.D. นำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนจากการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ มาเปรียบเทียบ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และ t-test

5.2 สรุปผลการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดที่ผ่านมาข้างต้น ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ดังต่อไปนี้

5.2.1 ประสิทธิภาพของการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ ที่ได้ทำการสร้างและพัฒนา มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 กล่าวคือ จากการหาประสิทธิภาพได้ค่าร้อยละของคะแนนระหว่างเรียนเท่ากับ 81.83 (E₁) และร้อยละของคะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 80.83 (E₂)

5.2.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนระหว่างการเรียนรู้จากการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ มีค่าสูงกว่าคะแนนหลังเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2.3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

5.3 การอภิปรายผล

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์ และสมมติฐานของการวิจัย ซึ่งผลจากการวิจัยนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

5.3.1 การสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความสำคัญ ดังนี้ การฝึกการใช้และการสื่อสารผ่านเว็บ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้แบบนำตนเอง เนื่องจากหากผู้เรียนยังไม่ความพร้อมทางด้านทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านการพูด การฟัง การใช้ภาษาอังกฤษพื้นฐานประจำวัน รวมทั้งความเข้าใจในด้าน ไวยากรณ์ และการทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบนำตนเองในแต่ละขั้นตอนแล้ว จะส่งผลให้เกิดอุปสรรคในการเข้าปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมาก อาจทำให้กระบวนการจัดการเรียนรู้ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ ด้วยเหตุนี้ผู้สอนได้จัดทำคู่มือเพื่อเตรียมความพร้อมของผู้เรียนให้มีความพร้อมมากที่สุดก่อนที่จะปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้แบบนำตนเองผ่านเว็บ จากการพัฒนาประสิทธิภาพของการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ก่อนการเข้ารับเรียนการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ ในการจัดการเรียนการสอนนักเรียนได้ทำการทดสอบระหว่างเรียน มีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเต็ม 20 คะแนน เท่ากับ 16.37 จากจำนวน

นักเรียนทั้งหมด 30 คน หลังจากที่ทำการศึกษาทดสอบระหว่างเรียนเสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้นำการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ที่ได้ออกแบบสร้างไว้มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยกำหนดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย หลักการทำงานเบื้องต้นของการใช้ภาษาอังกฤษประจำวัน การสนทนาภาษาอังกฤษ และการสร้างแผนภูมิ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และให้นักเรียนทำใบงานในแต่ละเรื่อง นักเรียนมีความสนใจ มีความกระตือรือร้น สนใจเรียนมากขึ้น มีการบันทึกผลคะแนนระหว่างเรียนไว้แล้ว นำผลของคะแนนระหว่างเรียนมาหาค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ ได้เท่ากับ 81.83 หลังจากให้นักเรียนได้เรียนรู้ ด้วยการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ จึงทำใบงานจนครบทุกใบงาน จากนั้นนักเรียนทำการทดสอบหลังเรียน พบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80.83 แสดงให้เห็นว่า การสอนผ่านเว็บ ด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มา ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ 80/80 สอดคล้องกับงานวิจัย ของ สุภางค์ แจ่มสูงเนิน (2549, น.112) ได้วิจัยเรื่อง ผลของการเรียน ด้วยบทเรียนบนเครือข่าย เรื่องเส้นตรงกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีทักษะการแก้ปัญหาต่างกัน ผลการศึกษพบว่า บทเรียนบนเครือข่าย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.81/82.33; สิทธิราช ชื่นชม (2548, น.110) ได้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากบทเรียนบนเครือข่ายวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่อง ระบบสุริยะจักรวาล ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีรูปแบบการเรียนต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 82.80/80.06 สูงกว่าเกณฑ์ที่คาดหวังไว้ เสรี ทรัพย์เกิด (2548, น.92) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้เรื่อง งานช่างไฟฟ้าในบ้าน วิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยีพื้นฐาน 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการเรียนบนเครือข่ายกับการเรียนปกติ ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนบนเครือข่ายที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.67/82.92 สูงกว่าเกณฑ์ที่คาดหวังไว้ คือ 80/80 และ สมปรารถนา เพื่อนรัมย์ (2549, น.85-87) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง ผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการงานอาชีพและเทคโนโลยี ด้วยบทเรียนบนเครือข่ายที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนบนเครือข่าย มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 85.76/82.26

5.3.2 จากการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในการทดสอบระหว่างเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.37 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.09 หลังจากให้นักเรียนได้เรียนรู้จากการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ แล้วทำการทดสอบหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่าจากเดิม มีคะแนนเฉลี่ย

เท่ากับ 16.17 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.89 การวิเคราะห์ t-test ระหว่างเรียนและหลังเรียน เท่ากับ 2.00 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกียรติศักดิ์ วิจิศิริ (2553, น.134) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบนำตนเองบนเว็บ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนรู้แบบนำตนเองบนเว็บ มีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่านักเรียนที่เรียนรู้ในห้องเรียนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.3.3 จากการวิจัยพบว่า ผลการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียน หลังการใช้การสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.30 เพราะนักเรียนได้เรียนรู้กิจกรรมที่ทางบทเรียนจัดกิจกรรมไว้ ทำให้ผู้เรียนมีความพอใจต่อการสอนผ่านเว็บ เนื่องจากการสอนผ่านเว็บให้ทั้งความรู้และความเพลิดเพลิน รวมทั้งช่วยให้รู้จักการคิด และปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอน ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนได้เรียนตามเนื้อหาที่ผู้เรียนต้องการ ได้ลงมือปฏิบัติ มีผลแสดงให้เห็นความก้าวหน้าทางการเรียนเป็นระยะๆ ทำทนายให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และเมื่อผู้เรียนใช้ความพยายามถึงระดับหนึ่งจะประสบความสำเร็จทันที ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิทธิราช ชื่นชม (2548, น.110) ได้ศึกษาการวิจัย การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากบทเรียนบนเครือข่าย วิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องระบบสุริยะจักรวาลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีรูปแบบการเรียนต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนหลังเรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่าย โดยรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก

ข้อสังเกตที่พบในระหว่างการเรียนรู้จากการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนมีความตั้งใจ และมีความกระตือรือร้นในการเรียน สามารถปฏิบัติงานได้อย่างสนุกสนาน ถูกต้องเป็นไปตามระเบียบ มีความเชื่อมั่นในการทำงานมากขึ้น เพราะทุกคนได้ปฏิบัติจริงช่วยให้เกิดการเรียนรู้ รวมทั้งสามารถเรียนรู้ได้เองโดยอิสระ อีกทั้งยังมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาตามศักยภาพ โดยมีครูวางแผนร่วมกับผู้เรียนกระตุ้น ทำทนายให้กำลังใจ และชี้แนะแนวทางการแสวงหาความรู้ที่ถูกต้อง

5.4 ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

5.4.1 การฝึกการใช้งานและการติดต่อสื่อสารผ่านเว็บ เป็นกิจกรรมที่สำคัญในการเรียนรู้แบบนำตนเองผ่านเว็บ ซึ่งหากผู้เรียนขาดความพร้อมจะส่งผลในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ควรเตรียมความพร้อมของผู้เรียน โดยการฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษพื้นฐาน การใช้งานอินเทอร์เน็ต การสืบค้นข้อมูล การใช้โปรแกรมสำหรับการติดต่อสื่อสาร รวมไปถึงวิธีการ และขั้นตอนในการศึกษาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเองอย่างละเอียดในทุกขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้อย่างละเอียด

5.4.2 การเรียนรู้แบบนำตนเองผ่านเว็บ สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนได้ทุกชั้นของการศึกษา และทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ โดยการปรับกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ในช่วงชั้น หรือกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่จะนำไปใช้

5.5 ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการวิจัยที่ได้สรุปและอภิปรายผล ผู้วิจัยมีแนวคิดเป็นข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.5.1 ผู้สอนต้องมีการโต้ตอบกับผู้เรียนด้วยการสอนผ่านเว็บตลอดเวลา ควรตอบอีเมลล์ทันทีเมื่อผู้เรียนส่งมาถึง เพราะจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่ากำลังศึกษาโดยมีครูคอยดูแลอยู่

5.5.2 ควรมีการกำหนดให้ผู้เรียนได้ติดต่อสื่อสารระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน หรือระหว่างผู้เรียนด้วยกันเป็นประจำ โดยใช้เว็บบอร์ด (Web Board) แชท (Chat) และอีเมลล์ (E-Mail)

5.5.3 มีการศึกษาผลของการนำรูปแบบการเรียนรู้แบบนำตนเองผ่านเว็บ ไปใช้กับทักษะกระบวนการคิดของผู้เรียนตามมาตรฐานของหลักสูตรอื่นๆ เช่น ทักษะกระบวนการคิดแบบสร้างสรรค์ ทักษะกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบ ทักษะกระบวนการคิดแบบมีวิจารณญาณ เป็นต้น

5.5.4 ควรมีการศึกษาผลของการนำรูปแบบการเรียนรู้แบบนำตนเองผ่านเว็บไปใช้กับผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่างกัน เพื่อหาแนวทางในการเสริมสร้างความสามารถของผู้เรียนได้มากขึ้น

บรรณานุกรม

- กาญจนา จันทประเสริฐ. (2554). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบนำตนเองโดยใช้ปัญหาเป็นฐานในการสอนวิชาฟิสิกส์วิทยาศาสตร์ชีวภาพ. (คุษณินพนธ์ปริญญาคุษณินพนธ์บัณฑิต, มหาวิทยาลัยรังสิต).
- เขมกร อนุภาพ. (2560). การใช้การเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อพัฒนาการเรียนรู้วิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์).
- ทัศนัย กิรดิรัตน์. (2553). รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงสาเหตุขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการเรียนการสอนผ่านเว็บของมหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร. (คุษณินพนธ์ปริญญาคุษณินพนธ์บัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา).
- ปัญชติ เวียงยิ่ง. (2554). การพัฒนาบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เรื่อง การเขียนบทรายการวิทยุและโทรทัศน์การศึกษาสำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี สาขาเทคโนโลยีสื่อสารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (สารนิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- ปิยะนุช สุจิต. (2554). การพัฒนาบทเรียนผ่านเว็บเรื่อง การแสดงละครหุ่น. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา).
- พรพงศ์ ศิริสุขเจริญพร. (กันยายน-ธันวาคม, 2560). การพัฒนาการเรียนการสอนผ่านเว็บ วิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในงานอุตสาหกรรม. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี, 11(6).
- ยอดนภา เกษเมือง. (2554). การพัฒนาระบบการเรียนการสอนบนเว็บไซต์เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).
- วาสนา แสงศรี. (2555). การพัฒนาบทเรียนบนเว็บช่วยสอนแบบการเรียนรู้เป็นทีม เพื่อส่งเสริมความสามัคคีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).

บรรณานุกรม (ต่อ)

วิภาวรรณ ไหญ่สมบูรณ์. (2554). ผลของการสอนบนเว็บที่มีต่อการพัฒนาการคิดวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา, 107.

สุธาดา ศรีเกตุ. (2556). การพัฒนาบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต วิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร).

อัจฉิมา บำรุงนา. (2557). การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาคอมพิวเตอร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
- หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

1. นางมาลัย สง่าวงศ์
ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเทศบาลวัดเข็ญ
2. นางเกษศิริ ศิริมาศ
ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเทศบาลวัดเข็ญ
3. นางสาวอภิชาดา เนคมานุรักษ์
ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเทศบาลวัดเข็ญ

ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการศึกษา

1. รองศาสตราจารย์ ดร.สาโรช โสภีรักษ์
ข้าราชการบำนาญ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐกรณ์ ปะพาน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
3. ดร.กิตติศักดิ์ เป็๋นงาม
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษษประถมศึกษานครนายก

ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วุฒิพงษ์ ทองก้อน
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
2. ดร.ธิปไตย โสถถาวรณ
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
3. นายประเสริฐ เกื้อประโคน
ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนวัดบ้านตะโกตาพิ อ.ประโคนชัย จ.บุรีรัมย์

ที่ ศธ 0578.02 / 0265

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ต.คลองหก อ.คลองหลวง
จ.ปทุมธานี 12110

๑๐ เมษายน 2561

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.สาโรช โศภีรักษ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามฯ จำนวน 1 ชุด

เนื่องด้วย Mr. Kungsamreth Yorn รหัสนักศึกษา 1159702010121-8 นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมี ผศ.ดร.เทียมยศ ปะสาวะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถอย่างยิ่ง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ Mr. Kungsamreth Yorn ดังสิ่งที่แนบมาด้วย เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นียมผล)
คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 02 549 3205

โทรสาร 02 577 3207

ที่ ศธ 0578.02 / 0263.1

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ต.คลองหก อ.คลองหลวง
จ.ปทุมธานี 12110

10 เมษายน 2561

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐกรณ์ ปะพาน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

เนื่องด้วย Mr. Kungsamreth Yorn รหัสนักศึกษา 1159702010121-8 นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมี ผศ.ดร.เทียมยศ ปะสาวะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถอย่างยิ่ง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ Mr. Kungsamreth Yorn ดังสิ่งที่แนบมาด้วย เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นียมผล)

คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 02 549 3205

โทรสาร 02 577 3207

ที่ ศธ 0578.02/02652

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ต.คลองหก อ.คลองหลวง
จ.ปทุมธานี 12110

10 เมษายน 2561

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.กิตติศักดิ์ แป้นงาม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามฯ จำนวน 1 ชุด

เนื่องด้วย Mr. Kungsamreth Yorn รหัสนักศึกษา 1159702010121-8 นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมี ผศ.ดร.เทียมยศ ปะสาวะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถอย่างยิ่ง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ Mr. Kungsamreth Yorn ดังสิ่งที่แนบมาด้วย เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นิยมผล)

คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 02 549 3205

โทรสาร 02 577 3207

ที่ ศธ 0578.02 / 0265 9

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ต.คลองหก อ.คลองหลวง
จ.ปทุมธานี 12110

10 เมษายน 2561

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วุฒิพงษ์ ทองก้อน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามฯ จำนวน 1 ชุด

เนื่องด้วย Mr. Kungsamreth Yorn รหัสนักศึกษา 1159702010121-8 นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมี ผศ.ดร.เทียมยศ ปะสาวะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถอย่างยิ่ง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ Mr. Kungsamreth Yorn ดังสิ่งที่แนบมาด้วย เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นิยมผล)

คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 02 549 3205

โทรสาร 02 577 3207

ที่ ศธ 0578.02 / ๐๒๖๖.4

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ต.คลองหก อ.คลองหลวง
จ.ปทุมธานี 12110

10 เมษายน 2561

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางมาลัย สง่างศ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามฯ จำนวน 1 ชุด

เนื่องด้วย Mr. Kungsamreth Yorn รหัสนักศึกษา 1159702010121-8 นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมี ผศ.ดร.เทียมยศ ปะสาวะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถอย่างยิ่ง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ Mr. Kungsamreth Yorn ดังสิ่งที่แนบมาด้วย เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นียมผล)
คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 02 549 3205

โทรสาร 02 577 3207

ที่ ศธ 0578.02 / 0265.5

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ด.คลองหก อ.คลองหลวง
จ.ปทุมธานี 12110

10 เมษายน 2561

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสาวอภิชาติดา เนคมานุรักษ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามฯ จำนวน 1 ชุด

เนื่องด้วย Mr. Kungsamreth Yorn รหัสนักศึกษา 1159702010121-8 นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมี ผศ.ดร.เทียมยศ ปะสาวะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถอย่างยิ่ง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ Mr. Kungsamreth Yorn ดังสิ่งที่แนบมาด้วย เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นิยมผล)
คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

งานบัณฑิตศึกษา
โทร. 02 549 3205
โทรสาร 02 577 3207

ที่ ศธ 0578.02 / ๑๒๕.๖

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ต.คลองหก อ.คลองหลวง
จ.ปทุมธานี 12110

10 เมษายน 2561

เรื่อง ขอร้องเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางเกษศิริ ศิริมาศ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามฯ จำนวน 1 ชุด

เนื่องด้วย Mr. Kungsamreth Yorn รหัสนักศึกษา 1159702010121-8 นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมี ผศ.ดร.เทียมยศ ปะสาวะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถอย่างยิ่ง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอร้องเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ Mr. Kungsamreth Yorn ดังสิ่งที่แนบมาด้วย เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นิยมผล)
คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 02 549 3205

โทรสาร 02 577 3207

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม งานบัณฑิตศึกษา โทร. 02 549 3205
ที่ ศธ 0578.02 / ๑๗๙๑ วันที่ 10 เมษายน 2561
เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.ธิปไตย โสตนวิวัฒน์

เนื่องด้วย Mr. Kungsamreth Yorn รหัสนักศึกษา 1159702010121-8 นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมี ผศ.ดร.เทียมยศ ปะสาวะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถอย่างยิ่ง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ Mr. Kungsamreth Yorn ดังเอกสารแนบ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะขอบคุณยิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นิยมผล)
คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม งานบัณฑิตศึกษา โทร. 02 549 3205
ที่ ศธ 0578.02 / ๐๗๙๑๑ วันที่ ๑๐ เมษายน 2561
เรื่อง ขอร้องเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.สุรัตน์ ขวัญบุญจันทร์

เนื่องด้วย Mr. Kungsamreth Yorn รหัสนักศึกษา 1159702010121-8 นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมี ผศ.ดร.เทียมยศ ปะสวะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถอย่างยิ่ง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอร้องเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ Mr. Kungsamreth Yorn ดังเอกสารแนบ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะขอบคุณยิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นียมผล)
คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

ภาคผนวก ข

คำอธิบายรายวิชาพื้นฐาน

ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลางและสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น

วิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

โครงสร้างรายวิชา หน่วยการเรียนรู้

กำหนดการสอนรายชั่วโมง

การวิเคราะห์วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

คำอธิบายรายวิชาพื้นฐาน

รายวิชาพื้นฐาน

ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้

เวลา 80 ชั่วโมง

ศึกษา เรียนรู้ คำสั่ง คำขอร้อง ที่ใช้ในห้องเรียน ภาษาท่าทาง คำแนะนำง่ายๆ ประโยค ข้อความ บทกลอน การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง กลุ่มคำ ประโยคผสม ข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมายและความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์ สะสมประมาณ 750-950 คำ ประโยค บทสนทนา นิทาน หรือเรื่องสั้นๆ คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต คำแนะนำที่มี 1-2 ขั้นตอน คำศัพท์ ประโยค ข้อความ ส่วนวนภาษาที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง แนะนำตนเอง เพื่อน บุคคลใกล้ชิด บอกรายละเอียดความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับ ปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดแสดงความรู้สึก แสดงความคิดเห็นและการให้เหตุผลประกอบ เครื่องหมายวรรคตอน ภาพ แผนผัง แผนภูมิแสดงข้อมูลต่างๆ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรม ข้อมูลและความสำคัญของเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม ความเหมือน ความแตกต่างระหว่างการออกเสียง ประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย เทศกาลและงานฉลองของเจ้าของภาษากับของไทย การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาในการฟัง พูด อ่าน เขียน ในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ

โดยใช้ทักษะการสื่อสาร ฟังปฏิบัติ เลือกรับ ตอบคำถาม ทำท่าทางประกอบ เข้าร่วมกิจกรรม ศึกษาค้นคว้า รวบรวม นำเสนอ และสืบค้นข้อมูล เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด ความเข้าใจ สามารถนำเสนอ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ มารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สาระท้องถิ่น

- วัฒนธรรมการแต่งกาย เช่น ชุดไทย ชุดพื้นเมือง วัฒนธรรมการกิน เช่น อาหารพื้นเมือง ประเพณีท้องถิ่น เช่น ประเพณีลอยกระทง ประเพณีสงกรานต์

รหัสตัวชี้วัด

ต 1.1 ม 2/1 ม 2/2. ม 2/3 ม 2/4

ต 1.2 ม 2/1 ม 2/2. ม 2/3 ม 2/4 ม 2/5

ต 1.3 ม 2/1 ม 2/2. ม 2/3

ต 2.1 ม 2/1 ม 2/2. ม 2/3

ต 2.2 ม 2/1 ม 2/2

ต 3.1 ม 2/1

ต 4.1 ม 2/1

ต 4.2 ม 2/1

รวม 20 ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลางและสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจ และตีความเรื่องที่ฟัง และอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลางและสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น
<p>1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำง่ายๆ ที่ฟัง และอ่าน</p> <p>2. อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน</p> <p>3. ระบุ/วาดภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตามความหมายของประโยค และข้อความสั้นๆ ที่ฟังหรืออ่าน</p> <p>4. บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟัง และอ่านบทสนทนา และนิทานง่ายๆ หรือเรื่องสั้นๆ</p>	<p>● คำสั่ง และคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน ภาษาท่าทาง และคำแนะนำในการเล่นเกม การวาดภาพ หรือการทำอาหาร และเครื่องคัม</p> <p>- คำสั่ง เช่น Look at the.../here/over there./ Say it again. / Read and draw. / Put a/an...in/on/under a/an.../ Don't go over there/ here it is.etc.</p> <p>- คำขอร้อง เช่น Please take a queue. / Take a queue, please. / Can/May/Could you help me, please? etc.</p> <p>- คำแนะนำ เช่น You should read every day/ Think before you speak/Review คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่นเกม Start/ My turn/ Your turn/ Roll the dice/ Count the number/ Finish/ บอกลำดับขั้นตอน First,... Second,... Next,... Then,... Finally, ...etc.</p> <p>● กลุ่มคำ ประโยคผสม ข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องคัม เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อขาย และลมฟ้าอากาศและเป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 750-950 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม)</p> <p>● ประโยค บทสนทนา นิทาน หรือเรื่องสั้นๆ คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร</p> <p>- Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...? Yes,...is/are/can./ No, ...isn't/aren't/can't. Do/Does/Can/Is/Are...? Yes/No...etc.</p>

มาตรฐาน ต. 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลางและสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น
<p>1. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล</p> <p>2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และให้คำแนะนำง่ายๆ</p> <p>3. พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย</p> <p>4. พูด/เขียนเพื่อขอ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว</p> <p>5. พูด/เขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ตัว และสำนวนการตอบรับ เช่น Hi/ Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening/ I am sorry./ How are you? / I'm fine. Thank you. And you? / Hello. I am.../ Hello,...I am... This is my sister. Her name is... /Hello,.../ Nice to see you. Nice to see you too./ Goodbye./ Bye./ See you soon/later./ Good/Very good./ Thanks./ Thank you./ Thank you very much./ You're welcome./ It's O.K. etc. ● คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำที่มี 1-2 ขั้นตอน ● คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ เช่น Please.../ May...?/ I need.../ Help me! / Can/ Could...? / Yes,.../No,... etc. ● คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้ขอ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น What do you do? I'm a/an... What is she/he? ...is a/an (อาชีพ) How old/tall...? I am... Is/Are/Can...or...? ...is/are/can... Is/Are...going to...or...? ...is/are going to... etc. ● คำ และประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ เช่น I'm.../He/She/It is.../ You/We/They are... I/You/We/They like.../He/She likes... because...I/You/We/They love.../He/She loves... because... I/You/We/They don't like/love/feel...because...He/She doesn't like/love/feel...because...I/You/We/They feel...because... etc.

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูด และการเขียน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลางและสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น
<p>1. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว</p> <p>2. เขียนภาพ แผนผัง และแผนภูมิแสดงข้อมูลต่างๆ ตามที่ฟังหรืออ่าน</p> <p>3. พูดหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● ประโยค และข้อความที่ใช้ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล สัตว์ สถานที่ และกิจกรรมต่างๆ เช่น ข้อมูลส่วนบุคคล เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว จำนวน 1-500 ลำดับที่ วัน เดือน ปี ฤดูกาล เวลา สภาพดินฟ้าอากาศ อารมณ์ ความรู้สึก สี ขนาด รูปทรง ที่อยู่ของสิ่งต่างๆ เครื่องหมายวรรคตอน ● คำ กลุ่มคำ ประโยคที่แสดงข้อมูล และความหมายของเรื่องต่างๆ ภาพ แผนผัง แผนภูมิ ตาราง ● ประโยคที่ใช้ในการพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้
อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลางและสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น
1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยา ท่าทางอย่างสุภาพ ตามมารยาท สังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษา	<ul style="list-style-type: none">การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้า ท่าทาง ประกอบการพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
2. ตอบคำถาม/บอกความสำคัญ ของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ต่างๆ ของ เจ้าของภาษา	<ul style="list-style-type: none">ข้อมูลและความสำคัญของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย ฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม
3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและ วัฒนธรรมตามความสนใจ	<ul style="list-style-type: none">กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทาน บทบาทสมมุติ วันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

มาตรฐาน ต.2.2 เข้าใจความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลางและสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น
1. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ	<ul style="list-style-type: none"> ● ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ ของเจ้าของภาษากับของไทย การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตาม โครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย ● ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล และงานฉลองของเจ้าของภาษากับของไทย
2. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล และงานฉลองของเจ้าของภาษากับของไทย	

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต.3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลางและสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น
1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน	<ul style="list-style-type: none"> ● การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชน และโลก

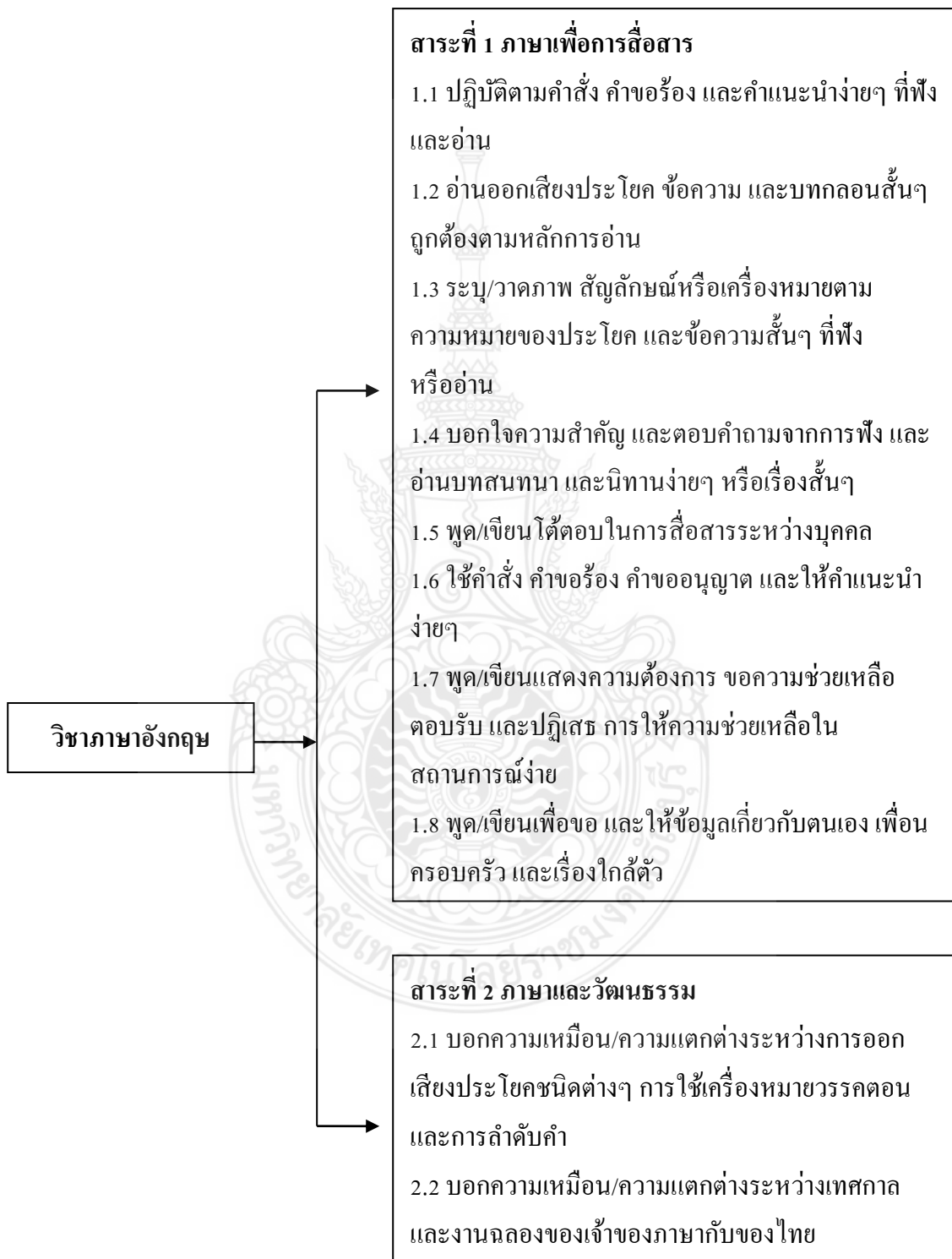
มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลางและสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น
1. ฟัง พูด และอ่าน/เขียนในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา	<ul style="list-style-type: none">การใช้ภาษาในการฟัง พูด และอ่าน/เขียนในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

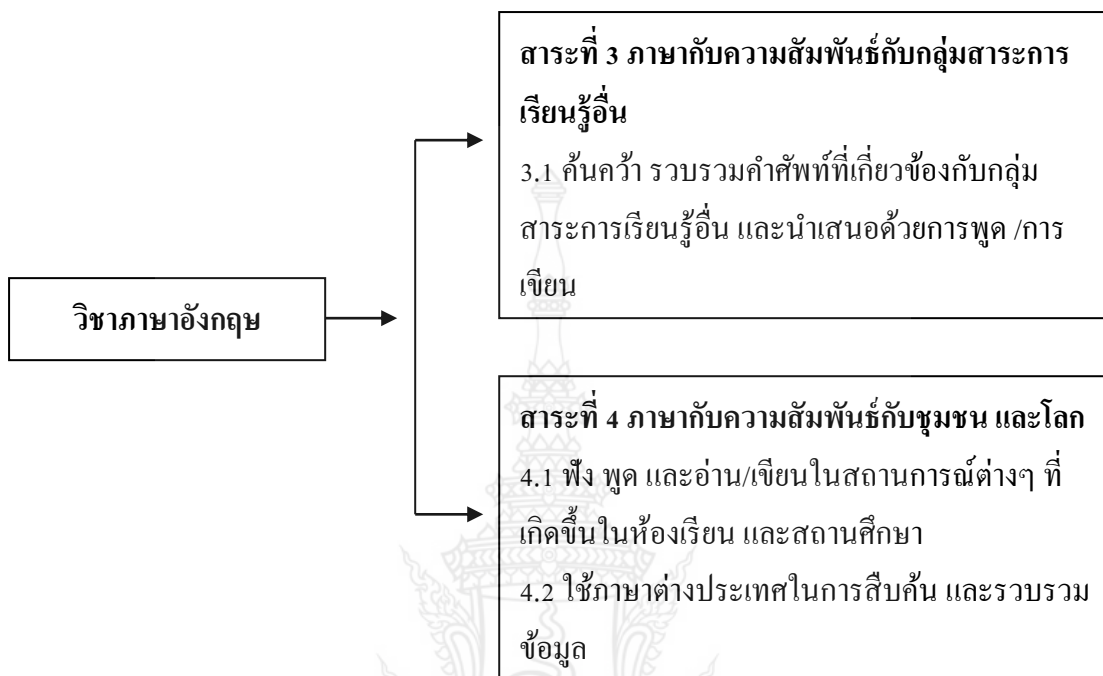
มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลางและสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น
1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น และรวบรวมข้อมูลต่างๆ	<ul style="list-style-type: none">การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น และการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว จากสื่อ และแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ

วิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี วิชา คอมพิวเตอร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

จากโรงเรียนต่างๆ ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา โดยการเลือกสุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 โรงเรียน ซึ่งมีผลสรุปความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันให้เลือกทำการสอนด้วยชุดการสอนรายวิชา ภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ สาระการเรียนรู้ที่ 3 เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เนื่องจากผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหาของครู ภาษาอังกฤษ ที่อยู่ในสาระการเรียนรู้ที่ 3 หัวข้อที่ 3.4 นำเสนอข้อมูลในรูปแบบที่เหมาะสมโดยเลือกใช้สื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง โดยได้วิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ/ ความคิดรวบยอด	เวลา ชั่วโมง	น้ำหนัก คะแนน	ภาระงาน / ชิ้นงานรวบยอด
ง 3.1 ม.2/2	การใช้สื่อการรู้ต้นการพัฒนา การสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อประกอบ การเรียนการสอน จะต้อง พิจารณาถึงรูปแบบที่ เหมาะสม จึงจะทำให้การ นำเสนอข้อมูล มีความ น่าสนใจ มีสิ่งเร้าที่กระตุ้น ความอยากจะเรียนรู้ของ นักเรียน จะต้องสื่อ ความหมายได้อย่างชัดเจน และถูกต้อง	80	100	- ใบงาน - แบบทดสอบ

โครงสร้างรายวิชา

โครงสร้างรายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ม. 2

รหัสวิชา อ 15101 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เวลา 80 ชั่วโมง

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
1	Say it again	ต 1.1 ม. 2/1 ต 1.1 ม. 2/3 ต 1.2 ม. 2/1 ต 1.2 ม. 2/2 ต 2.1 ม. 2/1	ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง พูด ประโยคคำสั่ง ขอร้อง คำขอ อนุญาต และให้คำแนะนำง่ายๆ วา ค ภ า พ ส ัญ ล ัก ษ ณ์ หรือ เครื่องหมาย ตรงตามความหมาย ของประโยค และข้อความพูด โต้ตอบโดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางตามมารยาททาง สังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษา ในการสื่อสารระหว่าง บุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขอ อนุญาต และให้คำแนะนำง่ายๆ	12	15
2	What is he?	ต 1.2 ม. 2/3 ต 1.2 ม. 2/4 ต 1.3 ม. 2/1 ต 4.1 ม. 2/1	พูดเขียนแสดงความต้องการขอ ความช่วยเหลือ ตอบรับและ ปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือ ขอและให้ข้อมูลแสดงความรู้สึก ของตนเอง แสดงความคิดเห็น ของตนเอง เพื่อน ครอบครัว และ เรื่องใกล้ตัว ฟัง พูด อ่าน เขียนใน สถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นใน ห้องเรียนและสถานศึกษา	12	15

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
3	Halloween Day.	ต 2.1 ม. 2/2 ต 2.1 ม. 2/3 ต 2.2 ม. 2/2	ตอบคำถาม บอกความสำคัญ ความเหมือนและความแตกต่าง ของเทศกาลวันสำคัญ งานฉลอง เทศกาลของต่างประเทศกับของ ประเทศไทย และเข้าร่วมกิจกรรม ทางภาษา รวมทั้งใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงกิริยาท่าทาง อย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคม และวัฒน ธรรมของเจ้าของภาษา	10	10
4	Are you ready?	ต 2.2 ม. 2/1	บอกความเหมือน/ความแตกต่าง ระหว่างการออกเสียงประโยค ชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมาย วรรคตอน และการลำดับคำ (order) ตามโครงสร้างประโยค ของภาษาต่างประเทศ และ ภาษาไทย	8	10
5	In the garden.	ต 3.1 ม. 2/1 ต 4.2 ม. 2/1	รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับ สาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอ โดยการพูด และเขียน ใช้ภาษา ต่างประเทศในการสืบค้นและ รวบรวมข้อมูลต่างๆ	10	15
6	My Map	ต 1.3 ม. 2/2	เขียนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ แสดงข้อมูลต่างๆ ตามที่ฟังหรือ อ่าน	8	10

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
7	I like my school because	ต 1.2 ม. 2/5 ต 1.3 ม. 2/3	พูดเขียนแสดงความรู้สึก แสดง ความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับ เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว และกิจกรรม ต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ	10	10
8	How to read?	ต 1.1 ม. 2/2 ต 1.1ม. 2/4	อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ ได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอก ใจความสำคัญและตอบคำถาม จากเรื่องที่ฟังและอ่าน บท สนทนา และนิทานง่ายๆ หรือ เรื่องสั้นๆ ได้	10	15
				80	80

กำหนดการสอนรายชั่วโมง
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การสอนผ่านสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง Part Of Speech
 มีการกำหนดการสอนไว้เป็น รายชั่วโมง
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รหัสวิชา อ15101
 รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เวลา 80 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้	แผนการจัดการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การสอนผ่านสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ	1. การนำเสนอข้อมูล โดยใช้สื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บ	
	เรื่องที่ 1.1 การสอนโดยใช้สื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บประกอบการเรียนรู้	1
	เรื่องที่ 1.2 หลักการทำงาน ส่วนประกอบ และการสอนผ่านสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บ	1
	2. การเรียนการสอนผ่านเว็บ วิชาภาษาอังกฤษ	
	เรื่องที่ 2.1 การจัดทำเนื้อหาการเรียนการสอนเพื่อการนำเสนอต้องวิเคราะห์เนื้อหา และข้อมูล ก่อนนำมาแจกแจงและสร้างการพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง	1
	เรื่องที่ 2.2 การจัดทำข้อมูลเพื่อการนำไปสอน จะต้องวิเคราะห์ถึงเนื้อหาการเรียนรู้อันสอดคล้องกับการกำหนดเนื้อหาความรู้ของกระทรวงการศึกษา	1
	3. การกำหนดการเรียนการสอนให้นักเรียนตามรายชั่วโมงที่แผนการเรียนรู้ได้กำหนดไว้	
	เรื่องที่ 3.1 การจัดทำข้อมูลสูตรการคำนวณการคิดผลการเรียนด้วยการทดสอบก่อนเรียน	1
	เรื่องที่ 3.2 การจัดทำข้อมูลสูตรการคำนวณการคิดผลการเรียนด้วยการทดสอบหลังเรียน	1
	4. การนำเสนอข้อมูลคะแนนประเมิน	
เรื่องที่ 4.1 แบบประเมิน SDQ (แบบประเมินพฤติกรรมกรการเรียนรู้)	1	
เรื่องที่ 4.2 แบบประเมินความพึงพอใจของ ผู้สอน และ ผู้เรียน	1	

การวิเคราะห์วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การนำเสนอข้อมูล โดยใช้สื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บ แบบนำตนเอง
วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ

สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การใช้งานสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเองในการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนจะต้อง
 ต้องมีความรู้พื้นฐานของช่องทางการถ่ายทอดสื่อ และผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมกับสื่อโดยมีการฝึกและ
 ทดสอบอย่างต่อเนื่อง อย่างมีวินัย เพื่อการเรียนการสอนผ่านสื่อจะสร้างผลประสิทธิภาพการเรียนรู้ได้
 อย่างสูงสุด

จุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม	สาระการเรียนรู้	เวลา (20 ชั่วโมง)
1) รู้และเข้าใจหน้าที่ของการเรียนการสอนผ่านสื่อได้อย่างถูกต้อง	เรื่องที่ 1.1 การสอนโดยใช้สื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง	1
2) ใช้ช่องทางการถ่ายทอดสื่อได้อย่างหลากหลายช่องทาง 3) นำสื่อสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง Part of Speech ไปเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง	เรื่องที่ 1.2 หลักการทำงาน ส่วนประกอบ และการสอนผ่านสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บ	1

การวิเคราะห์วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การเรียนการสอนผ่านสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชา
ภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ

สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

ผู้เรียนสามารถสร้างรูปประโยค และมีเข้าใจโครงสร้างพื้นฐาน Part of Speech ทั้ง 8 ได้ด้วยตนเอง โดยมีอาจารย์ผู้สอนคอยชี้แนะแนวทางการเรียนรู้และตอบข้อสงสัย

จุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม	สาระการเรียนรู้	เวลา (2 ชั่วโมง)
1) รู้และเข้าใจ โครงสร้างของ Part of Speech ทั้ง 8 2) ใช้แบบประเมินพฤติกรรมกรการเรียนรู้เป็นระยะ ในขณะที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านสื่อ	เรื่องที่ 2.1 การจัดทำเนื้อหาการเรียนการสอน เพื่อการนำเสนอต้องวิเคราะห์เนื้อหา และ ข้อมูล ก่อนนำมาแจกแจงและสร้างการ์ตูน แอนิเมชันกราฟิก	1
3) นำความรู้เกี่ยวกับการเรียนผ่านสื่อ การสอนผ่านสื่อการ์ตูนแอนิเมชัน กราฟิกทั้ง 12 Tense ไปใช้งานได้จริงๆ ในชีวิตประจำวัน	เรื่องที่ 2.2 การจัดทำข้อมูลเพื่อการนำไปสอน จะต้องวิเคราะห์ถึงเนื้อหาการเรียนรู้อให้ สอดคล้องกับการกำหนดเนื้อหาความรู้ ของกระทรวงการศึกษา	1

การวิเคราะห์วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การกำหนดการเรียนการสอนให้นักเรียนตามรายชั่วโมง
ที่แผนการเรียนรู้ได้กำหนดให้

สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การกำหนดการเรียนการสอนให้นักเรียนตามรายชั่วโมงที่แผนการเรียนรู้ได้กำหนดให้

จุดประสงค์การเรียนรู้เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้	เวลา (2 ชั่วโมง)
1) การทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อศึกษาพื้นฐานของโครงสร้าง เรื่อง Part of Speech ก่อนการเรียนรู้ ผ่านสื่อ	เรื่องที่ 3.1 การจัดทำข้อมูลสูตรการคำนวณการ คิดผลการเรียนด้วยการทดสอบก่อนเรียน	1
	เรื่องที่ 3.2 การจัดทำข้อมูลสูตรการคำนวณการ คิดผลการเรียนด้วยการทดสอบหลังเรียน	1
2) การทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อศึกษาพื้นฐานของโครงสร้าง เรื่อง Part of Speech หลังการ เรียนรู้ผ่านสื่อ		

การวิเคราะห์วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การนำเสนอข้อมูลด้วยการประเมินระดับความพึงพอใจของผู้เรียน

สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การนำเสนอข้อมูลแสดงการเปรียบเทียบการเรียนรู้ก่อน

จุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม	สาระการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
1) ติดตามพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่าน สื่อของผู้เรียนอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง	เรื่องที่ 4.1 แบบประเมิน SDQ (แบบประเมิน พฤติกรรมการเรียนรู้)	10
	เรื่องที่ 4.2 แบบประเมินความพึงพอใจของ ผู้เรียน	10
2) การทำแบบประเมินความพึงใจ ผู้เรียนเป็นส่วนช่วยในการปรับปรุง พัฒนาสื่อ		

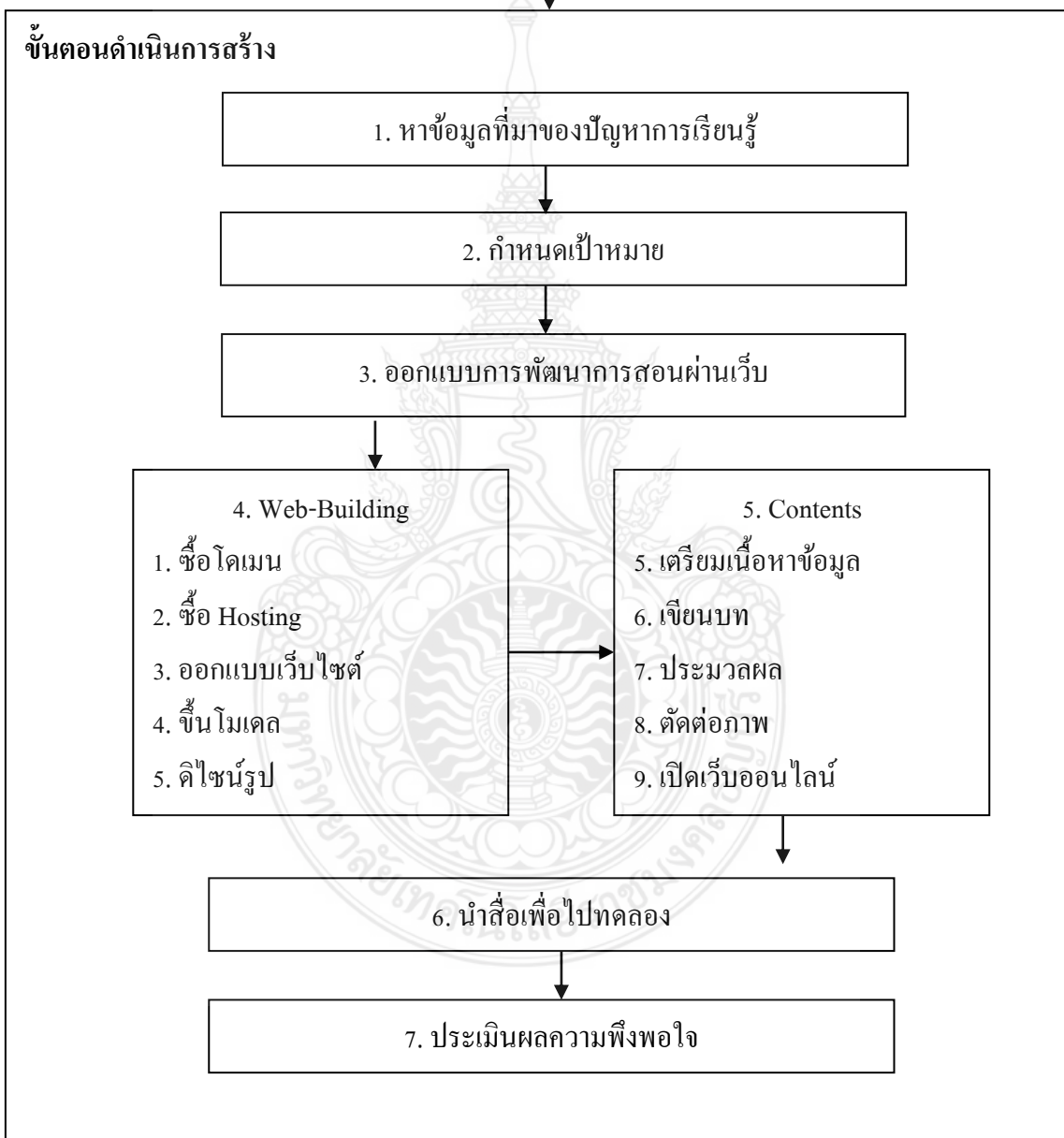

ภาคผนวก ค

แผนผังการออกแบบการออกแบบสื่อการพัฒนการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง
เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

แผนผังการออกแบบการออกแบบสื่อการพัฒนาการสอนผ่านแบบนำตนเอง
วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง
วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

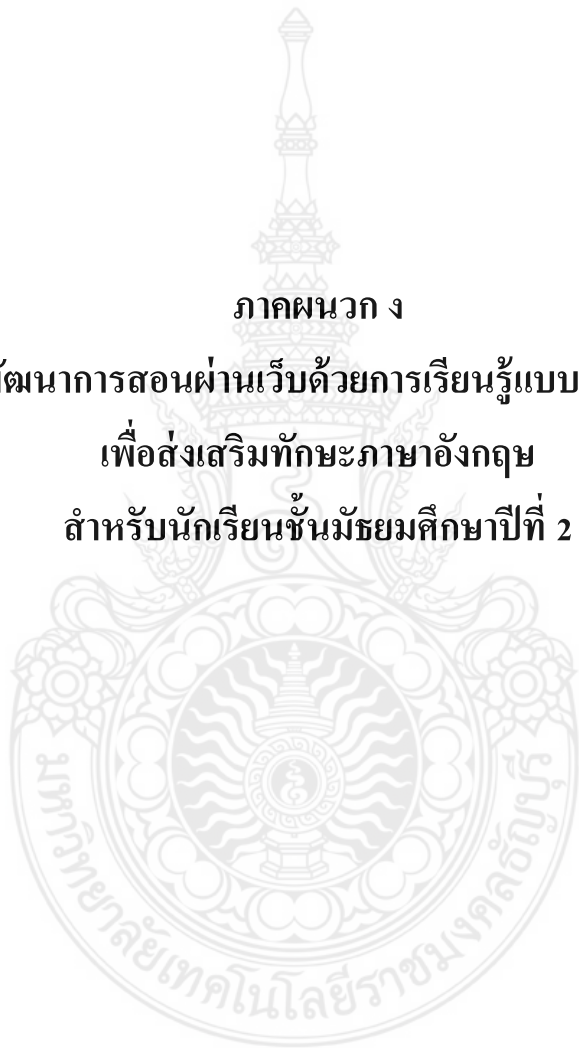

ภาคผนวก ง

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง

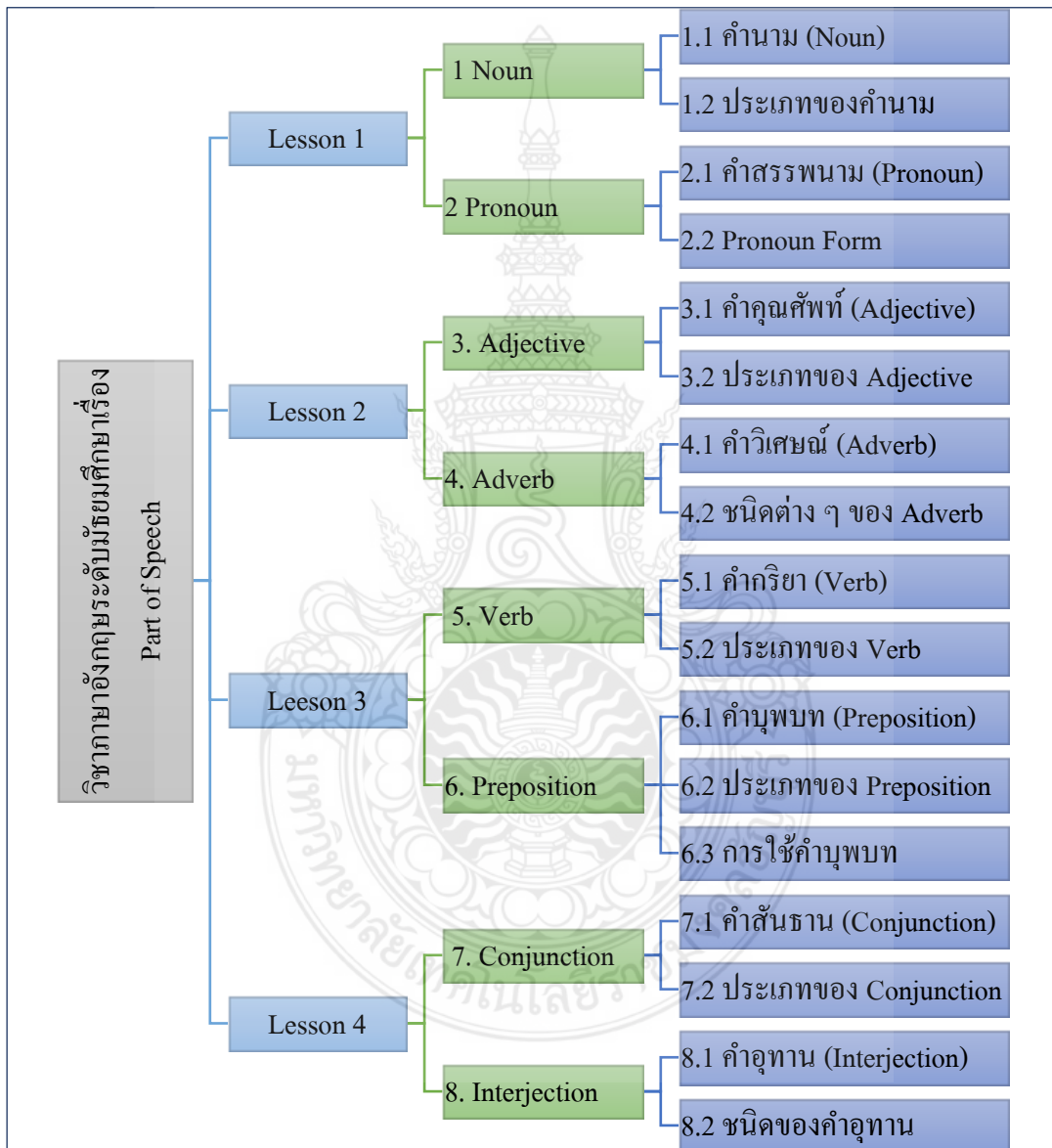
เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วิเคราะห์เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา Part Of Speech

เนื้อหาที่ 1 โครงสร้างของ Part Of Speech

บทที่ 1 การใช้รูปประโยค Part Of Speech (Noun, Pronoun)

เรื่องที่ 1 Noun

1.1 คำนามเป็นคำที่ใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สถานที่ สิ่งของ และนามธรรม เช่น student, policeman, dog, snake, airport, river, television, sugar, love, etc. Noun (คำนาม) คือ คำที่ใช้แทนคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ (รวมถึง ชื่อของคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่) เช่น สำหรับเรียกชื่อและคุณ Boy, girl, man, student, doctor, king, father, John, Sam, สัตว์ เช่น dog cat bird tiger / Simba Kitty สิ่งของ เช่น TV, radio, fan, car, soap, Sony, Samsung, สถานที่ เช่น market bank city country / London Thailand England คำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งต่างๆ เช่น Tony โทนี่ (ชื่อคน) man ผู้ชาย (คน) table โต๊ะ (สิ่งของ) Bangkok กรุงเทพฯ (สถานที่)

1.2 ประเภทของคำนาม

1.2.1 คำนามทั่วไป (common noun) เป็นคำที่ใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สถานที่ สิ่งของ สภาวะต่างๆ ไป เช่น man, panda, city, day

1.2.2 คำนามเฉพาะ (proper noun) เป็นคำที่ใช้เรียกชื่อคนหนึ่งคนใด สิ่งของหนึ่งสิ่งของใด สถานที่หนึ่งสถานที่ใดโดยเฉพาะ เช่น

man เป็น common noun John Smit เป็นชื่อเฉพาะเรียก man คนหนึ่ง

panda เป็น common noun Jingpa เป็นชื่อเฉพาะเรียก panda ตัวหนึ่ง

city เป็น common noun Bangkok เป็นชื่อเฉพาะเรียก city แห่งหนึ่ง

day เป็น common noun Saturday เป็นชื่อเฉพาะเรียก day วันหนึ่ง

ชื่อวันและเดือนต้องเป็นคำนามเฉพาะ เช่น Monday, Tuesday, etc. January, February, March, etc.

คำนามเฉพาะ (proper noun) ต้องเขียนอักษรตัวแรกของคำด้วยอักษรตัวใหญ่ (capital letter)

เรื่องที่ 2 Pronoun

2.1 Pronoun คือ สรรพนามเป็นคำที่ใช้แทนคำนาม อาจจะทำหน้าที่เป็น ประธาน กรรม หรือ แสดงความเป็นเจ้าของได้ในภาษาไทยนั้นจะใช้ต่างกับภาษาอังกฤษ เช่น ผมขอบคุณแล้วคุณชอบผมไหม แต่ในภาษาอังกฤษจะเป็น I like you. Do you like me? จะเห็นได้ว่าการใช้สรรพนามของภาษาอังกฤษจะมีการเปลี่ยนรูประหว่าง I กับ me. และ you กับ you ฉะนั้น เรามารูปแบบการใช้ของสรรพนามกัน และนี่เป็นตาราง สรุป pronoun

2.2 Pronoun Form

แบบที่ 1	แบบที่ 2	แบบที่ 3	แบบที่ 4	แบบที่ 5
ประธาน	กรรม	แสดงความเป็นเจ้าของ	ความเป็นเจ้าของ	Self-form
I	me	my	mine	myself
You	you	your	yours	yourself
We	we	our	ours	ourselves
They	they	their	theirs	themselves
He	he	his	his	himself
She	she	her	hers	herself
It	it	its	-	itself

แบบที่ 1 ทำหน้าที่เป็นประธาน จะอยู่หน้า กริยา (V.) ตัวอย่าง She is beautiful.

แบบที่ 2 ทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยาและบุพบท ดังนั้นจึงอยู่หลัง กริยา หรือบุพบท (in, on, at, to) ตัวอย่าง Jan told me about it.

แบบที่ 3 ทำหน้าที่แสดงความเป็นเจ้าของจะอยู่หน้าคำนามเสมอ เช่น my book , our home, his pen เป็นต้น ตัวอย่าง My house is small but comfortable.

แบบที่ 4 สรรพนามกลุ่มนี้แสดงความเป็นเจ้าของเช่นกัน แต่การใช้จะไม่เหมือนกับแบบที่ 3 เพราะสรรพนามกลุ่มนี้จะรวมการแสดงความเป็นเจ้าของ และคำนามไว้เป็นคำเดียวกันเนื่องจากไม่ต้องการกล่าวซ้ำดังนั้นการใช้สรรพนามกลุ่มนี้จึงต้องมีการกล่าวคำนามมาแล้วก่อนหน้า ตัวอย่าง This is my book. Which one is yours? (your book)

แบบที่ 5 คำสรรพนามกลุ่มนี้จะมีคำว่า self ต่อท้าย มีหลักการใช้ดังนี้

ใช้หลังคำกริยา โดยประธานเป็นผู้ทำตนเอง เช่น The man shot himself. ผู้ชายคนนี้ยิงตัวเอง

ใช้เพื่อเน้น อาจวางไว้หลังกรรมและประโยค หรือวางไว้หน้ากริยา ประมาณว่า ผู้นั้นเองเป็นผู้ทำกริยา เช่น I do it myself. ฉันทำมันเองแหละ

ใช้กับสำนวน by + self แปลว่า ตามลำพัง เช่น She lived by herself. เธออยู่ตามลำพัง (อยู่คนเดียว)

บทที่ 2 การใช้รูปประโยค Part Of Speech (Adjective, Adverb)

เรื่องที่ 3 Adjective

3.1 Adjective เป็นคำที่ไปทำหน้าที่ขยาย Noun หรือ Pronoun (ขยายสรรพนามต้องอยู่หลังตลอดไป) เพื่อบอกให้รู้ลักษณะ คุณภาพหรือสมบัติของ Noun หรือ Pronoun นั้นว่าเป็นอย่างไร เช่น tall, short, small, big, beautiful, elegant, careful, intensive, possible เป็นต้น

3.2 ประเภทของ Adjective

Adjective คือ คำคุณศัพท์ เป็นคำที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม หรือ คำสรรพนาม เพื่อบอกให้ทราบรายละเอียดลักษณะ ชนิด คุณภาพ จำนวน ปริมาณ ไปจนถึงคุณสมบัติของคำนามหรือคำสรรพนามนั้นๆ เป็นการบอกข้อมูลเพิ่มเติมว่าเป็นอย่างไร เช่น เล็ก ใหญ่ สั้น ยาว อวบ ผอม อ้วน ขยับ ขี้เกียจ เศร้า มีความสุข ฯลฯ

โดยปกติแล้วในภาษาอังกฤษสามารถแบ่ง adjective ออกเป็น 11 ประเภท ดังนี้ (สามารถคลิกที่หัวข้อ adjective แต่ละประเภท เพื่ออ่านรายละเอียด)

3.2.1 Demonstrative adjective

ใช้เพื่อชี้เฉพาะ เช่น this, that, these, those, such ตัวอย่างเช่น I used to buy this kind of shirts.

3.2.2 Descriptive adjective

ใช้บอกลักษณะ เช่น good, pretty, happy, sorry, rich ตัวอย่างเช่น She brushed her long brown hair.

3.2.3 Distributive adjective

ใช้เพื่อแบ่งแยก เช่น each, every, either, neither ตัวอย่างเช่น Every boy has one or the other pet.

3.2.4 Emphasizing adjective

ใช้เพื่อเน้นความ เช่น own, very

3.2.5 Exclamatory adjective

ใช้เพื่อแสดงการอุทาน มักขึ้นต้นด้วย what ตัวอย่างเช่น What a beautiful flower is it.

3.2.6 Interrogative adjective

ใช้เพื่อแสดงเป็นคำถาม เช่น what, which, whose เช่น What movie are you watching.

3.2.7 Numeral adjective

ใช้บอกจำนวน เช่น one, three, first, second, double, triple เช่น The hand has five fingers.

3.2.8 Possessive adjective

ใช้แสดงความเป็นเจ้าของ เช่น my, our, your, his, her เช่น Allan sold his dog.

3.2.9 Proper adjective

ใช้บอกสัญชาติ เช่น my, our, your, his, her เช่น Thai, English, Japanese เช่น I am Thai.

3.2.10 Quantitative adjective

ใช้บอกปริมาณ เช่น much, many, some, any, little เช่น She has a little knowledge.

3.2.11 Relative adjective

ใช้ขยายนามที่ตามหลัง พร้อมทั้งทำหน้าที่เป็นคำสันธานเชื่อมประโยคหลังของตัวเองเข้ากับประโยคข้างหน้า ได้แก่ what, whichever เช่น Give me what money you have.

ตัวอย่าง Adjective

สัมผัส	เสียง	รสชาติ	ขนาด	รูปทรง	ปริมาณ	เวลา	สภาวะ	สี
flaky	thundering	fresh	huge petite	deep	many	modern	hot	white
fluffy	raspy	icy	teeny-tiny	flat	empty	rapid	cold	black
bumpy	screeching	sticky	scrawny	curved	abundant	quick	rainy	blue
cuddly	purring	spicy	massive	round	heavy	early	sunny	red
rough	faint	bitter	gigantic	oval	lights	swift	stormy	reddish
damp	melodic	greasy		square	multiple	old-fashion	freezing	green
gritty		tasteless		narrow	sparse	ancient	foggy	greenish
smooth								

เรื่องที่ 4 Adverb

4.1 Adverbs คือ คำหรือกลุ่มคำที่ไปทำหน้าที่ขยาย verb และ adjective อีกทั้งยังสามารถขยาย adverb ด้วยกันเองก็ได้ เพื่อให้เนื้อความของประโยคนั้นมันชัดเจนยิ่งขึ้น

ตัวอย่างประโยคภาษาอังกฤษ

Samrit speak English quickly. (speak – verb, quickly – adverb)

quickly ไปขยายกริยา speak English

My husband is extremely considerate (extremely – adverb, considerate – adjective)

extremely ไปขยายคำคุณศัพท์ consider

Adverb ส่วนใหญ่มักลงท้ายด้วย -ly ซึ่งเกิดจากการเติม -ly ลงไปท้ายคำ adjective นั้นเอง เช่น nice (adjective)+ ly = nicely (adverb), quick(adjective) + ly = quickly

4.2 ชนิดต่าง ๆ ของ Adverb มีดังนี้

Adverb of Time บอกเวลา เช่น before dark, after sunset, before sunrise, after school

Adverb of Manner บอกกริยาอาการ เช่น slowly, happily, sadly, quickly, continuously

Adverb of Place บอกสถานที่ เช่น there, and the Island. over the seas, in the city.

Adverb of Frequency บอกความถี่บ่อย เช่น every day, weekly, hourly

Adverb of Certainty บอกความแน่ใจ เช่น probably, certainly, obviously, undoubtedly

Adverb of Degree บอกความเข้มข้นของการกระทำ เช่น extremely, quiet, just, almost

Adverb of Purpose บอกจุดมุ่งหมาย เช่น to win the game, to get the gift, to get attention, to pass the test

Adverb จะต้องสามารถตอบคำถามที่ขึ้นต้นด้วย How? When? Where? Why? ได้

ตัวอย่างประโยคภาษาอังกฤษ

Jim easily lift the barbell.

จิมยกบาร์เบลอย่างไร How did he lift the barbell?

คำตอบคือ easily ซึ่งเป็น adverb ขยายกริยา lift ทำให้รู้ว่ายกขึ้นอย่างง่ายดาย

Adverb สามารถวางไว้ได้หลากหลายที่ แล้วแต่การเน้นของผู้พูดหรือผู้เขียน ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะระบุตำแหน่งที่ชัดเจนของ Adverb ได้ แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว Adverb สามารถวางไว้ท้ายประโยคก็ได้ หรือวางไว้ต้นประโยคก็ได้ หรือแม้แต่วางไว้หน้ากริยาแท้ (Main verb) ของประโยคก็ได้

ตัวอย่างประโยคภาษาอังกฤษ

She climbs the ladder slowly.

Slowly she climbed the ladder.

She slowly climbed the ladder.

Adverb ที่วางไว้ระหว่างกริยาช่วย (Modal verb) และกริยาแท้ (Finite Verb) เช่น

Frequency: always, usually, normally, generally, often, frequently, sometimes, occasionally, seldom, hardly ever, rarely, never Certainty: probably, certainly, obviously, definitely, surely, undoubtedly Degree: extremely, quiet, just, nearly, almost, very, too, enough

บทที่ 3 การใช้รูปประโยค Part Of Speech (Verb, Preposition)

เรื่องที่ 5 Verb

5.1 Verb (กริยา) เป็นคำ หรือ กลุ่มคำที่เป็นการแสดงออก การเคลื่อนไหวของประธาน หรือ แสดงสถานะของประธาน เช่น eat กิน, run วิ่ง, walk เดิน, see เห็น, go ไป, write เขียน, speak พูด

5.2 ประเภทของ Verb

5.2.1 สกรรมกริยา (Transitive Verb)

สกรรมกริยา (Transitive Verb) คือกริยาที่ต้องมากรรมมารับ มิฉะนั้นจะไม่สามารถสื่อความหมายได้สมบูรณ์ คำกริยาชนิดนี้ ได้แก่ love, like, eat, hit, clean, buy, cut, do, have, make, meet เป็นต้น ถ้าไม่มีกรรมมารับจะไม่สามารถสื่อความกันได้เป็นที่เข้าใจกัน เช่น

I love. ผมรัก.... แล้วรักอะไร ..ดังนั้นจึงต้องมีกรรมมารับ

We eat. พวกเรากิน.... แล้วกินอะไร ..ดังนั้นจึงต้องมีกรรมมารับ

ตัวอย่างเช่น

• I love you.

ผมรักคุณ (คุณเป็นกรรมของประโยค)

• You like a cat.

คุณชอบแมว (แมวเป็นกรรมของประโยค)

• We eat rice.

พวกเรากินข้าว (ข้าวเป็นกรรมของประโยค)

• They buy a car.

พวกเขาซื้อรถยนต์ (รถยนต์เป็นกรรมของประโยค)

5.2.2 อกรรมกริยา (Intransitive Verb) คือกริยาที่ไม่ต้องมากรรมมารับ ก็สามารถสื่อความหมายได้สมบูรณ์ คำกริยาชนิดนี้ ได้แก่ sit, stand, swim, walk, sleep, fly, run, sing, dance เป็นต้น

• I sit.

ผมนั่ง

• You stand.

คุณยืน

• We walk.

พวกเราเดิน

• They sleep.

พวกเขาอนหลับ

5.2.3 กริยาแท้ (Main Verb) และ กริยาช่วย (Helping Verb)

กริยาแท้ (Main Verb) หรือกริยาหลักของประโยค ถ้าในประโยคนั้นๆ มีคำกริยาตัวเดียว จะไม่ใช่ปัญหาใดๆ เพราะคำกริยาที่ปรากฏ มันก็คือ กริยาหลักของประโยคนั้นเอง เช่น

I walk to school.

ฉันเดินไปโรงเรียน (walk เป็นกริยาแท้)

You are a doctor.

คุณเป็นหมอ (are เป็นกริยาแท้)

They sing beautifully.

พวกเขาร้องเพลงอย่างไรเพราะ (sing เป็นกริยาแท้)

They eat rice.

พวกเขากินข้าว (eat เป็นกริยาแท้)

กริยาช่วย (Helping Verb) บ้างก็เรียกว่า auxiliary verb หมายถึง คำกริยาที่เป็นตัวเสริมเข้าไปพร้อมกับกริยาแท้ ให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค โดยที่ไม่มีความหมายใดๆ

I am walking to school.

ฉันกำลังเดินไปโรงเรียน (am เป็นกริยาช่วย ส่วน walk เติม ing เป็นกริยาแท้)

You are a doctor.

คุณเป็นหมอ (are เป็นกริยาแท้)

They are singing beautifully.

พวกเขากำลังร้องเพลงอย่างไรเพราะ (are เป็นกริยาช่วย ส่วน sing เติม ing เป็นกริยาแท้)

They have eaten rice.

พวกเขากินข้าวแล้ว (have เป็นกริยาช่วย ส่วน eaten เป็นกริยาแท้)

ปล. คำว่า is am are และ have has ถ้าปรากฏคำพ้องในประโยคจะเป็นกริยาแท้ แต่ถ้าไปเสริมเข้ากับกริยาตัวอื่นจะเป็นกริยาช่วย เช่น

I am a teacher. ผมเป็นหมอ (am เป็นกริยาแท้)

I am writing. ผมกำลังร้องเพลง (am เป็นกริยาช่วย)

I have a beautiful cat. ผมมีหมาหนึ่งตัว (have เป็นกริยาแท้)

I have eaten dinner. ผมกินข้าวแล้ว (have เป็นกริยาช่วย)

เรื่องที่ 6 Preposition

6.1 Preposition คือ คำที่โยงคำนาม นามวลี หรือคำสรรพนามเข้ากับคำอื่นๆ เพื่อแสดงความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน เช่น on, in, under, at, between

6.2 ประเภทของคำบุพบท คำบุพบทแบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

6.2.1 คำบุพบทบอกสถานที่ (prepositions of place) เช่น at, on, in, etc.

ตัวอย่าง

Jane is at home.

Henry is on the ship.

The Smiths are in Italy.

6.2.2 คำบุพบทบอกตำแหน่ง (prepositions of position) เช่น above, beneath, in front of, etc.

ตัวอย่าง

There is a big tree in front of Jack's house.

My brother is hiding behind the bush.

Peter's book is beneath Bill's book.

6.2.3 คำบุพบทบอกการเคลื่อนไหว (prepositions of motion) เช่น through, into, towards, out of, away from, etc.

ตัวอย่าง

The train is going through the tunnel.

Mary is walking towards the monument.

My boss is driving into the parking lot.

6.2.4 คำบุพบทบอกทิศทาง (prepositions of direction) เช่น up, down, across, along, etc.

ตัวอย่าง

She is driving up the hill.

John is walking across the street.

Shan is walking along Chaeng Watthana Road.

6.2.5 คำบุพบทบอกเวลา (prepositions of time) เช่น on, in, at, by, after, before, etc.

ตัวอย่าง

I team will football on Monday.

I will finish my project in a year.

I always get up at seven o'clock.

I arrived before him.

6.2.6 คำบุพบทบอกลักษณะอาการ (prepositions of manner) เช่น in, with, without,

etc.

ตัวอย่าง

Pimza speaks in a very low voice.

Luck listened with great interest.

Nobody can live without hope.

6.2.7 คำบุพบทบอกความสัมพันธ์ (prepositions of relationship) เช่น about, of, with,

in, from, etc.

ตัวอย่าง

The children are talking about toys.

Bangkok is the capital of Thailand.

The girl with shot hair is my sister.

The boy in the black suit is my brother.

6.3 การใช้คำบุพบท

ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการใช้คำบุพบท มีดังนี้

6.3.1 การใช้คำบุพบทให้ถูกต้องมักต้องอาศัยการสังเกต และจดจำว่าสถานการณ์นั้นๆ จะต้องใช้คำบุพบทคำใด เช่น เมื่อกล่าวถึงวัน ต้องใช้คำบุพบท on เมื่อกล่าวถึงเดือน ต้องใช้คำบุพบท in เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

I study English on weekend.

I've been studying English in 2009.

I often watch TV in the evening.

I go to bed very late at night.

6.3.2 ถึงแม้ว่าคำบุพบทแต่ละคำจะมีความหมายของตัวเอง แต่คำบุพบทมักถูกนำไปใช้คู่กับคำอื่น ๆ และทำให้เกิดความหมายพิเศษ มีลักษณะคล้ายสำนวน ตัวอย่าง

approve of (เห็นชอบ)

We approve of the new technology.

angry at หรือ angry with (โกรธ)

We are angry at/with John.

satisfied with (พอใจกับ)

We are satisfied with our success.

believe in (เชื่อ)

We believe in God.

depend on (พึ่งพา)

We have to depend on our parents.

have faith in (มีศรัทธาใน)

We have faith in our government.

look at (มองดู)

Pimza is looking at a painting.

look after (ดูแล)

Jane looks after her aged mother.

look for (มองหา)

Jane is looking for her lost ring.

proud of (ภูมิใจใน)

We are proud of our children.

บทที่ 4 การใช้รูปประโยค Part Of Speech (Conjunction, Interjection)

เรื่องที่ 7 Conjunction

7.1 คำสันธาน (Conjunction)

คำสันธาน คือคำที่ใช้เชื่อมความ ซึ่งได้แก่คำสันธานที่ใช้เชื่อมประโยคที่สมบูรณ์สองประโยคเข้าด้วยกัน (coordinating conjunction) คำสันธานที่ใช้นำหน้าประโยคย่อยไม่อิสระใน complex sentence (subordinating conjunction) และคำสันธานแบบคำคู่ (paired conjunction)

7.2 ประเภทของ Conjunction

7.2.1 Coordinating Conjunction

คือ คำสันธานที่ใช้เชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ กลุ่มคำ หรือเชื่อมประโยคย่อยอิสระที่อยู่ใน compound sentence เช่น and, but, yet, or, nor, neither, for, so เป็นต้น

1) **and** ใช้แสดงความสัมพันธ์ของข้อมูลที่เสริมกัน (showing addition)

My husband and I are going to Singapore this year.

My favorite pastimes are playing sports and listening to music.

I wrote to my professor on Tuesday and received his reply on Saturday morning.

January is the first month of the year, and December is the last.

2) **but, yet** ใช้แสดงความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ขัดแย้งกัน (showing concession or contrast

These shoes are old but comfortable.

Jack likes the piano but prefers to play the harpsichord.

Merry is rich, but Sukla is poor.

Mr. Johny came to the party, but Mr. and Mrs. O'Smith did not.

William is tired, yet happy.

The psychiatrist spoke in a gentle, yet persuasive voice.

She did not study, yet she passed the exam.

3) **or** ใช้แสดงความสัมพันธ์ประเภทเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง (showing alternatives)

Would you like to drink coffee or tea?

You can email or fax us the details of your project.

She wants to watch TV or listening music.

My friends and I usually go to a party on Saturday night, or we go to night club.

4) nor, neither ใช้ในความหมายตรงข้ามกับ or กล่าวคือ ใช้แสดงความสัมพันธ์

ในเชิงปฏิเสธ

หมายถึง ไม่ทั้งสองอย่าง (showing no alternatives) ข้อให้สังเกตว่า เมื่อใช้คำว่า nor และ neither ซึ่งมีความหมายเชิงปฏิเสธนำหน้าประโยค จะมีการสลับที่ประธานกับกริยาก่อนหน้าคือ จะวางกริยาไว้หน้าประธาน

Shokha has not left, nor is she planning to leave.

These people are not insane, nor are they fools.

I was not happy, and neither were they.

She doesn't drink, and neither does she smoke.

5) for ใช้แสดงสาเหตุหรือเหตุผล (showing causes or reasons)

I went to bed, for I was tired.

I'm taking English very day, for I want to improve my English skills.

I'm afraid I can't accept your invitation, for I have to go on a business trip to

Singapore.

The little girl hid behind her mother, for she was afraid of the dog.

6) so ใช้แสดงผล (showing results)

Jacky liked the necktie, so he bought it.

He felt hungry, so he took a lunch break.

My car is in the repair shop, so I have to take a taxi to work.

My daughter studies very hard, so she always gets good grades.

เรื่องที่ 8 Interjection

8.1 คำอุทาน (Interjection) คำอุทาน (Interjection) คือ คำหรือประโยคที่แสดงออกมทางอารมณ์อย่างฉับพลัน เพื่อแสดงความรู้สึกที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เช่น ดีใจ ตื่นเต้น หรือแม้แต่ ประหลาดใจ เป็นต้น และเมื่อจบคำอุทานแล้วต้องใส่เครื่องหมายอัศเจรีย์ หรือเครื่องหมายตกใจ (Exclamation mark) คือ '!' ทุกครั้ง

บางครั้งคำอุทานเป็นเพียงเสียง หรืออาการต่างๆ เช่น อ้าปากค้าง ตะโกนออกมาแบบไม่ได้ศัพท์ หรือเป็นเสียงและอาการต่างๆ ซึ่งบุคคลนั้นๆ จะแสดงออกมา ตัวอย่างคำอุทานโดยทั่วๆ ไป เช่น

Aha!	Ahem!	Gadzooks!	All right!
Gee Whiz!	Good!	Yippee!	Gosh!
Hey!	Hooray!	My Goodness!	Indeed!
Nuts!	Oh no!	Ouch!	Oops!
Whoopee!	Wow!	Yoo-hoo!	Yikes!
Yuck!	Tut! tut!	Ugh!	Pooh!

8.2 ชนิดของคำอุทาน

คำอุทานนั้นแบ่งได้หลายชนิดแล้วแต่ลักษณะของอารมณ์ที่อุทานในขณะนั้น ได้แก่

- 1) อารมณ์ยินดี (Joy) ได้แก่ Hurrah! (ฮูร่า) ไชโย, Ah! (อ๊า), Ha (ฮ๊า)
เช่น Hurrah! We have won. ไชโยพวกเราชนะแล้ว
- 2) อารมณ์เศร้า (Sorrow) ได้แก่ Alas! (อนิจจา)
เช่น Alas! He is ruined. อนิจจาเขาแย่แล้ว
- 3) อารมณ์ประหลาดใจ (Surprise) ได้แก่ Ha! (ฮ๊า), What! (อะไรกันนี่), Oh! (โอี้)
เช่น Oh! What a fright. โอี้อะไรจะน่าตื่นเต้นขนาดนั้น
- 4) อารมณ์ตื่นเต้นและยินดี (Excitement, Approval) ได้แก่ Bravo! (ไชโย)
Bravo! Well done. ไชโย ทำได้ดีมาก
- 5) อารมณ์แห่งความสุข (Happiness) ได้แก่ Ah! (อ๊า), Ha! (ฮ๊า)
เช่น Ha! I'm happy. ฮ๊า ช่างสบายอะไรอย่างนี้
- 6) อารมณ์เงียบ ๆ (Silence) เช่น Hush! (จู้ ๆ)
เช่น Hush! The baby is asleep. จู้ ๆ เด็กนอนหลับสนิท

นอกจากนี้ยังมีคำอุทานที่เป็นประโยค (Exclamation Sentence)

เช่น What beautiful flowers! ดอกไม้ช่างสวยงามจัง

What a pity! น่าสงสารจัง

เพื่อแสดงความรู้สึกของอารมณ์ของผู้พูด เช่น

Oh! แสดงความเสียใจหรือตื่นเต้น

Ha! Ha! แสดงความขบขัน

Hurrah! แสดงความยินดี

ตัวอย่าง วลี (Phrase) ที่เป็นคำอุทาน เช่น

Ala! I'm sad.

Ah! I'm surprised.

Ah! I'm happy.

Ah! I'm disappointed.

Bravo! Well done.

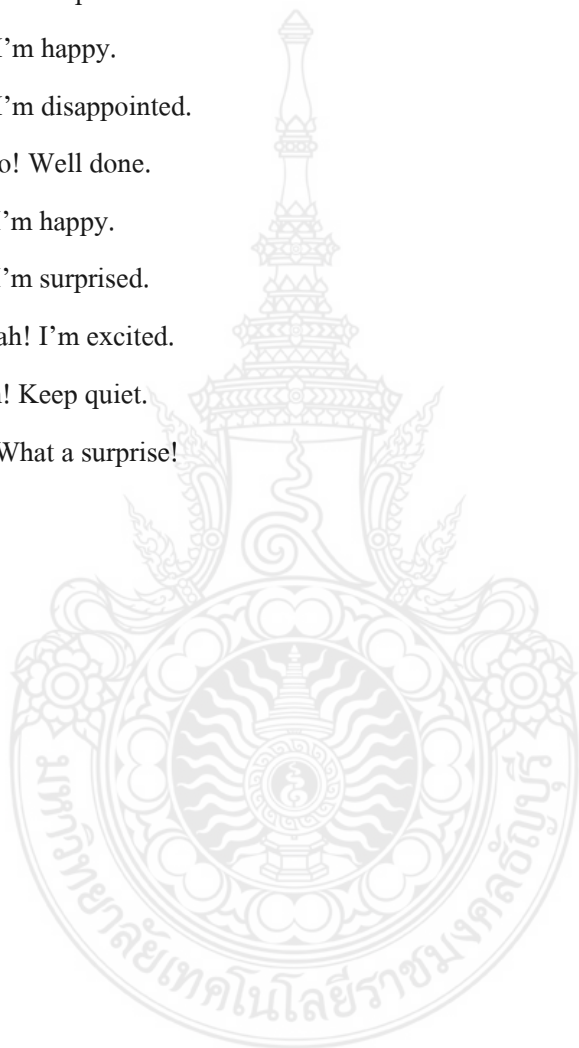
Ha! I'm happy.

Ha! I'm surprised.

Hurrah! I'm excited.

Hush! Keep quiet.

Oh! What a surprise!

ตอนที่ 1

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: **Part Of Speech**

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนโดยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุ้นโดยมีการอธิบายบทเรียนต่างๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Chapter 1 Noun

Section 1

ชื่อตอนทั้งหมด : **1 What's noun meaning?** เนื้อหาในตอนนี้จะเป็นการเกริ่นนำให้คนดูรู้จักกับ noun และหน้าที่ ของ noun โดยมีคำอธิบายชัดเจนทุกขั้นตอนบนเว็บไซต์ และนักเรียนสม

1.1 คำนามเป็นคำที่ใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สถานที่ สิ่งของ และนามธรรม เช่น student, policeman, dog, snake, airport, river, television, sugar, love, etc. Noun (คำนาม) คือ คำที่ใช้แทนคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ (รวมถึง ชื่อของคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่) เช่น สำหรับเรียกชื่อและคุณ Boy, girl, man, student, doctor, king, father, John, Sam, สัตว์ เช่น dog cat bird tiger / Simba Kitty สิ่งของ เช่น TV, radio, fan, car, soap, Sony, Samsung, สถานที่ เช่น market bank city country / London Thailand England คำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งต่าง ๆ เช่น Tony โทนี่ (ชื่อคน) man ผู้ชาย (คน) table โต๊ะ (สิ่งของ) Bangkok กรุงเทพฯ (สถานที่)

1.2 ประเภทของคำนาม

1.2.1 คำนามทั่วไป (common noun) เป็นคำที่ใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สถานที่ สิ่งของ สภาวะต่างๆ ไป เช่น man, panda, city, day

1.2.2 คำนามเฉพาะ (proper noun) เป็นคำที่ใช้เรียกชื่อคนหนึ่งคนใด สิ่งของหนึ่ง สิ่งของใด สถานที่หนึ่งสถานที่ใดโดยเฉพาะ เช่น

man เป็น common noun John Smit เป็นชื่อเฉพาะเรียก man คนหนึ่ง

panda เป็น common noun Jingpa เป็นชื่อเฉพาะเรียก panda ตัวหนึ่ง

city เป็น common noun Bangkok เป็นชื่อเฉพาะเรียก city แห่งหนึ่ง
day เป็น common noun Saturday เป็นชื่อเฉพาะเรียก day วันหนึ่ง ชื่อวันและ
เดือนต้องเป็นคำนามเฉพาะ เช่น Monday, Tuesday, etc. January, February, March, etc.

คำนามเฉพาะ (proper noun) ต้องเขียนอักษรตัวแรกของคำด้วยอักษรตัวใหญ่
(capital letter)

Countable Noun คือ นามที่นับนับได้ ได้แก่ นามที่มีรูปร่าง นับเป็นชั้นได้ จะใช้ a
, an นำหน้าเมื่อไม่ชี้เฉพาะเจาะจง และสามารถทำเป็นพหูพจน์ได้ คือ อาจเติมคำ two, three, four, etc.
ลงหน้าคำนามนั้นได้ เช่น two tables, three pencils

A. Countable Nouns แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

1. Common Nouns (นามทั่วไป หรือสามัญนาม) เป็นได้ทั้งเอกพจน์และ
พหูพจน์ เช่น city, baby, man, desk, ect..

2. Collective Nouns (สมุหนาม) นามที่อยู่รวมกันเป็นหมู่ เป็นพวก เช่น herd,
flock, bunch, etc.

Collective Nouns นี้บางคำ เช่น family, group, committee, class, jury, cabinet, etc..
จะใช้กริยาเป็นเอกพจน์ก็ได้ข้อมแล้วแต่ความหมาย ถ้าหมายถึงกลุ่มเดียว (unit) ก็ใช้กริยาเป็นเอกพจน์
ถ้า หมายถึงจำนวนแยกแยะรายตัวบุคคล (individual) ก็ใช้กริยาเป็นพหูพจน์

The committee has agreed on a plan. (คณะกรรมการทั้งคณะเห็นพ้องกันใน
แผนการ)

The committee have not agreed on the plan. (คณะกรรมการแต่ละคนไม่มี
ความเห็น พ้องกันในแผนการ) Collective Nouns มักจะใช้ร่วมกับ Common Nouns ได้ เช่น

an army of soldiers (ทหารหนึ่งกอง)	a team of football-players (นักฟุตบอลทีม หนึ่ง) etc.
a band of musicians(นักดนตรีคณะหนึ่ง)	a bunch of keys(grapes) (องุ่นหนึ่งพวง)
a crowd of people (คนกลุ่มหนึ่ง)	a heap of stones (หินกองหนึ่ง)
a staff of teachers (ครูคณะหนึ่ง)	a range of mountains (ภูเขาเทือกหนึ่ง)
a shoal of fish (ปลาฝูงหนึ่ง)	a flock of sheep (แกะฝูงหนึ่ง)
a series of books (หนังสือชุดหนึ่ง)	a set of cards (ไพ่สำรับหนึ่ง)
a fleet of ships (เรือหมู่หนึ่ง)	a pair of shoes (รองเท้าคู่หนึ่ง)
a gang of robbers (โจรหมู่หนึ่ง)	a group of boys (เด็กกลุ่มหนึ่ง)
a cluster of stars (ดาวกลุ่มหนึ่ง)	a herd of deer (กวางฝูงหนึ่ง)
a hive of bees (ผึ้งรังหนึ่ง)	a basket of fruit (ผลไม้ตระกร้าหนึ่ง)
a bouquet of flowers (ดอกไม้ช่อหนึ่ง)	a tribe of people (ชนเผ่าหนึ่ง)

B. Uncountable Nouns คือ นามที่นับจำนวนไม่ได้ มีรูปเป็นเอกพจน์เสมอ ไม่มี article นำหน้า แต่จะใช้ the นำเมื่อชี้เฉพาะเจาะจง

1. Mass Nouns (หรือ material nouns) นามที่อยู่รวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน แสดงความมาก น้อยด้วยปริมาณ (quantity) ไม่ใช่จำนวน (number) เช่น water, air, meat, coffee, sugar, salt, pork, ink, chalk, paper, butter, flour, rice, etc.

วิธีใช้ Mass Nouns (How to use Mass Nouns)

a) ใช้เดี่ยว ๆ ได้เลย โดยไม่ต้องไปรวมกับคำอื่น ไม่ต้องมี article นำหน้า ถ้าไม่เฉพาะเจาะจงและใช้กริยาเป็นเอกพจน์ เช่น

She drinks milk every morning.

Water is necessary for life.

b) ใช้คำนามอื่นมาช่วย เมื่อต้องการทราบหน่วย โดยนับได้จากภาชนะที่บรรจุหรือจำนวนน้ำหนัก เช่น

a bowl of rice, sugar

a bottle of ink, milk, water, beer

a cup of tea, coffee

a bar of soap, chocolate

a jug of water, milk

a tube of toothpaste

a tin of jam

a jar of jam, water, honey

a sheet (piece) of ----- paper

an item of -----news

a piece of -----news, furniture, information

a slice (piece) of ----- bread, ham

a loaf of ----- bread

a kilo (pound) of ----- sugar, cheese, steak, etc. ถ้าต้องการทำเป็นพหูพจน์? ให้

เติม s , es ที่นามซึ่งอยู่ข้างหน้า "of" เช่น

two pounds of sugar

five pieces of paper

c) ใช้กับคำ much, a lot of, plenty of, a great deal of, little, a little เมื่อพูดถึงปริมาณมากหรือน้อย เช่น

There is	plenty of	cheese	in that shop.
	much	salt	
	little	rice	
	a little	tea	
	a lot of	coffee	
	a great deal of	steak	

2. Abstract Nouns (อาการนาม) ได้แก่

a) นามที่แสดงสภาพ (state) เช่น poverty, richness, pleasure, etc

b) นามที่แสดงคุณสมบัติ (quality) เช่น beauty, honesty, kindness, cleverness,

etc. c) นามที่แสดงการกระทำ (action) เช่น movement, flight, revenge, etc.

ข้อสังเกต นามนับไม่ได้และนามพหูพจน์ไม่ต้องการ article เว้นแต่เป็นการชี้เฉพาะ ซึ่งต้องใช้ the นำหน้า เช่น

Air is necessary for life.

The air in this room is fresh.

Books are good friends.

Section 2

In this section will teach students how to note the irregular and regular nouns.

ในส่วนนี้จะสอนนักเรียนให้สังเกตคำนามที่ไม่สม่ำเสมอและเป็นปกติ ดังนี้

1. คำนามที่อยู่ในรูปของพหูพจน์ส่วนใหญ่จะเติม s หรือ es ท้ายคำ

Singular	Plural	Meaning
boat	boats	เรือ
house	houses	บ้าน
river	rivers	แม่น้ำ
computer	computers	เครื่องคอมพิวเตอร์
chair	chairs	เก้าอี้
book	books	หนังสือ

2. คำนามที่ลงท้ายด้วย y หน้า y เป็นพยัญชนะเมื่อต้องการทำเป็นนามพหูพจน์ให้เปลี่ยน y เป็น i แล้วเติม es

Singular	Plural	Meaning
cry	cries	ร้องไห้
fly	flies	แมลงวัน
lady	ladies	สุภาพสตรี
candy	candies	ลูกกวาด
party	parties	งานเลี้ยง
baby	babies	เด็กทารก
Note: ถ้าหน้า y เป็นสระหรือติดสระให้เติม s ได้เลย		
day	days	วัน
monkey	monkeys	ลิง
key	keys	กุญแจ
boy	boys	เด็กผู้ชาย

3. คำนามที่ลงท้ายด้วย o หน้า o เป็นพยัญชนะให้เติม es

Singular	Plural	Meaning
tomato	tomatoes	มะเขือเทศ
hero	heroes	วีรบุรุษ
mango	mangoes	มะม่วง
potato	potatoes	มันฝรั่ง
Note: ถ้าหน้า o เป็นสระให้เติม s ได้เลย		
zoo	zoos	สวนสัตว์
radio	radios	วิทยุ
studio	studios	โรงถ่ายทำ
คำยกเว้น แม้ว่าหน้า o จะเป็นพยัญชนะแต่ต้องเติม s ได้เท่านั้น		
photo	photos	
piano	pianos	
casino	casinos	

4. คำนามพหูพจน์บางตัวจะเปลี่ยนรูปไปจากนามเอกพจน์

Singular	Plural	Meaning
woman	women	ผู้หญิง
man	men	ผู้ชาย
child	children	เด็ก
knife	knives	มี
tooth	teeth	ฟัน
foot	feet	เท้า
person	people	คน ประชาชน
leaf	leaves	ใบไม้
wife	wives	ภรรยา
life	lives	ชีวิต
loaf	loaves	ก้อน แฉว

5. คำนามบางคำที่มีรูปเดียวกันทั้งเอกพจน์และพหูพจน์

Singular	Plural	Meaning
sheep	sheep	แกะ
fish	fish	ปลา
species	species	ชนิด
deer	deer	กวาง

6. คำนามบางคำที่มีรูปเป็นพหูพจน์แต่ใช้เป็นเอกพจน์

Examples: news ข่าว

The news is on at 6.30 p.m. sport

Athletics is good for young people. linguistics: ภาษาศาสตร์ Linguistics is the study of language.

darts เกมปาเป้า Darts is a popular game in England.

7. Countable and Uncountable Nouns (นามนับได้และคำนามนับไม่ได้)

7.1 Countable nouns (นามนับได้)

a. สำหรับสิ่งที่เราสามารถนับได้ เช่น one dog สุนัขหนึ่งตัว a cat แมวหนึ่งตัว six men ผู้ชายหกคน a house บ้านหนึ่งหลัง

b. มีรูปเป็นเอกพจน์และพหูพจน์ เช่น three dogs สุนัขสามตัว ten ducks เป็ดสิบตัว a woman ผู้หญิงหนึ่งคน the shops. ร้านค้าหลายร้าน

7.2 Uncountable nouns (นามนับไม่ได้)

a. คือสิ่งที่เราไม่สามารถนับได้เช่น			
tea	น้ำชา	sugar	น้ำตาล
water	น้ำ	air	อากาศ
rice	ข้าว	food	อาหาร
milk	นม	snow	หิมะ
dust	ฝุ่น	wood	ไม้
hair	ผม	money	เงิน
meat	เนื้อ	coffee	กาแฟ

b. นามที่บอกอาการ ความรู้สึก สภาพ ลักษณะเช่น			
richness	ความร่ำรวย	movement	ความเคลื่อนไหว
beauty	ความสวย	knowledge	ความรู้

ตอนที่ 2

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: Part Of Speech

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุ้นโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Chapter 2 Pronoun

Section 1

เรื่องที่ 2 Pronoun

Pronoun (คำสรรพนาม) คือคำที่ใช้แทนคำนามหรือคำเสมือนนาม (nouns- equivalent) เพื่อหลีกเลี่ยง การกล่าวถึงซ้ำซากหรือแทนสิ่งที่รู้กันอยู่แล้วระหว่างผู้พูดผู้ฟัง หรือแทนสิ่งของที่ยังไม่รู้หรือไม่แน่ใจว่าเป็น อะไร คำสรรพนาม (pronouns) แยกออกเป็น 7 ชนิด คือ

1. Personal Pronoun (บุรุษสรรพนาม) เช่น I, you, we, he, she, it, they
2. Possessive Pronoun (สรรพนามเจ้าของ) เช่น mine, yours, his, hers, its, theirs, ours
3. Reflexive Pronouns (สรรพนามตนเอง) เป็นคำที่มี - self ลงท้าย เช่น myself, yourself, ourselves
4. Definite Pronoun (หรือ Demonstrative Pronouns สรรพนามเจาะจง) เช่น this, that, these, those, one, such, the same
5. Indefinite Pronoun (สรรพนามไม่เจาะจง) เช่น all, some, any, somebody, something, someone
6. Interrogative Pronoun (สรรพนามคำถาม) เช่น Who, Which, What
7. Relative pronoun (สรรพนามเชื่อมความ) เช่น who, which, that

Section 2

This section will describe more about the seven pronouns teaching by experiences' English teacher and all students can study more by themselves on website.

ส่วนนี้จะอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำสรรพนามทั้ง 7

1. Personal Pronouns (บุรุษสรรพนาม) คือ สรรพนามที่ใช้แทนบุคคลหรือสิ่งของในการพูดสนทนา มี 3 บุรุษ คือ

บุรุษที่ 1	First person	I, we
บุรุษที่ 2	Second person	you
บุรุษที่ 3	Third person	He, She, It, They

รูปที่สัมพันธ์กันของคำสรรพนาม

แบบที่ 1	แบบที่ 2	แบบที่ 3	แบบที่ 4	แบบที่ 5
ประธาน	กรรม	แสดงความเป็นเจ้าของ	ความเป็นเจ้าของ	Self-form
I	me	my	mine	myself
You	you	your	yours	yourself
We	we	our	ours	ourselves
They	they	their	theirs	themselves
He	he	his	his	himself
She	she	her	hers	herself
It	it	its	-	itself

Example

I saw a boy on the bus. He seemed to recognize me. ฉันเจอเด็กคนหนึ่งบนรถประจำทาง เขาดูเหมือนจะจำฉันได้ (He ในประโยคที่สองแทน a boy และ me แทน I ในประโยคที่หนึ่ง)

My friend and her brother like to swim. They swim whenever they can. เพื่อนฉันและน้องชายของเธอชอบว่ายน้ำ พวกเขาไปว่ายน้ำทุกครั้งที่มีโอกาส (they ในประโยคที่สอง แทน My friend และ her brother ในประโยคที่ 1)

การใช้ Personal Pronouns ที่ทำหน้าที่เป็นประธานและเป็นกรรมมีหลักดังนี้

Personal Pronoun ที่ตามหลังคำกริยาหรือตามหลังบุพบท (preposition) ต้องใช้ในรูปกรรม เช่น
Please tell him what you want. โปรดบอกเขาถึงสิ่งที่คุณต้องการ (ตามหลังคำกริยา tell) Mr.
Wilson talked with him about the project.

คุณวิลสัน พูดกับเขาเกี่ยวกับโครงการ (ตามหลังบุพบท with)

หมายเหตุ ถ้ากริยาเป็น verb to be สรรพนามที่ตามหลังจะใช้เป็นประธานหรือเป็นกรรม ให้พิจารณาว่า สรรพนามใน ประโยคนั้นอยู่ในรูปผู้กระทำ หรือ ผู้ถูกกระทำ เช่น

It was she who came here yesterday.

เธอคนนี้ ที่มาเมื่อวานนี้ (ใช้ she เพราะเป็นผู้กระทำ)

It was her whom you met at the party last night. เธอคนนั้นที่คุณพบที่งานเลี้ยงเมื่อคืนนี้(ใช้her เพราะเป็นกรรมของ you met)

2. Possessive Pronouns (สรรพนามเจ้าของ) คือสรรพนามที่ใช้แทนคำนามเมื่อแสดงความ เป็นเจ้าของ ได้แก่คำต่อไปนี้ mine, ours, yours, his, hers, its, theirs

The smallest gift is mine. ของขวัญชิ้นที่เล็กที่สุดเป็นของฉัน

This is yours. อันนี้ของคุณ

His is on the kitchen counter. ของเขาอยู่บนเคาน์เตอร์ในครัว

Theirs will be delivered tomorrow. ของพวกเขาจะเอามาส่งพรุ่งนี้

Ours is the green one on the table. ของพวกเราคืออันสีเขียวที่อยู่บน โต๊ะ

Possessive pronouns มีความหมายเหมือน possessive adjectives แต่หลักการใช้ต่างกัน

This is my book. นี้คือหนังสือของฉัน (my ในประโยคนี้เป็น possessive adjective ขยาย book)

This book is mine. หนังสือนี้เป็นของฉัน (mine ในประโยคนี้เป็น possessive pronoun ทำหน้าที่ เป็นส่วนสมบุรณ์ (complement) ของคำกริยา is)

3. Reflexive Pronouns (สรรพนามตนเอง) คือสรรพนามที่แสดงตนเองแสดงการเน้น ย้ำให้ เห็นชัดเจน มักเรียกว่า -self form of pronoun ได้แก่ myself, yourself, yourselves, himself, herself, ourselves. themselves, itself มีหลักการใช้ดังนี้

ใช้เพื่อเน้นประธานให้เห็นว่าเป็นผู้กระทำการนั้น ๆ ให้วางไว้หลังประธานนั้น ถ้าต้องการ เน้นกรรม (object) ให้ วางหลังกรรม เช่น

She herself doesn't think she'll get the job. The film itself wasn't very good but I like the music.

I spoke to Mr. Whilson himself.

วางหลังคำกริยา เมื่อกริยาของประโยคเป็นกริยาที่ทำต่อตัวประธานเอง

They blamed themselves for the accident. พวกเขาตำหนิตนเองในอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น (ตามหลังกริยา blamed) You are not yourself today. วันนี้คุณไม่เป็นตัวของตนเอง (ตามหลังกริยา are)

I don't want you to pay for me. I'll pay for myself. ฉันไม่อยากให้คุณเป็นคนจ่ายเงินให้ ฉันจะจ่ายของนั่นเอง

Julia had a great holiday. She enjoyed herself very much. จูเลียมีวันหยุดที่ดี เธอสนุกมาก

George cut himself while he was shaving this morning. จอร์จทำมีดบาดตัวเองขณะที่โกนหนวดเมื่อเช้านี้ หมายเหตุ ปกติ จะใช้ wash/shave/dress โดยไม่มี myself

เมื่อต้องการจะเน้นว่า ประธานเป็นผู้ทำกิจกรรมนั่นเอง

Who repaired your bicycle for you? Nobody, I repaired it myself. ใครซ่อมรถจักรยานให้คุณ. ไม่มีใครทำให้ฉันซ่อมเอง

I'm not going to do it for you. You can do it yourself. ฉันจะไม่ทำ (อะไรสักอย่างที่คุณรู้กันอยู่) ให้นะ คุณต้องทำเอง

By myself หมายถึงคนเดียว มีความหมายเหมือน on my own เช่นเดียวกับคำต่อไปนี้

on (my/your/his/ her/ its/our/their) own มีความหมายเหมือนกับ by (myself/yourself (singular) /himself/ herself/ itself/ ourselves/ yourselves(plural)/ themselves) เช่น

I like living on my own/by myself. ฉันชอบใช้ชีวิตอยู่คนเดียว

Did you go on holiday on your own/by yourself? เธอไปเที่ยววันหยุดคนเดียวหรือเปล่า Learner drivers are not allowed to drive on their own/ by themselves. ผู้ที่เรียนขับรถไม่ได้รับอนุญาตให้ขับรถด้วยตัวเองคนเดียว

Jack was sitting on his own/by himself in a corner of the cafe. แจ็คนั่งอยู่คนเดียวมุมห้องในคาเฟ่

4. Definite Pronouns หรือ Demonstrative Pronouns คือสรรพนามที่บ่งชี้ชัดเจนว่าใช้แทนสิ่งใด เช่น this, that, these, those, one, ones, such, the same, the former, the latter

That is incredible! นั่นเหลือเชื่อจริง ๆ (อ้างถึงสิ่งที่เห็น)

I will never forget this. ฉันจะไม่ลืมเรื่องนี้เลย(อ้างถึงประสบการณ์เมื่อเร็วๆนี้)

Such is my belief. นั่นเป็นสิ่งที่ฉันเชื่อ (อ้างถึงสิ่งที่ได้อธิบายไปก่อนหน้านี้)

Grace and Jane are good girls. The former is more beautiful than the latter.

เกรซและเจนเป็นเด็กดีทั้งคู่ แต่คนแรก (เกรซ)จะสวยกว่าคนหลัง (เจน)

5. Indefinite Pronouns (สรรพนามไม่เจาะจง) หมายถึงสรรพนามที่ใช้แทนนามได้ทั่วไป
มิได้ชี้เฉพาะเจาะจงว่าแทนคนนั้น คนนี้ เช่น

everyone	everybody	everything	some	each
someone	somebody	all	any	many
anyone	anybody	anything	either	neither
no one	nobody	nothing	non	one
more	most	enough	few	fewer
little	several	more	much	less

Everybody loves somebody. คนทุกคนย่อมมีความรักกับใครสักคน

Is there anyone here by the name of Smith? มีใครที่นี่ชื่อสมิธบ้าง

One should always look both ways before crossing the street. ใครก็ตามควรจมองทั้งสองด้านก่อนข้ามถนน

Nobody will believe him. จะไม่มีใครเชื่อเขา

Little is expected. มีการคาดหวังไว้น้อยมาก

We, you, they ซึ่งปกติเป็น personal pronoun จะนำมาใช้เป็น indefinite pronoun เมื่อไม่เจาะจง โดยมากใช้ในคำบรรยาย คำปราศรัย เช่น

We should prepare ourselves to deal with any emergency. เรา (โดยทั่วไป) ควรจะเตรียมพร้อมไว้เสมอสำหรับเหตุการณ์ฉุกเฉิน)

You sometimes don't know what to say in such a situation. บางครั้งพวกคุณก็ไม่ว่าจะพูดอย่างไรในสถานการณ์เช่นนั้น.

6. Interrogative Pronouns (สรรพนามคำถาม) เป็นสรรพนามที่แทนนามสำหรับคำถามได้แก่ Who, Whom, What, Which และ Whoever, Whomever, Whatever, Whichever เช่น

Who want to see the dentist first? ใครอยากจะเข้าไปหาหมอฟันเป็นคนแรก? (who ในที่นี้เป็นประธาน)

Whom do you think we should invite? เธอคิดว่าเราควรจะเชิญใคร? (whom ในที่นี้เป็นกรรม - object)

To whom do to wish to speak? เธออยากจะพูดกับใคร? (whom ในที่นี้เป็นกรรม - object) What did she say? เธอพูดว่าอะไรนะ? (what เป็นกรรมของกริยา say)

Which is your cat? แมวของเธอตัวไหน? (which เป็นประธาน)

Which of these languages do you speak fluently? ภาษาไหนในบรรดาภาษาเหล่านี้ที่คุณพูดได้คล่อง? (which เป็นกรรมของ speak)

หมายเหตุ which และ what สามารถใช้เป็น interrogative adjective และ who, whom , which สามารถใช้เป็น relative pronoun ได้

7. Relative Pronouns (สรรพนามเชื่อมความ) คือสรรพนามที่ใช้แทนคำนามที่กล่าวมาแล้วในประโยค ข้างหน้า และพร้อมกันนั้นก็ทำหน้าที่เชื่อมประโยคทั้งสองให้เป็นประโยคเดียวกัน เช่นคำต่อไปนี้ who, whom, which, what, that, และ indefinite relative pronouns เช่น whoever, whomever, whichever, whatever

Children who (that) play with fire are in great danger of harm.

The book that she wrote was the best-seller.

He's the man whose car was stolen last week.

She will tell you what you need to know.

The coach will select whomever he pleases.

Whoever cross this line will win the race?

You may eat whatever you like at this restaurant.

Chapter 3 Adjective

เรื่องที่ 3 Adjective

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: Part Of Speech

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระคนโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Section 1

3.1 Adjective เป็นคำที่ไปทำหน้าที่ขยาย Noun หรือ Pronoun (ขยายสรรพนามต้องอยู่หลังตลอดไป) เพื่อบอกให้รู้ลักษณะ คุณภาพหรือสมบัติของ Noun หรือ Pronoun นั้นว่าเป็นอย่างไร เช่น tall, short, small, big, beautiful, elegant, careful, intensive, possible เป็นต้น

3.2 ประเภทของ Adjective

Adjective คือ คำคุณศัพท์ เป็นคำที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม หรือ คำสรรพนาม เพื่อบอกให้ทราบรายละเอียดลักษณะ ชนิด คุณภาพ จำนวน ปริมาณ ไปจนถึงคุณสมบัติของคำนามหรือคำสรรพนามนั้น ๆ เป็นการบอกข้อมูลเพิ่มเติมว่าเป็นอย่างไร เช่น เล็ก ใหญ่ สั้น ยาว อวบ ผอม อ้วน ขยัน ขี้เกียจ เศร้า มีความสุข ฯลฯ

โดยปกติแล้วในภาษาอังกฤษสามารถแบ่ง adjective ออกเป็น 11 ประเภท ดังนี้ (สามารถคลิกที่หัวข้อ adjective แต่ละประเภท เพื่ออ่านรายละเอียด)

3.2.1 Demonstrative adjective

ใช้เพื่อชี้เฉพาะ เช่น this, that, these, those, such ตัวอย่างเช่น I used to buy this kind of shirts.

3.2.2 Descriptive adjective

ใช้บอกลักษณะ เช่น good, pretty, happy, sorry, rich ตัวอย่างเช่น She brushed her long brown hair.

3.2.3 Distributive adjective

ใช้เพื่อแบ่งแยก เช่น each, every, either, neither ตัวอย่างเช่น Every boy has one or the other pet.

3.2.4 Emphasizing adjective

ใช้เพื่อเน้นความ เช่น own, very

3.2.5 Exclamatory adjective

ใช้เพื่อแสดงการอุทาน มักขึ้นต้นด้วย what ตัวอย่างเช่น What a beautiful flower is it.

3.2.6 Interrogative adjective

ใช้เพื่อแสดงเป็นคำถาม เช่น what, which, whose เช่น What movie are you watching.

3.2.7 Numeral adjective

ใช้บอกจำนวน เช่น one, three, first, second, double, triple เช่น The hand has five fingers.

3.2.8 Possessive adjective

ใช้แสดงความเป็นเจ้าของ เช่น my, our, your, his, her เช่น Allan sold his dog.

3.2.9 Proper adjective

ใช้บอกสัญชาติ เช่น my, our, your, his, her เช่น Thai, English, Japanese
เช่น I am Thai.

3.2.10 Quantitative adjective

ใช้บอกปริมาณ เช่น much, many, some, any, little เช่น She has a little knowledge.

3.2.11 Relative adjective

ใช้ขยายนามที่ตามหลัง พร้อมทั้งทำหน้าที่เป็นคำสันธานเชื่อมประโยคหลังของตัวเองเข้ากับ
ประโยคข้างหน้า ได้แก่ what, whichever เช่น Give me what money you have.

ตัวอย่าง Adjective

สัมผัส	เสียง	รสชาติ	ขนาด	รูปทรง	ปริมาณ	เวลา	สภาวะ	สี
flaky	thundering	fresh	huge petite	deep	many	modern	hot	white
fluffy	raspy	icy	teeny-tiny	flat	empty	rapid	cold	black
bumpy	screeching	sticky	scrawny	curved	abundant	quick	rainy	blue
cuddly	purring	spicy	massive	round	heavy	early	sunny	red
rough	faint	bitter	gigantic	oval	lights	swift	stormy	reddish
damp	melodic	greasy		square	multiple	old-fashion	freezing	green
gritty		tasteless		narrow	sparse	ancient	foggy	greenish
smooth								

Section 2

ชนิดของ Adjective

1. Adjective ที่แสดงคุณภาพ (Adjective of Quality) คือ คำคุณศัพท์ที่บอกลักษณะ คุณภาพ
ของคำนามหรือคำสรรพนาม เช่น good, bad, white, blue, German, Indian เช่น

Somrak is a **good** boxer. สมรักษ์เป็นนักชกที่ดี

The sky is **blue**. ท้องฟ้ามีสีน้ำเงิน

He is a **German** sailor. เขาเป็นกะลาสีชาวเยอรมัน

2. Adjective ที่แสดงปริมาณ (Adjective of Quantity) คือ คำคุณศัพท์ที่แสดงปริมาณหรือ
จำนวนของคำนามหรือคำสรรพนามที่มันขยาย เช่น little, much, enough, no เช่น

She drinks a **little** milk. เธอดื่มนมเล็กน้อย

We don't have much time. เราไม่มีเวลามาก

I have enough money to spend. เรามีเงินเพียงพอที่จะจ่าย

It has no meaning. มันไม่มีความหมาย

3. Adjective ที่บอกหรือแสดงลักษณะชี้เฉพาะ ว่าคนไหน สิ่งไหน หรือ อันไหน (Demonstrative Adjective) ใช้ประกอบหรือขยายคำนาม หรือคำสรรพนามที่กล่าวถึง เช่น this, that, those, these เช่น

This boy is taller than that. เด็กผู้ชายคนนี้สูงกว่าคนนั้น

These students like to study English. เด็กเหล่านี้ชอบเรียนภาษาอังกฤษ

Those pictures are mine. รูปภาพเหล่านั้น เป็นของฉัน

4. Adjective ที่บอกหรือแสดงอาการแยกจากกลุ่มเพื่อบอกลักษณะของคำนามหรือคำสรรพนามนั้น ๆ เฉพาะ (Distributive Adjective) ใช้เป็นคำคุณศัพท์เพื่อกล่าวถึงคน ๆ สิ่งของสิ่งเดียว หรือกลุ่มเดียวที่แยกจากสิ่งของทั้งหลายสิ่ง เช่น each, every, neither เช่น

Each student wants to pass the exam. นักเรียนแต่ละคนต้องการสอบผ่าน

Every boy likes to play football. เด็กผู้ชายทุกคนชอบเล่นฟุตบอล

Either side may win the race. แต่ละฝ่ายอาจชนะการแข่งขัน

Neither charge has been proved. ไม่มีข้อกล่าวหาใด ๆ ได้รับการพิสูจน์

5. Adjective ที่ใช้ขยายหรือประกอบคำนามหรือคำสรรพนามเพื่อใช้เป็นคำนาม (Interrogative Adjective) ใช้สร้างประโยคเพื่อเป็นคำถามและขยายคำนาม หรือคำสรรพนามอีก ด้วย เช่น what, which, whose เช่น

What kind of book is it? นี่เป็นหนังสือประเภทไหน

Which way should we follow? ทางไหนที่เราควรเลือกทำตาม

Whose house is that? นั่นเป็นบ้านของใคร

การสร้างคำคุณศัพท์

1. Adjective ที่สร้างมาจากคำนาม โดยการเติม ful, less, some, ish, y, en, em, ly, ous, able, ible, like, ic. al เช่น

Noun	Adjective
harm	harmful
beauty	beautiful
trouble	troublesome

quarrel	quarrelsome
north	northern
day	daily
glory	glorious
duty	dutiable, dutiful
sense	sensible
talent	talented

2. Adjective ที่สร้างมาจากคำกริยา (Verb)

Verb	Adjective
talk	talkative
prevent	preventive
destroy	destructive
close	close
run	running

3. Adjective ที่สร้างมาจากคำคุณศัพท์บางคำ

Adjective	Adjective
red	reddish
comic	comical
glad	gladsome
good	goodly
tasty	tasteful

ตำแหน่งของคำคุณศัพท์ (Position of Adjective)

1. อยู่หน้าคำนามหรือคำสรรพนาม เพื่อทำหน้าที่ขยายคำนามหรือคำสรรพนามนั้น เช่น

a nice boy	เด็กดี
a poor man	ชายที่น่าสงสาร
a beautiful girl	เด็กผู้หญิงที่สวยงาม

a shot eyes.	สายตาสั้น
He is a rich man.	เขาเป็นชายที่ร่ำรวย
The warm sun melted the deep snow.	ดวงอาทิตย์ที่ร้อนละลายหิมะที่หนา
The new secretary doesn't like me.	เลขานุการคนใหม่ไม่ชอบฉัน
A long road leads to the old house.	ถนนที่ยาวนำไปสู่บ้านหลังเก่า
A brave soldier was awarded a medal.	ทหารที่กล้าหาญได้รับเหรียญกล้าหาญ

2. อยู่หลัง Helping Verb (มักจะเป็น V. to be เป็นส่วนใหญ่) และ Linking Verb (กริยาเชื่อม) ได้แก่ taste, get, become, remain, grow, feel, look, appear, seem, smell, turn, keep, sound, etc.

The boy feels happy.	เด็กผู้ชายรู้สึกมีความสุข
He looks pleased.	ดูเขามีความสุข
The orange tastes sour.	ส้มมีรสเปรี้ยว
She keeps the roses fresh.	เธอเก็บกุหลาบไว้ให้สด
That dress is new.	ชุดนั้นใหม่
It doesn't smell good.	มันกลิ่นไม่ดี
It is getting dark.	มันกำลังมืด
He becomes famous.	เขามีชื่อเสียง

การใช้ Adjective ขยายนามตามข้อยกเว้น

Adjective คือ คำที่ใช้บรรยายคุณภาพของนาม เพื่อให้รู้ว่านามนั้นมีลักษณะดีหรือชั่วสูงหรือต่ำ คำหรือขานเป็นต้น เรียกว่า Adjective หรือคุณศัพท์ได้แก่คำว่า

good = ดี	bad = ชั่ว
tall = สูง	short = ต่ำ
beautiful = สวย	clever = ฉลาด
fat = อ้วน	thin = ผอม
dirty = สกปรก	white = ขาว เป็นต้น

Adjective เวลानำไปพูดหรือเขียน มีวิธีใช้ 2 อย่าง คือ

1. เรียงไว้หน้านามที่คุณศัพท์นั้นไปขยายโดยตรงก็ได้ เช่น

The fat man can't run quickly.

คนอ้วนไม่สามารถวิ่งเร็วได้ (fat เรียงไว้หน้านาม man โดยตรง)

A clever boy can answer a difficult problem. เด็กฉลาดสามารถตอบปัญหาที่ยากได้
(คุณศัพท์ทั้งสองเรียงไว้หน้านามโดยตรง)

2. เรียงไว้หลัง Verb to be ก็ได้ เช่น

Sophy is beautiful. สมศรีเป็นคนสวย

Manu is tall. มนุเป็นคนสูง

My gather is short. บิดาของฉันเตี้ย

My dog is black. สุนัขของฉันสีดำ เป็นต้น

ข้อยกเว้น การใช้ Adjective มาขยายตามแนวแบบข้อ 1 ก็ได้ หรือข้อ 2 ก็ได้ หมายถึง Adjective ทั่ว ๆ ไป

เท่านั้นแต่ถ้าเป็น Adjective ที่จะกล่าวต่อไปนี้แล้ว มีวิธีใช้ขยายนามได้เพียงข้อใดข้อหนึ่ง เท่านั้นจะใช้แบบ ทั้ง 2 ข้อตามใจไม่ได้ นั่นคือ

2.1 Adjective ต่อไปนี้ เมื่อขยายนาม ให้ใช้แบบเรียงไว้หลังกริยาเท่านั้นห้ามใช้แบบเรียงไว้หน้านาม โดยเด็ดขาด ได้แก่

sorry = เสียใจ

afraid = กลัว

well = อยู่ดีสบาย

alive = มีชีวิตอยู่

ashamed = ละอายใจ

worth = มีค่า

awake = ตื่นอยู่

ill = ไม่สบาย

alike = เหมือนกัน

asleep = หลับ

aware = ระวัง

alone = โดยลำพัง

content = พอใจ

unable = ไม่สามารถ เช่น:

ถูก: This boy is sorry. เด็กคนนี้เสียใจ

ผิด: This is a sorry boy. นี่คือน้องที่เสียใจ

ถูก: That girl is afraid. เด็กหญิงคนนั้นกลัว

ผิด: That is an afraid girl. นั่นคือเด็กหญิงที่กลัว

ถูก: I am well. ผมอยู่ดีสบาย

ผิด: I am a well man. ผมเป็นคนอยู่ดีสบาย

ถูก: Wilai is ill. วิลไลไม่สบาย

ผิด: Wilai is an ill girl. วิลไลเป็นเด็กหญิงไม่สบาย

สรุป (Conclusion)

Adjective ในภาษาอังกฤษแบ่งเป็น 8 ชนิด คือ

1. Descriptive Adjective คุณศัพท์ที่บอกลักษณะ
2. Proper Adjective คุณศัพท์ที่บอกชื่อเฉพาะ
3. Quantitative Adjective คุณศัพท์ที่บอกปริมาณ
4. Numeral Adjective คุณศัพท์ที่บอกจำนวน
5. Demonstrative Adjective คุณศัพท์ชี้เฉพาะ
6. Possessive Adjective คุณศัพท์บอกเจ้าของ
7. Interrogative Adjective คุณศัพท์คำถาม
8. Distributive Adjective คุณศัพท์แบ่งแยก

1. Descriptive Adjective คุณศัพท์ที่บอกลักษณะ

Descriptive Adjective คุณศัพท์ที่บอกลักษณะ ได้แก่ คุณศัพท์ที่ใช้แสดงลักษณะหรือคุณภาพของนามต่าง ๆ เพื่อให้รู้ว่า นามนั้นมี

ลักษณะอย่างไร ได้แก่คำว่า good , gat , bad , tall , short , white , thin , rich , poor , etc. เช่น

The rich man lives in the big house. คนรวยอาศัยอยู่บ้านหลังใหญ่ เป็นต้น

2. Proper Adjective คุณศัพท์ที่บอกชื่อเฉพาะ

Proper Adjective คุณศัพท์ที่บอกชื่อเฉพาะหรือวิสามานยนคุณศัพท์ ได้แก่คุณศัพท์ที่มี รูปมาจากค่านามที่เป็นชื่อเฉพาะนั่นเอง หรืออาจจะ

เรียกคุณศัพท์นี้ว่า คุณศัพท์บอกสัญชาติ จะดีกว่า เพราะฟังเข้าใจง่าย ซึ่งมีรูปเปลี่ยนแปลงมาจาก Proper Noun ดังต่อไปนี้

นามเฉพาะเจาะจง (proper noun)	คุณศัพท์ที่บอกชื่อเฉพาะ (proper Adjective)	คำแปล
England	English	อังกฤษ
America	American	อเมริกา
Thailand	Thai	ไทย

India	Indian	อินเดีย
Germany	German	เยอรมัน
Italy	Italian	อิตาลี
Japan	Japanese	ญี่ปุ่น
China	Chinese	จีน

3. Quantitative Adjective คุณศัพท์บอกปริมาณ

Quantitative Adjective คุณศัพท์บอกปริมาณ ได้แก่ คุณศัพท์ที่ใช้ขยายนามบอกจำนวนของนามว่า มากหรือน้อย แต่ไม่บ่งชี้ลดลงไปว่ามีจำนวนเท่านั้นเท่านี้ เพียงแต่บอกมาหรือน้อยเท่านั้นเอง ได้แก่คำว่า much, many, little, some, any, all เช่น

He has many friends. เขามีเพื่อนมาก

I have much money. ฉันมีเงินมาก

Please give me some money. กรุณาให้เงินแก่ผมบ้าง

All boys stand up. เด็กทั้งหมดยืนขึ้น เป็นต้น

4. Numeral Adjective คุณศัพท์บอกจำนวน

Numeral Adjective คุณศัพท์ที่บอกจำนวน ได้แก่ คุณศัพท์ที่ใช้บอกจำนวนของนามว่า มีเท่านั้นเท่านี้ ได้แก่

one, two, tree,, etc. เช่น

She has two books.

Dara has ten friends.

I have few cars.

The first girl is tall.

5. Demonstrative Adjective คุณศัพท์ชี้เฉพาะ

Demonstrative Adjective คุณศัพท์ชี้เฉพาะ ได้แก่ คุณศัพท์ที่ใช้ขยายเพื่อชี้เฉพาะเจาะจงว่าเป็นคนนั้นคนนี้มีได้หมายถึงคนอื่น ได้แก่คำว่า the same, this, that, these, those, such, such a, เช่น

This man is my brother.

That woman is my mother.

I never say such things

He is in the same room.

6. Possessive Adjective คุณศัพท์ที่บอกเจ้าของ

Possessive Adjective คุณศัพท์ที่บอกเจ้าของ ได้แก่ คุณศัพท์ที่มีรูปมาจากบุรุษสรรพนามรูปที่ 3 นั้นเอง ฉะนั้นคุณศัพท์จำพวกนี้เวลาพูดหรือเขียนต้องมีนามตามหลังตลอดไปจะใช้แต่มั่นโดยลำพังไม่ได้ ได้แก่คำว่า my, your, our, his, her, its, their, เช่น

This is my house.

Where is your book?

His name is Jack.

These are their pens.

7. Interrogative Adjective คุณศัพท์คำถาม

Interrogative Adjective คุณศัพท์คำถาม ได้แก่ คุณศัพท์ที่ใช้ขยายนามเพื่อให้เป็นคำถาม ฉะนั้นจึงต้องใช้หน้านามตลอดไป หากไม่มีคำนามตามหลังมันเป็นปฤจฉาสรรพนาม ได้แก่คำว่า What, Which, Whose เช่น

What book is he reading?

Which book do you like?

Whose ruler is this?

Whose house is that?

8. Distributive Adjective คุณศัพท์แบ่งแยก

Distributive Adjective คุณศัพท์แบ่งแยก ได้แก่ คุณศัพท์ที่ใช้ขยายนามเพื่อแบ่งแยกออกจากกันเป็นรายบุคคลหรือรายสิ่ง ตามที่ผู้พูดต้องการ ได้แก่คำว่า each (แต่ละ) either (อันใดอันหนึ่ง) neither (ไม่ทั้งสอง) every (ทุก ๆ) อนึ่งให้สังเกตไว้ด้วยว่านามที่มีวิภาคคุณศัพท์

ตามข้อ 8 นี้วางอยู่ข้างหน้านามดังนั้น ต้องเป็นเอกพจน์ตลอดไป เช่น

Each student is writing his. นักศึกษาแต่ละคนกำลังเขียนชื่อของเขา

Either bank is flooded. แต่ละฝั่งของแม่น้ำถูกน้ำท่วม

Neither school is close to my house. ไม่มีโรงเรียนใดตั้งอยู่ใกล้บ้านฉันเลย

Every girl puts a hat on her head. เด็กหญิงทุก ๆ คนใส่หมวกบนศีรษะของเธอ

Chapter 4 Verb

เรื่องที่ 4 Verb

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: Part Of Speech

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุ้นโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Section 1

Verb (กริยา) เป็นคำ หรือ กลุ่มคำที่เป็นการแสดงออก การเคลื่อนไหวของประธาน หรือ แสดงสถานะของประธาน เช่น eat กิน, run วิ่ง, walk เดิน, see เห็น, go ไป, write เขียน, speak พูด

Section 2

Types (ชนิดของคำกริยา)

คำกริยาเป็นการบอกอาการ หรือการกระทำ (Action) หรือความมีอยู่ เป็นอยู่ (being) หรือสถานะ ความมีอยู่ (state of being)

การกระทำ	ความมีอยู่, เป็นอยู่	สถานะความมีอยู่
He eats.	He is a boy.	He seemed tired.
He went home.	She has a beautiful house.	This cake tastes good.

1. การจำแนกชนิดของคำกริยา มีการแบ่งไว้หลายวิธีสุดแต่จะคำนึงอะไรเป็นหลัก เช่น

1.1 Transitive Verbs (สกรรมกริยา) คำกริยาที่ต้องมีกรรมมารับ เช่น He **bought a book.** (a book เป็นกรรม)

1.2 Intransitive Verbs (อกรรมกริยา) คำกริยาที่ไม่ต้องมีกรรม เช่น He **arrived late.**

2. แบ่งตามหน้าที่ เป็นคำกริยาหลัก (Main Verbs) และคำกริยาช่วย (Auxiliary Verbs)

2.1 Main Verbs (คำกริยาหลัก) เป็นคำกริยาที่ทำหน้าที่ได้อย่างอิสระในประโยค เช่น He **went** to Australia last year.

2.2 Auxiliary Verbs (คำกริยาช่วย) ทำหน้าที่ช่วยคำกริยาหลัก เช่น He **has gone** to Australia.

3. แบ่งตามหน้าที่เป็นคำกริยาแท้ (Finite Verbs) และกริยาไม่แท้ (Non-finite Verbs)

Finite Verbs (คำกริยาแท้) ทำหน้าที่แสดงกริยาอาการที่แท้จริงของประธานในประโยคมีการเปลี่ยนรูปไป ตาม Subject , Tense, Voice และ Mood เช่น

Subject

Tense

I go to school every day.	He goes to school every day
He goes to school every day	He went to school yesterday
They go to school every day	He's going to school tomorrow
Voice	Mood
Someone killed the snake. (Active)	I recommend that he see a doctor. (ไม่ใช่ he sees)
	If I were you, I would not do it. (ไม่ใช่ I was)

Non-finite Verbs (คำกริยาไม่แท้) หรือ Verbal เป็นคำที่มีรูปจากคำกริยาแต่ไม่ได้ทำหน้าที่คำกริยาแท้ มี 3 รูปคือ

<p>a. Infinitives เป็นคำกริยาที่อยู่ในรูปกริยาช่องที่ 1 นำหน้าด้วย to ทำหน้าที่ noun, adjective และ adverb</p> <p>He lacked the strength to resist. (to resist ทำหน้าที่ adjective)</p> <p>We must study to learn. (to learn ทำหน้าที่ adverb)</p>
<p>b. Gerunds เป็นคำกริยาเติม ing ทำหน้าที่เป็นคำนาม (noun) เช่น</p> <p>They do not appreciate my singing.</p> <p>พวกเขาไม่ชอบการร้องเพลงของฉัน (singing เป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรม)</p> <p>I like swimming. ฉันชอบว่ายน้ำ. (swimming เป็นกรรมของ like)</p>
<p>c. Participles คำกริยาที่เติม ing หรือ กริยาช่องที่ 3 ที่ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ (Adjective) มี 2 รูปแบบคือ</p> <p>Present Participles เป็นคำกริยาที่เติม ing เช่น</p> <p>The crying baby had a wet diaper.</p> <p>เด็กที่ร้องอยู่นั้นผ้าอ้อมเปียก (crying เป็นคำคุณศัพท์ขยาย baby)</p> <p>Past Participles เป็นคำกริยาช่องที่ 3 เช่น</p> <p>The broken bottle is on the floor.</p>

4. แบ่งตาม โครงสร้าง โดยยึดการเปลี่ยนแปลงรูปของคำ (conjugation) ได้แก่

Regular Verbs (คำกริยาปกติ) เป็นคำกริยาที่เติม ed เมื่อเป็น past และ past participle เช่น

walk	walked	walked
stop	stopped	stopped
work	worked	worked

Irregular Verbs (คำกริยาปกติ) เป็นคำกริยาที่มีรูป past และ past participle ต่างไปจากรูปเดิม หรือคง รูปเดิม เช่น

send	sent	sent
go	went	gone
see	saw	seen

Chapter 5 Adverb

เรื่องที่ 5 Adverb

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: **Part Of Speech**

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุ้นโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Section 1

Adverbs (คำกริยาวิเศษณ์) คือ คำที่ใช้ขยายคำกริยา (verb) , ขยายคุณศัพท์ (adjective) และขยาย คำกริยาวิเศษณ์ (adverb)

หน้าที่ของ Adverb

1. ขยายคำกริยา (verbs) เช่น

She walks clumsily. (เธอเดินงุ่มงาม) (v, adv)

2. ขยายคำคุณศัพท์ (adjective) เช่น

She is very cute. (adv, adj)

3. ขยายคำกริยาวิเศษณ์ (adverbs) เช่น

That dog runs very quickly. (adv, adv)

Section 2

ชนิดของ Adverbs

1. Adverb of Time บอกเวลา เช่น before dark, after sunset, before sunrise, after school
2. Adverb of Manner บอกกริยาอาการ เช่น slowly, happily, sadly, quickly, continuously
3. Adverb of Place บอกสถานที่ เช่น there, and the Island. over the seas, in the city.
4. Adverb of Frequency บอกความถี่บ่อย เช่น everyday, weekly, hourly
5. Adverb of Quantity บอกความแน่ใจ เช่น probably, certainly, obviously, undoubtedly
6. Adverb of Degree บอกความเข้มข้นของการกระทำ เช่น extremely, quiet, just, almost
7. Adverb of Purpose บอกจุดมุ่งหมาย เช่น to win the game, to get the gift, to get attention, to pass the test

1. Adverb of Time คือ กริยาวิเศษณ์บอกเวลา ได้แก่คำว่า now, ago, then, already, soon, late, before, after, since, yesterday, tomorrow, today, every day, every week, etc. เช่น

Adverb of time บอกเวลา ตอบคำถาม When เช่น Tonight (คืนนี้), during winter (ระหว่างฤดูหนาว), early (แต่เช้าตรู่), tomorrow (พรุ่งนี้), yesterday (เมื่อวานนี้), soon (ในไม่ช้า)

ตำแหน่งในประโยค ไว้ท้ายประโยค I will go to London next week.

วางไว้ต้นประโยค เมื่อต้องการเน้น เช่น Tomorrow I will fly to Italy.

2. Adverb of Manner เป็น adverb ที่บอกอาการหรือลักษณะการกระทำ ใช้ตอบคำถามที่ขึ้นต้น ด้วย How? เช่น hard = หนัก , fast = อย่างเร็ว , happily = อย่างมีความสุข เป็นต้น

ตำแหน่งอยู่ในประโยคคือ

2.1 หลังคำกริยา เช่น I run quickly.

2.2 หลังกรรมตรง เช่น She looks at me angrily.

หมายเหตุที่มาของ Adverb of Manner

ได้จากการเติม -ly ข้างท้าย adjective ถ้า adjective ลงท้ายด้วย y หน้า y ไม่ใช่ a, e, o, u ให้เปลี่ยน y เป็น i แล้วจึงเติม -ly

good เปลี่ยนเป็น well บางคำที่เป็นได้ทั้ง adjective และ adverb เช่น hard, fast, late, early

2. Adverb of Degree บอกระดับความเข้ม เช่น very = มาก, quite = ที่เดียว, rather = ก่อนข้าง, almost = เกือบจะ, extremely = อย่างยิ่ง, too = มากไป

ตำแหน่งในประโยค

2.1 ไว้หน้าคำคุณศัพท์ เช่น It's very loud.

2.2 ไว้หน้า adverb เช่น She sings very sweetly.

3. Adverb of Place บอกสถานที่ เช่น up, down, here, there

ตัวอย่างประโยค

Jim came here yesterday.

We have to go there. (อยู่หลังคำกริยา)

Please bring them inside.

4. Adverb of Frequency ใช้ขยายคำกริยา เพื่อบอกถึงความถี่ของการกระทำ และจะวางไว้หน้าคำกริยานั้น ๆ ด้วยยกเว้น sometimes อยู่ต้นประโยคก็ได้เช่น

always	สม่ำเสมอ
usually	เป็นประจำ
often	บ่อย ๆ
sometimes	บางครั้งบางคราว
seldom	นาน ๆ ครั้ง
never	ไม่เคย

Examples:

Sandy always goes to school early.

Mary usually cooks dinner.

We often drink milk.

I never go to London.

Sometimes I eat pizza for lunch.

5. Adverb of Quantity คือ กริยาวิเศษณ์บอกประมาณมากน้อย ได้แก่คำว่า many, much, very, too, quiet, rather, etc, เช่น

This question is very easy. คำถามนี้ง่ายมาก

She loves me very much. หล่อนรักผมมาก เป็นต้น

6. Adverb of Affirmation or Negation คือ กริยาวิเศษณ์บอกการรับหรือปฏิเสธ ได้แก่คำว่า yes, no, not, not at all เช่น

Do you understand me? คุณเข้าใจผมไหม? Yes, I do. ครับ, ผมเข้าใจ

Does he come here every day? เขามาที่นี่ทุกวันหรือ? No, he doesn't. เปล่า, เขาไม่ มา เป็นต้น

Chapter 6 Preposition

เรื่องที่ 6 Preposition

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: Part Of Speech

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุ้นโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Section 1

Preposition คือ คำที่โยงคำนาม นามวลี หรือคำสรรพนามเข้ากับคำอื่น ๆ เพื่อแสดงความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน เช่น on, in, under, at, between

1. ประเภทของคำบุพบทคำบุพบทแบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1.1 คำบุพบทบอกสถานที่ (prepositions of place) เช่น at, on, in, etc. ตัวอย่าง

Jane is at home.

Henry is on the ship.

The Smiths are in Italy.

1.2 คำบุพบทบอกตำแหน่ง (prepositions of position) เช่น above, beneath, behind, in front of, etc.

ตัวอย่าง

There is a big tree in front of Jane's house.

Henry is hiding behind the bush.

Peter's book is beneath Bill's book.

1.3 คำบุพบทบอกการเคลื่อนไหว (prepositions of motion) เช่น through, into, towards, out of, away from, etc.

ตัวอย่าง

The train is going through the tunnel.

Peter is walking towards the monument.

Ann is driving into the parking lot.

1.4 คำบุพบทบอกทิศทาง (prepositions of direction) เช่น up, down, across, along, etc.

ตัวอย่าง

Susan is driving up the hill.

Peter is walking across the street.

Jane is walking along Chaeng Watthana Road.

1.5 คำบุพบทบอกเวลา (prepositions of time) เช่น on, in, at, by, after, before, etc.

ตัวอย่าง

I play football on Monday.

I will finish the project in a year. Jane gets up at six o'clock.

I arrived before Jim.

1.6 คำบุพบทบอกลักษณะอาการ (prepositions of manner) เช่น in, with, without, etc.

ตัวอย่าง

Ann speaks in a very low voice.

Peter listened with great interest.

Nobody can live without hope.

1.7 คำบุพบทบอกความสัมพันธ์ (prepositions of relationship) เช่น about, of, with, in, from, etc.

ตัวอย่าง

The children are talking about toys.

Bangkok is the capital of Thailand.

The girl with long hair is my sister.

The boy in the blue suit is my son.

2. การใช้คำบุพบทประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการใช้คำบุพบท มีดังนี้

2.1 การใช้คำบุพบทให้ถูกต้องมักต้องอาศัยการสังเกตและจดจำว่าในสถานการณ์นั้น ๆ จะต้องใช้คำบุพบทคำใด เช่น เมื่อกล่าวถึงวัน ต้องใช้คำบุพบท on เมื่อกล่าวถึงเดือน ต้องใช้คำบุพบท in เป็นต้น ดัง ตัวอย่างต่อไปนี้

I study English on Monday.

I started studying English in 1990. I watch TV in the evening.

2.2 ถึงแม้ว่าคำบุพบทแต่ละคำจะมีความหมายของตัวเอง แต่คำบุพบทมักถูกนำไปใช้คู่กับคำอื่น ๆ และทำให้เกิดความหมายพิเศษ มีลักษณะคล้ายสำนวน ตัวอย่าง

1. approve of (เห็นชอบ)

We approve of the new plan.

2. angry at หรือ angry with (โกรธ)	We are angry at/with John.
3. satisfied with (พอใจกับ)	We are satisfied with our success.
4. believe in (เชื่อ)	We believe in God.
5. depend on (พึ่งพา)	We have to depend on our parents.
6. have faith in (มีศรัทธาใน)	We have faith in our government.
7. look at (มองดู)	Tom is looking at a painting.
8. look after (ดูแล)	Jane looks after her aged mother.
9. look for (มองหา)	Jane is looking for her lost ring.
10. proud of (ภูมิใจใน)	We are proud of our children.

การใช้ in on at กับเวลา

at ใช้ระยะเวลา ณ จุดใดจุดหนึ่ง เช่น	
at noon	เวลาเที่ยงวัน
at night	เวลากลางคืน
at midday	เวลาเที่ยงวัน
at six o'clock	เวลาหกโมงเช้า
at Christmas	ในวันคริสต์มาส
at ใช้กับจำนวนที่เกี่ยวข้องกับเวลา เช่น	
at first	ในตอนแรก
At once	ในทันที
At last	ในท้ายสุด
At lunch time	ในเวลาอาหารกลางวัน
At present	ขณะนี้
on ใช้กับวันของสัปดาห์ทั้งหมดเช่น	
on Sunday	วันอาทิตย์
On Monday	วันจันทร์
On Tuesday	วันอังคาร
On Wednesday	วันพุธ
On Thursday	วันพฤหัสบดี
On Saturday	วันเสาร์

on ใช้กับวันที่ วันสำคัญทางศาสนาหรือทางราชการ และวันหยุดต่าง ๆ	
on May 1st	ในวันที่ 1 พฤษภาคม
on Christmas Day	ในวันคริสต์มาส
on New Year day	ในวันขึ้นปีใหม่
on holiday	ในวันหยุด
on vacation	ในวันหยุด
in ใช้กับส่วนของวันเช่น	
in the morning	ในตอนเช้า
in the afternoon	ในตอนบ่าย
in the evening	ในตอนเย็น
in ใช้กับเวลาหรือระยะเวลาที่ยาวขึ้นเช่นเดือน ปี และฤดู	
in 2000	ในปี 2000
in summer	ในฤดูร้อน
in June 1999	ในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1999
In the 21th century	ในศตวรรษที่ 21

การใช้ in on at กับสถานที่

at ใช้กับบ้านเลขที่เช่น at 224 Mango Street, at 987 Big Elm Road, at 67 Sukhumvit Road

at ใช้กับสถานที่ซึ่งเป็นจุดเล็ก ๆ เช่นในระดับเมืองหรือใช้กับสถานที่เล็ก ๆ หรือระบุตำแหน่งที่แน่นอนเช่น

at home	ที่บ้าน
at the hospital	ที่โรงพยาบาล
at the airport	ที่สนามบิน
at ที่ใช้กับสำนวนอื่น ๆ เช่น	
at work	ขณะทำงาน
at best	อย่างดีที่สุด
at will	ตามความต้องการ

Chapter 7 Conjunction

เรื่องที่ 7 Conjunction

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: Part Of Speech

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุนโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Section 1

Conjunction คือ คำที่ใช้เชื่อมระหว่างประโยคต่อประโยค คำต่อคำ หรือระหว่างกริยาต่อกริยา เช่น

ประโยคต่อประโยค

I study English, but he studies French. ฉันเรียนภาษาอังกฤษ แต่เขาเรียนภาษาฝรั่งเศส

คำนามต่อคำนาม

A boy and a girl are dancing. เด็กชายและเด็กหญิงกำลังเต้นรำ

กริยาต่อกริยา

He comes and stays with me at home. เขามาพักอยู่กับฉันที่บ้าน เป็นต้น

Conjunction แบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. Conjunction คำเดียว (Single Conjunction)

2. Conjunction วลีหรือผสม (Conjunction Phrase)

1. Conjunction คำเดียวที่พบเห็นบ่อย ๆ และใช้กันแพร่หลายมีดังต่อไปนี้

And, or, but, so, as, because, for, whether, until, after, before, if, though, that, when, besides

Section 2 Example:

We study in the morning and play in the afternoon. He is sick so he goes to see a doctor.

เขาไม่สบาย ดังนั้นเขาจึงไปหาหมอ ฯลฯ เป็นต้น

2. Conjunction วลีหรือ conjunction ผสมที่พบเห็นบ่อย ๆ ได้แก่คำต่อไปนี้ คือ

either or ไม่อันใดก็อันหนึ่ง

neither nor ไม่ทั้งสอง

as well as เช่นเดียวกันกับ

not only....but also ไม่เพียงแต่....เท่านั้น แต่อีกด้วย

ทั้งหมดจะได้อธิบายเป็นรายตัว ดังต่อไปนี้

Either...or แปลว่า ไม่นับใครอีกคนหนึ่ง ใช้สำหรับให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าไปควบ
ประธาน 2 ตัว จะใช้กริยาเป็นรูป เอกพจน์หรือพหูพจน์นั้นต้องถือตามประธานตัวหลัง เช่น

Either you or he is punished tonight. ไม่คุณก็เขาถูกลงโทษคืนนี้ Either he or I am mistaken.
ไม่เขาก็ผมเป็นผู้ผิด เป็นต้น

Neither...nor แปลว่า "ไม่ทั้งสอง" ใช้สำหรับปฏิเสธโดยสิ้นเชิง ถ้าไปควบประธาน 2 ตัว จะ
ใช้กริยา เอกพจน์หรือพหูพจน์นั้น ต้องถือตามประธานตัวหลังเช่นเดียวกัน เช่น

Neither her friends nor she speaks Chinese. ทั้งเพื่อนของเธอและเธอไม่พูดภาษาจีน Neither
you nor he studies mathematics. ทั้งคุณและเขาไม่ได้เรียนคณิตศาสตร์

เป็นต้น

as well as แปลว่า "เช่นเดียวกันกับ" เมื่อไปควบประธาน 2 ตัว จะใช้กริยาเป็นพจน์อะไรนั้น
สำหรับ ตัวนี้ต้องถือเอาตาม ประธานที่อยู่ข้างหน้า เช่น

Manop as well as his friends is playing football. มานพก็เช่นเดียวกันกับเพื่อนของ เขากำลัง
เล่นฟุตบอล

He as well as I am sick. เขาก็เช่นเดียวกันกับผมไม่สบาย เป็นต้น

Not only...but also แปลว่า "ไม่เพียงแต่...เท่านั้น แต่ยัง อีกด้วย" เราใช้สรรพนามวลีคำนี้ เพื่อเน้น
น้ำหนักของข้อความทั้งสองอย่างให้เด่นชัดขึ้นแต่สิ่งที่นำมาให้ ใช้หรือกล่าวถึงนั้น ต้องมี
ความสามารถไปทาง เดียวกัน เช่น ดีก็ดีด้วยกัน เช่น

Malisa is not beautiful but also clever. มาลิส่าไม่เพียงแต่สวยเท่านั้น แต่ยังมีฉลาดอีก ด้วย

Wichai is not only stupid but also lazy. วิชัยไม่โง่เพียงแต่โง่เท่านั้น แต่ยังมีเกียจคร้าน ด้วย
not only.....but also "อนึ่งถ้า" ไปใช้เชื่อมประธาน 2 ตัว จะใช้กริยาเป็นพจน์อะไรนั้นต้องถือตาม
ประธานตัวหลัง

Not only your friends but also your sister wants to see the cinema tonight. ไม่เพียงแต่เพื่อนของท่าน
เท่านั้น แต่น้องสาวของท่านด้วยที่ต้องการไปดูหนังคืนนี้

Not only I but also my friends are studying English every day. ไม่เพียงแต่ผมเท่านั้น แต่เพื่อนของผม
อีกด้วยที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษทุก ๆ วัน

Chapter 8 Interjection

เรื่องที่ 8 Interjection

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: Part Of Speech

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุ้นโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Section 1

คำอุทาน (Interjection) คือคำหรือประโยคที่แสดงออกมาทางอารมณ์อย่างฉับพลัน เพื่อแสดงความรู้สึกที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เช่น ดีใจ ตื่นเต้น ประหลาดใจ เป็นต้น และเมื่อจบคำอุทานแล้วต้องใส่เครื่องหมายอัศเจรีย์หรือเครื่องหมายตกใจ (Exclamation mark) คือ ‘!’ ทุกครั้ง

บางครั้งคำอุทานเป็นเพียงเสียง หรืออาการต่าง ๆ เช่น อ้าปากค้าง ตะโกนออกมาแบบไม่ได้ศัพท์ หรือเป็นเสียงและอาการต่าง ๆ ซึ่งบุคคลนั้น ๆ จะแสดงออกมา ตัวอย่างคำอุทานโดยทั่วไป เช่น

Aha!	Ahem!	All right!	Gadzooks!
Gee Whiz!	Good!	Gosh!	Yippee!
Hey!	Hooray!	Indeed!	My Goodness!
Nuts!	Oh no!	Oops!	Ouch!
Phew!	Right on!	Ugh!	Dear me!
Whoopee!	Wow!	Yikes!	Yoo-hoo!
Yuck!	Tut! tut!	Hey!	Pooh!

ตัวอย่าง วลี (Phrase) ที่เป็นคำอุทาน เช่น

Ala! I'm sad.	Ha! I'm happy.
Ah! I'm surprised.	Ha! I'm surprised.
Ah! I'm happy.	Hurrah! I'm excited.

Ah! I'm disappointed.

Hush! Keep quite.

Bravo! Well done.

Oh! What a surprise!

Section 2

ชนิดของคำอุทาน

คำอุทานนั้นแบ่งได้หลายชนิดแล้วแต่ลักษณะของอารมณ์ที่อุทานในขณะนั้น ได้แก่

1. อารมณ์ยินดี (Joy) ได้แก่ Hurrah! (ฮูร่า) ไชโย, Ah! (อ่า), Ha (ฮ่า) เช่น

Hurrah! We have won. ไชโยพวกเราชนะแล้ว

2. อารมณ์เศร้า (Sorrow) ได้แก่ Alas! (อนิจจา)

Alas! He is ruined. อนิจจาเขาแย่แล้ว

3. อารมณ์ประหลาดใจ (Surprise) ได้แก่ Ha! (ฮ่า), What! (อะไรกันนี่),

Oh! (โอี้) Oh! What a fright. โอี้อะไรจะน่าตื่นเต้นขนาดนั้น

4. อารมณ์ตื่นเต้นและยินดี (Excitement, Approval) ได้แก่ Bravo! (ไชโย)

Bravo! Well done. ไชโย ทำได้ดีมาก

5. อารมณ์แห่งความสุข (Happiness) ได้แก่ Ah! (อ่า), Ha! (ฮ่า)

Ha! I'm happy. ฮ่า ช่างสบายอะไรอย่างนี้

6. อารมณ์เงียบ ๆ (Silence) เช่น Hush! (จู้ ๆ) เช่น

Hush! The baby is asleep. จู้ ๆ เด็กนอนหลับอยู่

นอกจากนี้ยังมีคำอุทานที่เป็นประโยค (Exclamation Sentence) เช่น

What beautiful flowers! ดอกไม้ช่างสวยงามจัง

What a pity! น่าสงสารจัง

ตอนที่ 1

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: **Part Of Speech**

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนโดยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุ้นโดยมีการอธิบายบทเรียนต่างๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Chapter 1 Noun

Section 1

ชื่อตอนทั้งหมด : **1 What's noun meaning?** เนื้อหาในตอนนี้จะเป็นการเกริ่นนำให้คนดูรู้จักกับ noun และหน้าที่ ของ noun โดยมีคำอธิบายชัดเจนทุกขั้นตอนบนเว็บไซต์ และนักเรียนสม

1.1 คำนามเป็นคำที่ใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สถานที่ สิ่งของ และนามธรรม เช่น student, policeman, dog, snake, airport, river, television, sugar, love, etc. Noun (คำนาม) คือ คำที่ใช้แทนคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ (รวมถึง ชื่อของคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่) เช่น สำหรับเรียกชื่อและคุณ Boy, girl, man, student, doctor, king, father, John, Sam, สัตว์ เช่น dog cat bird tiger / Simba Kitty สิ่งของ เช่น TV, radio, fan, car, soap, Sony, Samsung, สถานที่ เช่น market bank city country / London Thailand England คำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งต่าง ๆ เช่น Tony โทนี่ (ชื่อคน) man ผู้ชาย (คน) table โต๊ะ (สิ่งของ) Bangkok กรุงเทพฯ (สถานที่)

1.2 ประเภทของคำนาม

1.2.1 คำนามทั่วไป (common noun) เป็นคำที่ใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สถานที่ สิ่งของ สภาวะต่างๆ ไป เช่น man, panda, city, day

1.2.2 คำนามเฉพาะ (proper noun) เป็นคำที่ใช้เรียกชื่อคนหนึ่งคนใด สิ่งของหนึ่ง สิ่งของใด สถานที่หนึ่งสถานที่ใดโดยเฉพาะ เช่น

man เป็น common noun John Smit เป็นชื่อเฉพาะเรียก man คนหนึ่ง

panda เป็น common noun Jingpa เป็นชื่อเฉพาะเรียก panda ตัวหนึ่ง

city เป็น common noun Bangkok เป็นชื่อเฉพาะเรียก city แห่งหนึ่ง
day เป็น common noun Saturday เป็นชื่อเฉพาะเรียก day วันหนึ่ง ชื่อวันและ
เดือนต้องเป็นคำนามเฉพาะ เช่น Monday, Tuesday, etc. January, February, March, etc.

คำนามเฉพาะ (proper noun) ต้องเขียนอักษรตัวแรกของคำด้วยอักษรตัวใหญ่
(capital letter)

Countable Noun คือ นามที่นับนับได้ ได้แก่ นามที่มีรูปร่าง นับเป็นชั้นได้ จะใช้ a
, an นำหน้าเมื่อไม่ชี้เฉพาะเจาะจง และสามารถทำเป็นพหูพจน์ได้ คือ อาจเติมคำ two, three, four, etc.
ลงหน้าคำนามนั้นได้ เช่น two tables, three pencils

A. Countable Nouns แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

1. Common Nouns (นามทั่วไป หรือสามัญนาม) เป็นได้ทั้งเอกพจน์และ
พหูพจน์ เช่น city, baby, man, desk, ect..

2. Collective Nouns (สมุหนาม) นามที่อยู่รวมกันเป็นหมู่ เป็นพวก เช่น herd,
flock, bunch, etc.

Collective Nouns นี้บางคำ เช่น family, group, committee, class, jury, cabinet, etc..
จะใช้กริยาเป็นเอกพจน์ก็ได้ข้อมแล้วแต่ความหมาย ถ้าหมายถึงกลุ่มเดียว (unit) ก็ใช้กริยาเป็นเอกพจน์
ถ้า หมายถึงจำนวนแยกแยะรายตัวบุคคล (individual) ก็ใช้กริยาเป็นพหูพจน์

The committee has agreed on a plan. (คณะกรรมการทั้งคณะเห็นพ้องกันใน
แผนการ)

The committee have not agreed on the plan. (คณะกรรมการแต่ละคนไม่มี
ความเห็น พ้องกันในแผนการ) Collective Nouns มักจะใช้ร่วมกับ Common Nouns ได้ เช่น

an army of soldiers (ทหารหนึ่งกอง)	a team of football-players (นักฟุตบอลทีม หนึ่ง) etc.
a band of musicians(นักดนตรีคณะหนึ่ง)	a bunch of keys(grapes) (องุ่นหนึ่งพวง)
a crowd of people (คนกลุ่มหนึ่ง)	a heap of stones (หินกองหนึ่ง)
a staff of teachers (ครูคณะหนึ่ง)	a range of mountains (ภูเขาเทือกหนึ่ง)
a shoal of fish (ปลาฝูงหนึ่ง)	a flock of sheep (แกะฝูงหนึ่ง)
a series of books (หนังสือชุดหนึ่ง)	a set of cards (ไพ่สำรับหนึ่ง)
a fleet of ships (เรือหมู่หนึ่ง)	a pair of shoes (รองเท้าคู่หนึ่ง)
a gang of robbers (โจรหมู่หนึ่ง)	a group of boys (เด็กกลุ่มหนึ่ง)
a cluster of stars (ดาวกลุ่มหนึ่ง)	a herd of deer (กวางฝูงหนึ่ง)
a hive of bees (ผึ้งรังหนึ่ง)	a basket of fruit (ผลไม้ตระกร้าหนึ่ง)
a bouquet of flowers (ดอกไม้ช่อหนึ่ง)	a tribe of people (ชนเผ่าหนึ่ง)

B. Uncountable Nouns คือ นามที่นับจำนวนไม่ได้ มีรูปเป็นเอกพจน์เสมอ ไม่มี article นำหน้า แต่จะใช้ the นำเมื่อชี้เฉพาะเจาะจง

1. Mass Nouns (หรือ material nouns) นามที่อยู่รวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน แสดงความมาก น้อยด้วยปริมาณ (quantity) ไม่ใช่จำนวน (number) เช่น water, air, meat, coffee, sugar, salt, pork, ink, chalk, paper, butter, flour, rice, etc.

วิธีใช้ Mass Nouns (How to use Mass Nouns)

a) ใช้เดี่ยว ๆ ได้เลย โดยไม่ต้องไปรวมกับคำอื่น ไม่ต้องมี article นำหน้า ถ้าไม่เฉพาะเจาะจงและใช้กริยาเป็นเอกพจน์ เช่น

She drinks milk every morning.

Water is necessary for life.

b) ใช้คำนามอื่นมาช่วย เมื่อต้องการทราบหน่วย โดยนับได้จากภาชนะที่บรรจุหรือจำนวนน้ำหนัก เช่น

a bowl of rice, sugar

a bottle of ink, milk, water, beer

a cup of tea, coffee

a bar of soap, chocolate

a jug of water, milk

a tube of toothpaste

a tin of jam

a jar of jam, water, honey

a sheet (piece) of ----- paper

an item of -----news

a piece of -----news, furniture, information

a slice (piece) of ----- bread, ham

a loaf of ----- bread

a kilo (pound) of ----- sugar, cheese, steak, etc. ถ้าต้องการทำเป็นพหูพจน์? ให้

เติม s , es ที่นามซึ่งอยู่ข้างหน้า "of" เช่น

two pounds of sugar

five pieces of paper

c) ใช้กับคำ much, a lot of, plenty of, a great deal of, little, a little เมื่อพูดถึงปริมาณมากหรือน้อย เช่น

There is	plenty of	cheese	in that shop.
	much	salt	
	little	rice	
	a little	tea	
	a lot of	coffee	
	a great deal of	steak	

2. Abstract Nouns (อาการนาม) ได้แก่

a) นามที่แสดงสภาพ (state) เช่น poverty, richness, pleasure, etc

b) นามที่แสดงคุณสมบัติ (quality) เช่น beauty, honesty, kindness, cleverness,

etc. c) นามที่แสดงการกระทำ (action) เช่น movement, flight, revenge, etc.

ข้อสังเกต นามนับไม่ได้และนามพหูพจน์ไม่ต้องการ article เว้นแต่เป็นการชี้เฉพาะ ซึ่งต้องใช้ the นำหน้า เช่น

Air is necessary for life.

The air in this room is fresh.

Books are good friends.

Section 2

In this section will teach students how to note the irregular and regular nouns.

ในส่วนนี้จะสอนนักเรียนให้สังเกตคำนามที่ไม่สม่ำเสมอและเป็นปกติ ดังนี้

2. คำนามที่อยู่ในรูปของพหูพจน์ส่วนใหญ่จะเติม s หรือ es ท้ายคำ

Singular	Plural	Meaning
boat	boats	เรือ
house	houses	บ้าน
river	rivers	แม่น้ำ
computer	computers	เครื่องคอมพิวเตอร์
chair	chairs	เก้าอี้
book	books	หนังสือ

2. คำนามที่ลงท้ายด้วย y หน้า y เป็นพยัญชนะเมื่อต้องการทำเป็นนามพหูพจน์ให้เปลี่ยน y เป็น i แล้วเติม es

Singular	Plural	Meaning
cry	cries	ร้องไห้
fly	flies	แมลงวัน
lady	ladies	สุภาพสตรี
candy	candies	ลูกกวาด
party	parties	งานเลี้ยง
baby	babies	เด็กทารก
Note: ถ้าหน้า y เป็นสระหรือติดสระให้เติม s ได้เลย		
day	days	วัน
monkey	monkeys	ลิง
key	keys	กุญแจ
boy	boys	เด็กผู้ชาย

3. คำนามที่ลงท้ายด้วย o หน้า o เป็นพยัญชนะให้เติม es

Singular	Plural	Meaning
tomato	tomatoes	มะเขือเทศ
hero	heroes	วีรบุรุษ
mango	mangoes	มะม่วง
potato	potatoes	มันฝรั่ง
Note: ถ้าหน้า o เป็นสระให้เติม s ได้เลย		
zoo	zoos	สวนสัตว์
radio	radios	วิทยุ
studio	studios	โรงถ่ายทำ
คำยกเว้น แม้ว่าหน้า o จะเป็นพยัญชนะแต่ต้องเติม s ได้เท่านั้น		
photo	photos	
piano	pianos	
casino	casinos	

4. คำนามพหูพจน์บางตัวจะเปลี่ยนรูปไปจากนามเอกพจน์

Singular	Plural	Meaning
woman	women	ผู้หญิง
man	men	ผู้ชาย
child	children	เด็ก
knife	knives	มี
tooth	teeth	ฟัน
foot	feet	เท้า
person	people	คน ประชาชน
leaf	leaves	ใบไม้
wife	wives	ภรรยา
life	lives	ชีวิต
loaf	loaves	ก้อน แฉว

5. คำนามบางคำที่มีรูปเดียวกันทั้งเอกพจน์และพหูพจน์

Singular	Plural	Meaning
sheep	sheep	แกะ
fish	fish	ปลา
species	species	ชนิด
deer	deer	กวาง

6. คำนามบางคำที่มีรูปเป็นพหูพจน์แต่ใช้เป็นเอกพจน์

Examples: news ข่าว

The news is on at 6.30 p.m. sport

Athletics is good for young people. linguistics: ภาษาศาสตร์ Linguistics is the study of language.

darts เกมปาเป้า Darts is a popular game in England.

7. Countable and Uncountable Nouns (นามนับได้และคำนามนับไม่ได้)

7.1 Countable nouns (นามนับได้)

a. สำหรับสิ่งที่เราสามารถนับได้ เช่น one dog สุนัขหนึ่งตัว a cat แมวหนึ่งตัว six men ผู้ชายหกคน a house บ้านหนึ่งหลัง

b. มีรูปเป็นเอกพจน์และพหูพจน์ เช่น three dogs สุนัขสามตัว ten ducks เป็ดสิบตัว a woman ผู้หญิงหนึ่งคน the shops. ร้านค้าหลายร้าน

7.2 Uncountable nouns (นามนับไม่ได้)

a. คือสิ่งที่เราไม่สามารถนับได้เช่น			
tea	น้ำชา	sugar	น้ำตาล
water	น้ำ	air	อากาศ
rice	ข้าว	food	อาหาร
milk	นม	snow	หิมะ
dust	ฝุ่น	wood	ไม้
hair	ผม	money	เงิน
meat	เนื้อ	coffee	กาแฟ

b. นามที่บอกอาการ ความรู้สึก สภาพ ลักษณะเช่น			
richness	ความร่ำรวย	movement	ความเคลื่อนไหว
beauty	ความสวย	knowledge	ความรู้

ตอนที่ 2

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: Part Of Speech

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุ้นโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Chapter 2 Pronoun

Section 1

เรื่องที่ 2 Pronoun

Pronoun (คำสรรพนาม) คือคำที่ใช้แทนคำนามหรือคำเสมือนนาม (nouns- equivalent) เพื่อหลีกเลี่ยง การกล่าวถึงซ้ำซากหรือแทนสิ่งที่รู้กันอยู่แล้วระหว่างผู้พูดผู้ฟัง หรือแทนสิ่งของที่ยังไม่รู้หรือไม่แน่ใจว่าเป็น อะไร คำสรรพนาม (pronouns) แยกออกเป็น 7 ชนิด คือ

8. Personal Pronoun (บุรุษสรรพนาม) เช่น I, you, we, he, she, it, they
9. Possessive Pronoun (สรรพนามเจ้าของ) เช่น mine, yours, his, hers, its, theirs, ours
10. Reflexive Pronouns (สรรพนามตนเอง) เป็นคำที่มี - self ลงท้าย เช่น myself, yourself, ourselves
11. Definite Pronoun (หรือ Demonstrative Pronouns สรรพนามเจาะจง) เช่น this, that, these, those, one, such, the same
12. Indefinite Pronoun (สรรพนามไม่เจาะจง) เช่น all, some, any, somebody, something, someone
13. Interrogative Pronoun (สรรพนามคำถาม) เช่น Who, Which, What
14. Relative pronoun (สรรพนามเชื่อมความ) เช่น who, which, that

Section 2

This section will describe more about the seven pronouns teaching by experiences' English teacher and all students can study more by themselves on website.

ส่วนนี้จะอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำสรรพนามทั้ง 7

1. Personal Pronouns (บุรุษสรรพนาม) คือ สรรพนามที่ใช้แทนบุคคลหรือสิ่งของในการพูดสนทนา มี 3 บุรุษ คือ

บุรุษที่ 1	First person	I, we
บุรุษที่ 2	Second person	you
บุรุษที่ 3	Third person	He, She, It, They

รูปที่สัมพันธ์กันของคำสรรพนาม

แบบที่ 1	แบบที่ 2	แบบที่ 3	แบบที่ 4	แบบที่ 5
ประธาน	กรรม	แสดงความเป็นเจ้าของ	ความเป็นเจ้าของ	Self-form
I	me	my	mine	myself
You	you	your	yours	yourself
We	we	our	ours	ourselves
They	they	their	theirs	themselves
He	he	his	his	himself
She	she	her	hers	herself
It	it	its	-	itself

Example

I saw a boy on the bus. He seemed to recognize me. ฉันเจอเด็กคนหนึ่งบนรถประจำทาง เขาดูเหมือนจะจำฉันได้ (He ในประโยคที่สองแทน a boy และ me แทน I ในประโยคที่หนึ่ง)

My friend and her brother like to swim. They swim whenever they can. เพื่อนฉันและน้องชายของเธอชอบว่ายน้ำ พวกเขาไปว่ายน้ำทุกครั้งที่มีโอกาส (they ในประโยคที่สอง แทน My friend และ her brother ในประโยคที่ 1)

การใช้ Personal Pronouns ที่ทำหน้าที่เป็นประธานและเป็นกรรมมีหลักดังนี้

Personal Pronoun ที่ตามหลังคำกริยาหรือตามหลังบุพบท (preposition) ต้องใช้ในรูปกรรม เช่น
Please tell him what you want. โปรดบอกเขาถึงสิ่งที่คุณต้องการ (ตามหลังคำกริยา tell) Mr.
Wilson talked with him about the project.

คุณวิลสัน พูดกับเขาเกี่ยวกับโครงการ (ตามหลังบุพบท with)

หมายเหตุ ถ้ากริยาเป็น verb to be สรรพนามที่ตามหลังจะใช้เป็นประธานหรือเป็นกรรม ให้พิจารณาว่า สรรพนามใน ประโยคนั้นอยู่ในรูปผู้กระทำ หรือ ผู้ถูกกระทำ เช่น

It was she who came here yesterday.

เธอคนนี้ ที่มาเมื่อวานนี้ (ใช้ she เพราะเป็นผู้กระทำ)

It was her whom you met at the party last night. เธอคนนั้นที่คุณพบที่งานเลี้ยงเมื่อคืนนี้(ใช้her เพราะเป็นกรรมของ you met)

2. Possessive Pronouns (สรรพนามเจ้าของ) คือสรรพนามที่ใช้แทนคำนามเมื่อแสดงความ เป็นเจ้าของ ได้แก่คำต่อไปนี้ mine, ours, yours, his, hers, its, theirs

The smallest gift is mine. ของขวัญชิ้นที่เล็กที่สุดเป็นของฉัน

This is yours. อันนี้ของคุณ

His is on the kitchen counter. ของเขาอยู่บนเคาน์เตอร์ในครัว

Theirs will be delivered tomorrow. ของพวกเขาจะเอามาส่งพรุ่งนี้

Ours is the green one on the table. ของพวกเราคืออันสีเขียวที่อยู่บน โต๊ะ

Possessive pronouns มีความหมายเหมือน possessive adjectives แต่หลักการใช้ต่างกัน

This is my book. นี่คือนั่งหนังสือของฉัน (my ในประโยคนี้เป็น possessive adjective ขยาย book)

This book is mine. หนังสือนี้เป็นของฉัน (mine ในประโยคนี้เป็น possessive pronoun ทำหน้าที่ เป็นส่วนสมบุรณ์ (complement) ของคำกริยา is)

3. Reflexive Pronouns (สรรพนามตนเอง) คือสรรพนามที่แสดงตนเองแสดงการเน้น ย้ำให้ เห็นชัดเจน มักเรียกว่า -self form of pronoun ได้แก่ myself, yourself, yourselves, himself, herself, ourselves. themselves, itself มีหลักการใช้นี้

ใช้เพื่อเน้นประธานให้เห็นว่าเป็นผู้กระทำกรณนั้น ๆ ให้วางไว้หลังประธานนั้น ถ้าต้องการ เน้นกรรม (object) ให้ วางหลังกรรม เช่น

She herself doesn't think she'll get the job. The film itself wasn't very good but I like the music.

I spoke to Mr. Whilson himself.

วางหลังคำกริยา เมื่อกริยาของประโยคเป็นกริยาที่ทำต่อตัวประธานเอง

They blamed themselves for the accident. พวกเขาตำหนิตนเองในอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น (ตามหลังกริยา blamed) You are not yourself today. วันนี้คุณไม่เป็นตัวของตนเอง (ตามหลังกริยา are)

I don't want you to pay for me. I'll pay for myself. ฉันไม่อยากให้คุณเป็นคนจ่ายเงินให้ ฉันจะจ่ายของนั่นเอง

Julia had a great holiday. She enjoyed herself very much. จูเลียมีวันหยุดที่ดี เธอสนุกมาก

George cut himself while he was shaving this morning. จอร์จทำมีดบาดตัวเองขณะที่โกนหนวดเมื่อเช้านี้ หมายเหตุ ปกติ จะใช้ wash/shave/dress โดยไม่มี myself

เมื่อต้องการจะเน้นว่า ประธานเป็นผู้ทำกิจกรรมนั่นเอง

Who repaired your bicycle for you? Nobody, I repaired it myself. ใครซ่อมรถจักรยานให้คุณ. ไม่มีใครทำให้ฉันซ่อมเอง

I'm not going to do it for you. You can do it yourself. ฉันจะไม่ทำ (อะไรสักอย่างที่คุณรู้กันอยู่) ให้นะ คุณต้องทำเอง

By myself หมายถึงคนเดียว มีความหมายเหมือน on my own เช่นเดียวกับคำต่อไปนี้

on (my/your/his/ her/ its/our/their) own มีความหมายเหมือนกับ by (myself/yourself (singular) /himself/ herself/ itself/ ourselves/ yourselves(plural)/ themselves) เช่น

I like living on my own/by myself. ฉันชอบใช้ชีวิตอยู่คนเดียว

Did you go on holiday on your own/by yourself? เธอไปเที่ยววันหยุดคนเดียวหรือเปล่า Learner drivers are not allowed to drive on their own/ by themselves. ผู้ที่เรียนขับรถไม่ได้รับอนุญาตให้ขับรถด้วยตัวเองคนเดียว

Jack was sitting on his own/by himself in a corner of the cafe. แจ็คนั่งอยู่คนเดียวมุมห้องในคาเฟ่

4. Definite Pronouns หรือ Demonstrative Pronouns คือสรรพนามที่บ่งชี้ชัดเจนว่าใช้แทนสิ่งใด เช่น this, that, these, those, one, ones, such, the same, the former, the latter

That is incredible! นั่นเหลือเชื่อจริง ๆ (อ้างถึงสิ่งที่เห็น)

I will never forget this. ฉันจะไม่ลืมเรื่องนี้เลย(อ้างถึงประสบการณ์เมื่อเร็วๆนี้)

Such is my belief. นั่นเป็นสิ่งที่ฉันเชื่อ (อ้างถึงสิ่งที่ได้อธิบายไปก่อนหน้านี้)

Grace and Jane are good girls. The former is more beautiful than the latter.

เกรซและเจนเป็นเด็กดีทั้งคู่ แต่คนแรก (เกรซ)จะสวยกว่าคนหลัง (เจน)

5. Indefinite Pronouns (สรรพนามไม่เจาะจง) หมายถึงสรรพนามที่ใช้แทนนามได้ทั่วไป
มิได้ชี้เฉพาะเจาะจงว่าแทนคนนั้น คนนี้ เช่น

everyone	everybody	everything	some	each
someone	somebody	all	any	many
anyone	anybody	anything	either	neither
no one	nobody	nothing	non	one
more	most	enough	few	fewer
little	several	more	much	less

Everybody loves somebody. คนทุกคนย่อมมีความรักกับใครสักคน

Is there anyone here by the name of Smith? มีใครที่นี่ชื่อสมิธบ้าง

One should always look both ways before crossing the street. ใครก็ตามควรจมองทั้งสองด้านก่อนข้ามถนน

Nobody will believe him. จะไม่มีใครเชื่อเขา

Little is expected. มีการคาดหวังไว้น้อยมาก

We, you, they ซึ่งปกติเป็น personal pronoun จะนำมาใช้เป็น indefinite pronoun เมื่อไม่เจาะจง โดยมากใช้ในคำบรรยาย คำปราศรัย เช่น

We should prepare ourselves to deal with any emergency. เรา (โดยทั่วไป) ควรจะเตรียมพร้อมไว้เสมอสำหรับเหตุการณ์ฉุกเฉิน)

You sometimes don't know what to say in such a situation. บางครั้งพวกคุณก็ไม่ว่าจะพูดอย่างไรในสถานการณ์เช่นนั้น.

6. Interrogative Pronouns (สรรพนามคำถาม) เป็นสรรพนามที่แทนนามสำหรับคำถามได้แก่ Who, Whom, What, Which และ Whoever, Whomever, Whatever, Whichever เช่น

Who want to see the dentist first? ใครอยากจะเข้าไปหาหมอฟันเป็นคนแรก? (who ในที่นี้เป็นประธาน)

Whom do you think we should invite? เธอคิดว่าเราควรเชิญเชิญใคร? (whom ในที่นี้เป็นกรรม - object)

To whom do to wish to speak? เธออยากจะพูดกับใคร? (whom ในที่นี้เป็นกรรม - object) What did she say? เธอพูดว่าอะไรนะ? (what เป็นกรรมของกริยา say)

Which is your cat? แมวของเธอตัวไหน? (which เป็นประธาน)

Which of these languages do you speak fluently? ภาษาไหนในบรรดาภาษาเหล่านี้ที่คุณพูดได้คล่อง? (which เป็นกรรมของ speak)

หมายเหตุ which และ what สามารถใช้เป็น interrogative adjective และ who, whom , which สามารถใช้เป็น relative pronoun ได้

7. Relative Pronouns (สรรพนามเชื่อมความ) คือสรรพนามที่ใช้แทนคำนามที่กล่าวมาแล้วในประโยค ข้างหน้า และพร้อมกันนั้นก็ทำหน้าที่เชื่อมประโยคทั้งสองให้เป็นประโยคเดียวกัน เช่นคำต่อไปนี้ who, whom, which, what, that, และ indefinite relative pronouns เช่น whoever, whomever, whichever, whatever

Children who (that) play with fire are in great danger of harm.

The book that she wrote was the best-seller.

He's the man whose car was stolen last week.

She will tell you what you need to know.

The coach will select whomever he pleases.

Whoever cross this line will win the race?

You may eat whatever you like at this restaurant.

Chapter 3 Adjective

เรื่องที่ 3 Adjective

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: Part Of Speech

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระคนโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Section 1

3.1 Adjective เป็นคำที่ไปทำหน้าที่ขยาย Noun หรือ Pronoun (ขยายสรรพนามต้องอยู่หลังตลอดไป) เพื่อบอกให้รู้ลักษณะ คุณภาพหรือสมบัติของ Noun หรือ Pronoun นั้นว่าเป็นอย่างไร เช่น tall, short, small, big, beautiful, elegant, careful, intensive, possible เป็นต้น

3.2 ประเภทของ Adjective

Adjective คือ คำคุณศัพท์ เป็นคำที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม หรือ คำสรรพนาม เพื่อบอกให้ทราบรายละเอียดลักษณะ ชนิด คุณภาพ จำนวน ปริมาณ ไปจนถึงคุณสมบัติของคำนามหรือคำสรรพนามนั้น ๆ เป็นการบอกข้อมูลเพิ่มเติมว่าเป็นอย่างไร เช่น เล็ก ใหญ่ สั้น ยาว อวบ ผอม อ้วน ขยัน ขี้เกียจ เศร้า มีความสุข ฯลฯ

โดยปกติแล้วในภาษาอังกฤษสามารถแบ่ง adjective ออกเป็น 11 ประเภท ดังนี้ (สามารถคลิกที่หัวข้อ adjective แต่ละประเภท เพื่ออ่านรายละเอียด)

3.2.1 Demonstrative adjective

ใช้เพื่อชี้เฉพาะ เช่น this, that, these, those, such ตัวอย่างเช่น I used to buy this kind of shirts.

3.2.2 Descriptive adjective

ใช้บอกลักษณะ เช่น good, pretty, happy, sorry, rich ตัวอย่างเช่น She brushed her long brown hair.

3.2.3 Distributive adjective

ใช้เพื่อแบ่งแยก เช่น each, every, either, neither ตัวอย่างเช่น Every boy has one or the other pet.

3.2.4 Emphasizing adjective

ใช้เพื่อเน้นความ เช่น own, very

3.2.5 Exclamatory adjective

ใช้เพื่อแสดงการอุทาน มักขึ้นต้นด้วย what ตัวอย่างเช่น What a beautiful flower is it.

3.2.6 Interrogative adjective

ใช้เพื่อแสดงเป็นคำถาม เช่น what, which, whose เช่น What movie are you watching.

3.2.7 Numeral adjective

ใช้บอกจำนวน เช่น one, three, first, second, double, triple เช่น The hand has five fingers.

3.2.8 Possessive adjective

ใช้แสดงความเป็นเจ้าของ เช่น my, our, your, his, her เช่น Allan sold his dog.

3.2.9 Proper adjective

ใช้บอกสัญชาติ เช่น my, our, your, his, her เช่น Thai, English, Japanese
เช่น I am Thai.

3.2.10 Quantitative adjective

ใช้บอกปริมาณ เช่น much, many, some, any, little เช่น She has a little knowledge.

3.2.11 Relative adjective

ใช้ขยายนามที่ตามหลัง พร้อมทั้งทำหน้าที่เป็นคำสันธานเชื่อมประโยคหลังของตัวเองเข้ากับ
ประโยคข้างหน้า ได้แก่ what, whichever เช่น Give me what money you have.

ตัวอย่าง Adjective

สัมผัส	เสียง	รสชาติ	ขนาด	รูปทรง	ปริมาณ	เวลา	สภาวะ	สี
flaky	thundering	fresh	huge petite	deep	many	modern	hot	white
fluffy	raspy	icy	teeny-tiny	flat	empty	rapid	cold	black
bumpy	screeching	sticky	scrawny	curved	abundant	quick	rainy	blue
cuddly	purring	spicy	massive	round	heavy	early	sunny	red
rough	faint	bitter	gigantic	oval	lights	swift	stormy	reddish
damp	melodic	greasy		square	multiple	old-fashion	freezing	green
gritty		tasteless		narrow	sparse	ancient	foggy	greenish
smooth								

Section 2

ชนิดของ Adjective

1. Adjective ที่แสดงคุณภาพ (Adjective of Quality) คือ คำคุณศัพท์ที่บอกลักษณะ คุณภาพ
ของคำนามหรือคำสรรพนาม เช่น good, bad, white, blue, German, Indian เช่น

Somrak is a **good** boxer. สมรักษ์เป็นนักชกที่ดี

The sky is **blue**. ท้องฟ้ามีสีน้ำเงิน

He is a **German** sailor. เขาเป็นกะลาสีชาวเยอรมัน

2. Adjective ที่แสดงปริมาณ (Adjective of Quantity) คือ คำคุณศัพท์ที่แสดงปริมาณหรือ
จำนวนของคำนามหรือคำสรรพนามที่มันขยาย เช่น little, much, enough, no เช่น

She drinks a **little** milk. เธอดื่มนมเล็กน้อย

We don't have much time. เราไม่มีเวลามาก

I have enough money to spend. เรามีเงินเพียงพอที่จะจ่าย

It has no meaning. มันไม่มีความหมาย

3. Adjective ที่บอกหรือแสดงลักษณะชี้เฉพาะ ว่าคนไหน สิ่งไหน หรือ อันไหน (Demonstrative Adjective) ใช้ประกอบหรือขยายคำนาม หรือคำสรรพนามที่กล่าวถึง เช่น this, that, those, these เช่น

This boy is taller than that. เด็กผู้ชายคนนี้สูงกว่าคนนั้น

These students like to study English. เด็กเหล่านี้ชอบเรียนภาษาอังกฤษ

Those pictures are mine. รูปภาพเหล่านั้น เป็นของฉัน

4. Adjective ที่บอกหรือแสดงอาการแยกจากกลุ่มเพื่อบอกลักษณะของคำนามหรือคำสรรพนามนั้น ๆ เฉพาะ (Distributive Adjective) ใช้เป็นคำคุณศัพท์เพื่อกล่าวถึงคน ๆ สิ่งของสิ่งเดียว หรือกลุ่มเดียวที่แยกจากสิ่งของทั้งหลายสิ่ง เช่น each, every, neither เช่น

Each student wants to pass the exam. นักเรียนแต่ละคนต้องการสอบผ่าน

Every boy likes to play football. เด็กผู้ชายทุกคนชอบเล่นฟุตบอล

Either side may win the race. แต่ละฝ่ายอาจชนะการแข่งขัน

Neither charge has been proved. ไม่มีข้อกล่าวหาใด ๆ ได้รับการพิสูจน์

5. Adjective ที่ใช้ขยายหรือประกอบคำนามหรือคำสรรพนามเพื่อใช้เป็นคำนาม (Interrogative Adjective) ใช้สร้างประโยคเพื่อเป็นคำถามและขยายคำนาม หรือคำสรรพนามอีก ด้วย เช่น what, which, whose เช่น

What kind of book is it? นี่เป็นหนังสือประเภทไหน

Which way should we follow? ทางไหนที่เราควรเลือกทำตาม

Whose house is that? นั่นเป็นบ้านของใคร

การสร้างคำคุณศัพท์

4. Adjective ที่สร้างมาจากคำนาม โดยการเติม ful, less, some, ish, y, en, em, ly, ous, able, ible, like, ic. al เช่น

Noun	Adjective
harm	harmful
beauty	beautiful
trouble	troublesome

quarrel	quarrelsome
north	northern
day	daily
glory	glorious
duty	dutiable, dutiful
sense	sensible
talent	talented

5. Adjective ที่สร้างมาจากคำกริยา (Verb)

Verb	Adjective
talk	talkative
prevent	preventive
destroy	destructive
close	close
run	running

6. Adjective ที่สร้างมาจากคำคุณศัพท์บางคำ

Adjective	Adjective
red	reddish
comic	comical
glad	gladsome
good	goodly
tasty	tasteful

ตำแหน่งของคำคุณศัพท์ (Position of Adjective)

1. อยู่หน้าคำนามหรือคำสรรพนาม เพื่อทำหน้าที่ขยายคำนามหรือคำสรรพนามนั้น เช่น

a nice boy

เด็กดี

a poor man

ชายที่น่าสงสาร

a beautiful girl

เด็กผู้หญิงที่สวยงาม

a shot eyes.	สายตาสั้น
He is a rich man.	เขาเป็นชายที่ร่ำรวย
The warm sun melted the deep snow.	ดวงอาทิตย์ที่ร้อนละลายหิมะที่หนา
The new secretary doesn't like me.	เลขานุการคนใหม่ไม่ชอบฉัน
A long road leads to the old house.	ถนนที่ยาวนำไปสู่บ้านหลังเก่า
A brave soldier was awarded a medal.	ทหารที่กล้าหาญได้รับเหรียญกล้าหาญ

2. อยู่หลัง Helping Verb (มักจะเป็น V. to be เป็นส่วนใหญ่) และ Linking Verb (กริยาเชื่อม) ได้แก่ taste, get, become, remain, grow, feel, look, appear, seem, smell, turn, keep, sound, etc.

The boy feels happy.	เด็กผู้ชายรู้สึกมีความสุข
He looks pleased.	ดูเขามีความสุข
The orange tastes sour.	ส้มมีรสเปรี้ยว
She keeps the roses fresh.	เธอเก็บกุหลาบไว้ให้สด
That dress is new.	ชุดนั้นใหม่
It doesn't smell good.	มันกลิ่นไม่ดี
It is getting dark.	มันกำลังมืด
He becomes famous.	เขามีชื่อเสียง

การใช้ Adjective ขยายนามตามข้อยกเว้น

Adjective คือ คำที่ใช้บรรยายคุณภาพของนาม เพื่อให้รู้ว่านามนั้นมีลักษณะดีหรือชั่วสูงหรือต่ำ คำหรือขานเป็นต้น เรียกว่า Adjective หรือคุณศัพท์ได้แก่คำว่า

good = ดี	bad = ชั่ว
tall = สูง	short = ต่ำ
beautiful = สวย	clever = ฉลาด
fat = อ้วน	thin = ผอม
dirty = สกปรก	white = ขาว เป็นต้น

Adjective เวลानำไปพูดหรือเขียน มีวิธีใช้ 2 อย่าง คือ

1. เรียงไว้หน้านามที่คุณศัพท์นั้นไปขยายโดยตรงก็ได้ เช่น

The fat man can't run quickly.

คนอ้วนไม่สามารถวิ่งเร็วได้ (fat เรียงไว้หน้านาม man โดยตรง)

A clever boy can answer a difficult problem. เด็กฉลาดสามารถตอบปัญหาที่ยากได้
(คุณศัพท์ทั้งสองเรียงไว้หน้านามโดยตรง)

2. เรียงไว้หลัง Verb to be ก็ได้ เช่น

Sophy is beautiful. สมศรีเป็นคนสวย

Manu is tall. มนุเป็นคนสูง

My gather is short. บิดาของฉันเตี้ย

My dog is black. สุนัขของฉันสีดำ เป็นต้น

ข้อยกเว้น การใช้ Adjective มาขยายตามแนวแบบข้อ 1 ก็ได้ หรือข้อ 2 ก็ได้ หมายถึง Adjective ทั่ว ๆ ไป

เท่านั้นแต่ถ้าเป็น Adjective ที่จะกล่าวต่อไปนี้แล้ว มีวิธีใช้ขยายนามได้เพียงข้อใดข้อหนึ่งเท่านั้นจะใช้แบบ ทั้ง 2 ข้อตามใจไม่ได้ นั่นคือ

2.1 Adjective ต่อไปนี้ เมื่อขยายนาม ให้ใช้แบบเรียงไว้หลังกริยาเท่านั้นห้ามใช้แบบเรียงไว้หน้านาม โดยเด็ดขาด ได้แก่

sorry = เสียใจ

afraid = กลัว

well = อยู่ดีสบาย

alive = มีชีวิตอยู่

ashamed = ละอายใจ

worth = มีค่า

awake = ตื่นอยู่

ill = ไม่สบาย

alike = เหมือนกัน

asleep = หลับ

aware = ระวัง

alone = โดยลำพัง

content = พอใจ

unable = ไม่สามารถ เช่น:

ถูก: This boy is sorry. เด็กคนนี้เสียใจ

ผิด: This is a sorry boy. นี่คือน้องที่เสียใจ

ถูก: That girl is afraid. เด็กหญิงคนนั้นกลัว

ผิด: That is an afraid girl. นั่นคือเด็กหญิงที่กลัว

ถูก: I am well. ผมอยู่ดีสบาย

ผิด: I am a well man. ผมเป็นคนอยู่ดีสบาย

ถูก: Wilai is ill. วิลไลไม่สบาย

ผิด: Wilai is an ill girl. วิลไลเป็นเด็กหญิงไม่สบาย

สรุป (Conclusion)

Adjective ในภาษาอังกฤษแบ่งเป็น 8 ชนิด คือ

1. Descriptive Adjective คุณศัพท์ที่บอกลักษณะ
2. Proper Adjective คุณศัพท์ที่บอกชื่อเฉพาะ
3. Quantitative Adjective คุณศัพท์ที่บอกปริมาณ
4. Numeral Adjective คุณศัพท์ที่บอกจำนวน
5. Demonstrative Adjective คุณศัพท์ชี้เฉพาะ
6. Possessive Adjective คุณศัพท์บอกเจ้าของ
7. Interrogative Adjective คุณศัพท์คำถาม
8. Distributive Adjective คุณศัพท์แบ่งแยก

1. Descriptive Adjective คุณศัพท์ที่บอกลักษณะ

Descriptive Adjective คุณศัพท์ที่บอกลักษณะ ได้แก่ คุณศัพท์ที่ใช้แสดงลักษณะหรือคุณภาพของนามต่าง ๆ เพื่อให้รู้ว่า นามนั้นมี

ลักษณะอย่างไร ได้แก่คำว่า good , gat , bad , tall , short , white , thin , rich , poor , etc. เช่น

The rich man lives in the big house. คนรวยอาศัยอยู่บ้านหลังใหญ่ เป็นต้น

2. Proper Adjective คุณศัพท์ที่บอกชื่อเฉพาะ

Proper Adjective คุณศัพท์ที่บอกชื่อเฉพาะหรือวิสามานยนคุณศัพท์ ได้แก่คุณศัพท์ที่มี รูปมาจากค่านามที่เป็นชื่อเฉพาะนั่นเอง หรืออาจจะ

เรียกคุณศัพท์นี้ว่า คุณศัพท์บอกสัญชาติ จะดีกว่า เพราะฟังเข้าใจง่าย ซึ่งมีรูปเปลี่ยนแปลงมาจาก Proper Noun ดังต่อไปนี้

นามเฉพาะเจาะจง (proper noun)	คุณศัพท์ที่บอกชื่อเฉพาะ (proper Adjective)	คำแปล
England	English	อังกฤษ
America	American	อเมริกา
Thailand	Thai	ไทย

India	Indian	อินเดีย
Germany	German	เยอรมัน
Italy	Italian	อิตาลี
Japan	Japanese	ญี่ปุ่น
China	Chinese	จีน

3. Quantitative Adjective คุณศัพท์บอกปริมาณ

Quantitative Adjective คุณศัพท์บอกปริมาณ ได้แก่ คุณศัพท์ที่ใช้ขยายนามบอกจำนวนของนามว่า มากหรือน้อย แต่ไม่บ่งชี้ลดลงไปว่ามีจำนวนเท่านั้นเท่านี้ เพียงแต่บอกมาหรือน้อยเท่านั้นเอง ได้แก่คำว่า much, many, little, some, any, all เช่น

He has many friends. เขามีเพื่อนมาก

I have much money. ฉันมีเงินมาก

Please give me some money. กรุณาให้เงินแก่ผมบ้าง

All boys stand up. เด็กทั้งหมดยืนขึ้น เป็นต้น

4. Numeral Adjective คุณศัพท์บอกจำนวน

Numeral Adjective คุณศัพท์ที่บอกจำนวน ได้แก่ คุณศัพท์ที่ใช้บอกจำนวนของนามว่า มีเท่านั้นเท่านี้ ได้แก่

one, two, tree,, etc. เช่น

She has two books.

Dara has ten friends.

I have few cars.

The first girl is tall.

5. Demonstrative Adjective คุณศัพท์ชี้เฉพาะ

Demonstrative Adjective คุณศัพท์ชี้เฉพาะ ได้แก่ คุณศัพท์ที่ใช้ขยายเพื่อชี้เฉพาะเจาะจงว่าเป็นคนนั้นคนนี้มีได้หมายถึงคนอื่น ได้แก่คำว่า the same, this, that, these, those, such, such a, เช่น

This man is my brother.

That woman is my mother.

I never say such things

He is in the same room.

6. Possessive Adjective คุณศัพท์บอกรเจ้าของ

Possessive Adjective คุณศัพท์บอกรเจ้าของ ได้แก่ คุณศัพท์ที่มีรูปมาจากบุรุษสรรพนามรูปที่ 3 นั้นเอง ฉะนั้นคุณศัพท์จำพวกนี้เวลาพูดหรือเขียนต้องมีนามตามหลังตลอดไปจะใช้แต่มั่นโดยลำพังไม่ได้ ได้แก่คำว่า my, your, our, his, her, its, their, เช่น

This is my house.

Where is your book?

His name is Jack.

These are their pens.

7. Interrogative Adjective คุณศัพท์คำถาม

Interrogative Adjective คุณศัพท์คำถาม ได้แก่ คุณศัพท์ที่ใช้ขยายนามเพื่อให้เป็นคำถาม ฉะนั้นจึงต้องใช้หน้านามตลอดไป หากไม่มีคำนามตามหลังมันเป็นปฤจฉาสรรพนาม ได้แก่คำว่า What, Which, Whose เช่น

What book is he reading?

Which book do you like?

Whose ruler is this?

Whose house is that?

8. Distributive Adjective คุณศัพท์แบ่งแยก

Distributive Adjective คุณศัพท์แบ่งแยก ได้แก่ คุณศัพท์ที่ใช้ขยายนามเพื่อแบ่งแยกออกจากกันเป็นรายบุคคลหรือรายสิ่ง ตามที่ผู้พูดต้องการ ได้แก่คำว่า each (แต่ละ) either (อันใดอันหนึ่ง) neither (ไม่ทั้งสอง) every (ทุก ๆ) อนึ่งให้สังเกตไว้ด้วยว่านามที่มีวิภาคคุณศัพท์

ตามข้อ 8 นี้วางอยู่ข้างหน้านามดังนั้น ต้องเป็นเอกพจน์ตลอดไป เช่น

Each student is writing his. นักศึกษาแต่ละคนกำลังเขียนชื่อของเขา

Either bank is flooded. แต่ละฝั่งของแม่น้ำถูกน้ำท่วม

Neither school is close to my house. ไม่มีโรงเรียนใดตั้งอยู่ใกล้บ้านฉันเลย

Every girl puts a hat on her head. เด็กหญิงทุก ๆ คนใส่หมวกบนศีรษะของเธอ

Chapter 4 Verb

เรื่องที่ 4 Verb

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: Part Of Speech

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุ้นโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Section 1

Verb (กริยา) เป็นคำ หรือ กลุ่มคำที่เป็นการแสดงออก การเคลื่อนไหวของประธาน หรือ แสดงสถานะของประธาน เช่น eat กิน, run วิ่ง, walk เดิน, see เห็น, go ไป, write เขียน, speak พูด

Section 2

Types (ชนิดของคำกริยา)

คำกริยาเป็นการบอกอาการ หรือการกระทำ (Action) หรือความมีอยู่ เป็นอยู่ (being) หรือสถานะ ความเป็นอยู่ (state of being)

การกระทำ	ความมีอยู่, เป็นอยู่	สถานะความเป็นอยู่
He eats.	He is a boy.	He seemed tired.
He went home.	She has a beautiful house.	This cake tastes good.

1. การจำแนกชนิดของคำกริยา มีการแบ่งไว้หลายวิธีสุดแต่จะคำนึงอะไรเป็นหลัก เช่น

1.1 Transitive Verbs (สกรรมกริยา) คำกริยาที่ต้องมีกรรมมารับ เช่น He **bought a book.** (a book เป็นกรรม)

1.2 Intransitive Verbs (อกรรมกริยา) คำกริยาที่ไม่ต้องมีกรรม เช่น He **arrived late.**

2. แบ่งตามหน้าที่ เป็นคำกริยาหลัก (Main Verbs) และคำกริยาช่วย (Auxiliary Verbs)

2.1 Main Verbs (คำกริยาหลัก) เป็นคำกริยาที่ทำหน้าที่ได้อย่างอิสระในประโยค เช่น He **went** to Australia last year.

2.2 Auxiliary Verbs (คำกริยาช่วย) ทำหน้าที่ช่วยคำกริยาหลัก เช่น He **has gone** to Australia.

3. แบ่งตามหน้าที่เป็นคำกริยาแท้ (Finite Verbs) และกริยาไม่แท้ (Non-finite Verbs)

Finite Verbs (คำกริยาแท้) ทำหน้าที่แสดงกริยาอาการที่แท้จริงของประธานในประโยคมีการเปลี่ยนรูปไป ตาม Subject , Tense, Voice และ Mood เช่น

Subject

Tense

I go to school every day.	He goes to school every day
He goes to school every day	He went to school yesterday
They go to school every day	He's going to school tomorrow
Voice	Mood
Someone killed the snake. (Active)	I recommend that he see a doctor. (ไม่ใช่ he sees)
	If I were you, I would not do it. (ไม่ใช่ I was)

Non-finite Verbs (คำกริยาไม่แท้) หรือ Verbal เป็นคำที่มีรูปจากคำกริยาแต่ไม่ได้ทำหน้าที่คำกริยาแท้ มี 3 รูปคือ

<p>a. Infinitives เป็นคำกริยาที่อยู่ในรูปกริยาช่องที่ 1 นำหน้าด้วย to ทำหน้าที่ noun, adjective และ adverb</p> <p>He lacked the strength to resist. (to resist ทำหน้าที่ adjective)</p> <p>We must study to learn. (to learn ทำหน้าที่ adverb)</p>
<p>b. Gerunds เป็นคำกริยาเติม ing ทำหน้าที่เป็นคำนาม (noun) เช่น</p> <p>They do not appreciate my singing.</p> <p>พวกเขาไม่ชอบการร้องเพลงของฉัน (singing เป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรม)</p> <p>I like swimming. ฉันชอบว่ายน้ำ. (swimming เป็นกรรมของ like)</p>
<p>c. Participles คำกริยาที่เติม ing หรือ กริยาช่องที่ 3 ที่ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ (Adjective) มี 2 รูปแบบคือ</p> <p>Present Participles เป็นคำกริยาที่เติม ing เช่น</p> <p>The crying baby had a wet diaper.</p> <p>เด็กที่ร้องอยู่นั้นผ้าอ้อมเปียก (crying เป็นคำคุณศัพท์ขยาย baby)</p> <p>Past Participles เป็นคำกริยาช่องที่ 3 เช่น</p> <p>The broken bottle is on the floor.</p>

4. แบ่งตาม โครงสร้าง โดยยึดการเปลี่ยนแปลงรูปของคำ (conjugation) ได้แก่

Regular Verbs (คำกริยาปกติ) เป็นคำกริยาที่เติม ed เมื่อเป็น past และ past participle เช่น

walk	walked	walked
stop	stopped	stopped
work	worked	worked

Irregular Verbs (คำกริยาปกติ) เป็นคำกริยาที่มีรูป past และ past participle ต่างไปจากรูปเดิม หรือคง รูปเดิม เช่น

send	sent	sent
go	went	gone
see	saw	seen

Chapter 5 Adverb

เรื่องที่ 5 Adverb

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: **Part Of Speech**

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุ้นโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Section 1

Adverbs (คำกริยาวิเศษณ์) คือ คำที่ใช้ขยายคำกริยา (verb) , ขยายคุณศัพท์ (adjective) และขยาย คำกริยาวิเศษณ์ (adverb)

หน้าที่ของ Adverb

1. ขยายคำกริยา (verbs) เช่น

She walks clumsily. (เธอเดินงุ่มงาม) (v, adv)

2. ขยายคำคุณศัพท์ (adjective) เช่น

She is very cute. (adv, adj)

3. ขยายคำกริยาวิเศษณ์ (adverbs) เช่น

That dog runs very quickly. (adv, adv)

Section 2

ชนิดของ Adverbs

1. Adverb of Time บอกเวลา เช่น before dark, after sunset, before sunrise, after school
2. Adverb of Manner บอกกริยาอาการ เช่น slowly, happily, sadly, quickly, continuously
3. Adverb of Place บอกสถานที่ เช่น there, and the Island. over the seas, in the city.
4. Adverb of Frequency บอกความถี่บ่อย เช่น everyday, weekly, hourly
5. Adverb of Quantity บอกความแน่ใจ เช่น probably, certainly, obviously, undoubtedly
6. Adverb of Degree บอกความเข้มข้นของการกระทำ เช่น extremely, quiet, just, almost
7. Adverb of Purpose บอกจุดมุ่งหมาย เช่น to win the game, to get the gift, to get attention, to pass the test

1. Adverb of Time คือ กริยาวิเศษณ์บอกเวลา ได้แก่คำว่า now, ago, then, already, soon, late, before, after, since, yesterday, tomorrow, today, every day, every week, etc. เช่น

Adverb of time บอกเวลา ตอบคำถาม When เช่น Tonight (คืนนี้), during winter (ระหว่างฤดูหนาว), early (แต่เช้าตรู่), tomorrow (พรุ่งนี้), yesterday (เมื่อวานนี้), soon (ในไม่ช้า)

ตำแหน่งในประโยค ไว้ท้ายประโยค I will go to London next week.

วางไว้ต้นประโยค เมื่อต้องการเน้น เช่น Tomorrow I will fly to Italy.

2. Adverb of Manner เป็น adverb ที่บอกอาการหรือลักษณะการกระทำ ใช้ตอบคำถามที่ขึ้นต้น ด้วย How? เช่น hard = หนัก , fast = อย่างเร็ว , happily = อย่างมีความสุข เป็นต้น

ตำแหน่งอยู่ในประโยคคือ

2.1 หลังคำกริยา เช่น I run quickly.

2.2 หลังกรรมตรง เช่น She looks at me angrily.

หมายเหตุที่มาของ Adverb of Manner

ได้จากการเติม -ly ข้างท้าย adjective ถ้า adjective ลงท้ายด้วย y หน้า y ไม่ใช่ a, e, o, u ให้เปลี่ยน y เป็น i แล้วจึงเติม -ly

good เปลี่ยนเป็น well บางคำที่เป็นได้ทั้ง adjective และ adverb เช่น hard, fast, late, early

2. Adverb of Degree บอกระดับความเข้ม เช่น very = มาก, quite = ที่เดียว, rather = ก่อนข้าง, almost = เกือบจะ, extremely = อย่างยิ่ง, too = มากไป

ตำแหน่งในประโยค

2.1 ไว้หน้าคำคุณศัพท์ เช่น It's very loud.

2.2 ไว้หน้า adverb เช่น She sings very sweetly.

3. Adverb of Place บอกสถานที่ เช่น up, down, here, there

ตัวอย่างประโยค

Jim came here yesterday.

We have to go there. (อยู่หลังคำกริยา)

Please bring them inside.

4. Adverb of Frequency ใช้ขยายคำกริยา เพื่อบอกถึงความถี่ของการกระทำ และจะวางไว้หน้าคำกริยานั้น ๆ ด้วยยกเว้น sometimes อยู่ต้นประโยคก็ได้เช่น

always	สม่ำเสมอ
usually	เป็นประจำ
often	บ่อย ๆ
sometimes	บางครั้งบางคราว
seldom	นาน ๆ ครั้ง
never	ไม่เคย

Examples:

Sandy always goes to school early.

Mary usually cooks dinner.

We often drink milk.

I never go to London.

Sometimes I eat pizza for lunch.

5. Adverb of Quantity คือ กริยาวิเศษณ์บอกประมาณมากน้อย ได้แก่คำว่า many, much, very, too, quiet, rather, etc, เช่น

This question is very easy. คำถามนี้้ง่ายมาก

She loves me very much. หล่่อนรักผมมาก เป็นต้น

6. Adverb of Affirmation or Negation คือ กริยาวิเศษณ์บอกการรับหรือปฏิเสธ ได้แก่คำว่า yes, no, not, not at all เช่น

Do you understand me? คุณเข้าใจผมไหม? Yes, I do. ครับ, ผมเข้าใจ

Does he come here every day? เขามาที่นี่ทุกวันหรือ? No, he doesn't. เปล่า, เขาไม่ มา เป็นต้น

Chapter 6 Preposition

เรื่องที่ 6 Preposition

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: Part Of Speech

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุ้นโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Section 1

Preposition คือ คำที่โยงคำนาม นามวลี หรือคำสรรพนามเข้ากับคำอื่น ๆ เพื่อแสดงความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน เช่น on, in, under, at, between

1. ประเภทของคำบุพบทคำบุพบทแบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1.1 คำบุพบทบอกสถานที่ (prepositions of place) เช่น at, on, in, etc. ตัวอย่าง

Jane is at home.

Henry is on the ship.

The Smiths are in Italy.

1.2 คำบุพบทบอกตำแหน่ง (prepositions of position) เช่น above, beneath, behind, in front of, etc.

ตัวอย่าง

There is a big tree in front of Jane's house.

Henry is hiding behind the bush.

Peter's book is beneath Bill's book.

1.3 คำบุพบทบอกการเคลื่อนไหว (prepositions of motion) เช่น through, into, towards, out of, away from, etc.

ตัวอย่าง

The train is going through the tunnel.

Peter is walking towards the monument.

Ann is driving into the parking lot.

1.4 คำบุพบทบอกทิศทาง (prepositions of direction) เช่น up, down, across, along, etc.

ตัวอย่าง

Susan is driving up the hill.

Peter is walking across the street.

Jane is walking along Chaeng Watthana Road.

1.5 คำบุพบทบอกเวลา (prepositions of time) เช่น on, in, at, by, after, before, etc.

ตัวอย่าง

I play football on Monday.

I will finish the project in a year. Jane gets up at six o'clock.

I arrived before Jim.

1.6 คำบุพบทบอกลักษณะอาการ (prepositions of manner) เช่น in, with, without, etc.

ตัวอย่าง

Ann speaks in a very low voice.

Peter listened with great interest.

Nobody can live without hope.

1.7 คำบุพบทบอกความสัมพันธ์ (prepositions of relationship) เช่น about, of, with, in, from, etc.

ตัวอย่าง

The children are talking about toys.

Bangkok is the capital of Thailand.

The girl with long hair is my sister.

The boy in the blue suit is my son.

2. การใช้คำบุพบทประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการใช้คำบุพบท มีดังนี้

2.1 การใช้คำบุพบทให้ถูกต้องมักต้องอาศัยการสังเกตและจดจำว่าในสถานการณ์นั้น ๆ จะต้องใช้คำบุพบทคำใด เช่น เมื่อกล่าวถึงวัน ต้องใช้คำบุพบท on เมื่อกล่าวถึงเดือน ต้องใช้คำบุพบท in เป็นต้น ดัง ตัวอย่างต่อไปนี้

I study English on Monday.

I started studying English in 1990. I watch TV in the evening.

2.2 ถึงแม้ว่าคำบุพบทแต่ละคำจะมีความหมายของตัวเอง แต่คำบุพบทมักถูกนำไปใช้คู่กับคำอื่น ๆ และทำให้เกิดความหมายพิเศษ มีลักษณะคล้ายสำนวน ตัวอย่าง

1. approve of (เห็นชอบ)

We approve of the new plan.

2. angry at หรือ angry with (โกรธ)	We are angry at/with John.
3. satisfied with (พอใจกับ)	We are satisfied with our success.
4. believe in (เชื่อ)	We believe in God.
5. depend on (พึ่งพา)	We have to depend on our parents.
6. have faith in (มีศรัทธาใน)	We have faith in our government.
7. look at (มองดู)	Tom is looking at a painting.
8. look after (ดูแล)	Jane looks after her aged mother.
9. look for (มองหา)	Jane is looking for her lost ring.
10. proud of (ภูมิใจใน)	We are proud of our children.

การใช้ in on at กับเวลา

at ใช้ระยะเวลา ณ จุดใดจุดหนึ่ง เช่น	
at noon	เวลาเที่ยงวัน
at night	เวลากลางคืน
at midday	เวลาเที่ยงวัน
at six o'clock	เวลาหกโมงเช้า
at Christmas	ในวันคริสต์มาส
at ใช้กับจำนวนที่เกี่ยวข้องกับเวลา เช่น	
at first	ในตอนแรก
At once	ในทันที
At last	ในท้ายสุด
At lunch time	ในเวลาอาหารกลางวัน
At present	ขณะนี้
on ใช้กับวันของสัปดาห์ทั้งหมดเช่น	
on Sunday	วันอาทิตย์
On Monday	วันจันทร์
On Tuesday	วันอังคาร
On Wednesday	วันพุธ
On Thursday	วันพฤหัสบดี
On Saturday	วันเสาร์

on ใช้กับวันที่ วันสำคัญทางศาสนาหรือทางราชการ และวันหยุดต่าง ๆ	
on May 1st	ในวันที่ 1 พฤษภาคม
on Christmas Day	ในวันคริสต์มาส
on New Year day	ในวันขึ้นปีใหม่
on holiday	ในวันหยุด
on vacation	ในวันหยุด
in ใช้กับส่วนของวันเช่น	
in the morning	ในตอนเช้า
in the afternoon	ในตอนบ่าย
in the evening	ในตอนเย็น
in ใช้กับเวลาหรือระยะเวลาที่ยาวขึ้นเช่นเดือน ปี และฤดู	
in 2000	ในปี 2000
in summer	ในฤดูร้อน
in June 1999	ในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1999
In the 21th century	ในศตวรรษที่ 21

การใช้ in on at กับสถานที่

at ใช้กับบ้านเลขที่เช่น at 224 Mango Street, at 987 Big Elm Road, at 67 Sukhumvit Road

at ใช้กับสถานที่ซึ่งเป็นจุดเล็ก ๆ เช่นในระดับเมืองหรือใช้กับสถานที่เล็ก ๆ หรือระบุตำแหน่งที่แน่นอนเช่น

at home	ที่บ้าน
at the hospital	ที่โรงพยาบาล
at the airport	ที่สนามบิน
at ที่ใช้กับจำนวนอื่น ๆ เช่น	
at work	ขณะทำงาน
at best	อย่างดีที่สุด
at will	ตามความต้องการ

Chapter 7 Conjunction

เรื่องที่ 7 Conjunction

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: Part Of Speech

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุนโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Section 1

Conjunction คือ คำที่ใช้เชื่อมระหว่างประโยคต่อประโยค คำต่อคำ หรือระหว่างกริยาต่อกริยา เช่น

ประโยคต่อประโยค

I study English, but he studies French. ฉันเรียนภาษาอังกฤษ แต่เขาเรียนภาษาฝรั่งเศส

คำนามต่อคำนาม

A boy and a girl are dancing. เด็กชายและเด็กหญิงกำลังเต้นรำ

กริยาต่อกริยา

He comes and stays with me at home. เขามาพักอยู่กับฉันที่บ้าน เป็นต้น

Conjunction แบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. Conjunction คำเดี่ยว (Single Conjunction)

2. Conjunction วลีหรือผสม (Conjunction Phrase)

1. Conjunction คำเดี่ยวที่พบเห็นบ่อย ๆ และใช้กันแพร่หลายมีดังต่อไปนี้

And, or, but, so, as, because, for, whether, until, after, before, if, though, that, when, besides

Section 2 Example:

We study in the morning and play in the afternoon. He is sick so he goes to see a doctor.

เขาไม่สบาย ดังนั้นเขาจึงไปหาหมอ ฯลฯ เป็นต้น

2. Conjunction วลีหรือ conjunction ผสมที่พบเห็นบ่อย ๆ ได้แก่คำต่อไปนี้ คือ

either or ไม่อันใดก็อันหนึ่ง

neither nor ไม่ทั้งสอง

as well as เช่นเดียวกันกับ

not only....but also ไม่เพียงแต่....เท่านั้น แต่อีกด้วย

ทั้งหมดจะได้อธิบายเป็นรายตัว ดังต่อไปนี้

Either...or แปลว่า ไม่อันใดก็อันหนึ่ง ใช้สำหรับให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าไปควบ
ประธาน 2 ตัว จะใช้กริยาเป็นรูป เอกพจน์หรือพหูพจน์นั้นต้องถือตามประธานตัวหลัง เช่น

Either you or he is punished tonight. ไม่คุณก็เขาถูกลงโทษคืนนี้ Either he or I am mistaken.
ไม่เขาก็ผมเป็นผู้ผิด เป็นต้น

Neither...nor แปลว่า "ไม่ทั้งสอง" ใช้สำหรับปฏิเสธโดยสิ้นเชิง ถ้าไปควบประธาน 2 ตัว จะ
ใช้กริยา เอกพจน์หรือพหูพจน์นั้น ต้องถือตามประธานตัวหลังเช่นเดียวกัน เช่น

Neither her friends nor she speaks Chinese. ทั้งเพื่อนของเธอและเธอไม่พูดภาษาจีน Neither
you nor he studies mathematics. ทั้งคุณและเขาไม่ได้เรียนคณิตศาสตร์

เป็นต้น

as well as แปลว่า "เช่นเดียวกันกับ" เมื่อไปควบประธาน 2 ตัว จะใช้กริยาเป็นพจน์อะไรนั้น
สำหรับ ตัวนี้ต้องถือเอาตาม ประธานที่อยู่ข้างหน้า เช่น

Manop as well as his friends is playing football. มานพก็เช่นเดียวกันกับเพื่อนของ เขากำลัง
เล่นฟุตบอล

He as well as I am sick. เขาก็เช่นเดียวกันกับผมไม่สบาย เป็นต้น

Not only...but also แปลว่า "ไม่เพียงแต่...เท่านั้น แต่ยัง อีกด้วย" เราใช้สรรพนามวลีคำนี้ เพื่อเน้น
น้ำหนักของข้อความทั้งสองอย่างให้เด่นชัดขึ้นแต่สิ่งที่นำมาให้ ใช้หรือกล่าวถึงนั้น ต้องมี
ความสามารถไปทาง เดียวกัน เช่น ดีก็ดีด้วยกัน เช่น

Malisa is not beautiful but also clever. มาลิส่าไม่เพียงแต่สวยเท่านั้น แต่ยังมีฉลาดอีก ด้วย

Wichai is not only stupid but also lazy. วิชัยไม่โง่เพียงแต่โง่เท่านั้น แต่ยังมีเกียจคร้าน ด้วย
not only.....but also "อนึ่งถ้า" ไปใช้เชื่อมประธาน 2 ตัว จะใช้กริยาเป็นพจน์อะไรนั้นต้องถือตาม
ประธานตัวหลัง

Not only your friends but also your sister wants to see the cinema tonight. ไม่เพียงแต่เพื่อนของท่าน
เท่านั้น แต่น้องสาวของท่านด้วยที่ต้องการไปดูหนังคืนนี้

Not only I but also my friends are studying English every day. ไม่เพียงแต่ผมเท่านั้น แต่เพื่อนของผม
อีกด้วยที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษทุก ๆ วัน

Chapter 8 Interjection

เรื่องที่ 8 Interjection

การพัฒนาการสอนผ่านเว็บเรื่อง: Part Of Speech

แนว : การเรียนรู้ด้วยตนเองบนเว็บไซต์ อธิบายเนื้อหา

จำนวนตอน : 17 ตอน

เวลาต่อตอน : 10-15 นาที

รูปแบบ : เป็นการจัดการสอนด้วยให้นักเรียนเข้าไปเรียนรู้บนเว็บ เพื่อเป็นการกระตุ้นโดยมีการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ ของ Part of Speech ให้สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้กับนักเรียน โดยจะแบ่งเป็น 8 บท

Section 1

คำอุทาน (Interjection) คือคำหรือประโยคที่แสดงออกมาทางอารมณ์อย่างฉับพลัน เพื่อแสดงความรู้สึกที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เช่น ดีใจ ตื่นเต้น ประหลาดใจ เป็นต้น และเมื่อจบคำอุทานแล้วต้องใส่เครื่องหมายอัศเจรีย์หรือเครื่องหมายตกใจ (Exclamation mark) คือ ‘!’ ทุกครั้ง

บางครั้งคำอุทานเป็นเพียงเสียง หรืออาการต่าง ๆ เช่น อ้าปากค้าง ตะโกนออกมาแบบไม่ได้ศัพท์ หรือเป็นเสียงและอาการต่าง ๆ ซึ่งบุคคลนั้น ๆ จะแสดงออกมา ตัวอย่างคำอุทานโดยทั่วไป เช่น

Aha!	Ahem!	All right!	Gadzooks!
Gee Whiz!	Good!	Gosh!	Yippee!
Hey!	Hooray!	Indeed!	My Goodness!
Nuts!	Oh no!	Oops!	Ouch!
Phew!	Right on!	Ugh!	Dear me!
Whoopee!	Wow!	Yikes!	Yoo-hoo!
Yuck!	Tut! tut!	Hey!	Pooh!

ตัวอย่าง วลี (Phrase) ที่เป็นคำอุทาน เช่น

Ala! I'm sad.	Ha! I'm happy.
Ah! I'm surprised.	Ha! I'm surprised.
Ah! I'm happy.	Hurrah! I'm excited.

Ah! I'm disappointed.

Hush! Keep quite.

Bravo! Well done.

Oh! What a surprise!

Section 2

ชนิดของคำอุทาน

คำอุทานนั้นแบ่งได้หลายชนิดแล้วแต่ลักษณะของอารมณ์ที่อุทานในขณะนั้น ได้แก่

1. อารมณ์ยินดี (Joy) ได้แก่ Hurrah! (ฮูร่า) ไชโย, Ah! (อ่า), Ha (ฮ่า) เช่น

Hurrah! We have won. ไชโยพวกเราชนะแล้ว

2. อารมณ์เศร้า (Sorrow) ได้แก่ Alas! (อนิจจา)

Alas! He is ruined. อนิจจาเขาแย่แล้ว

3. อารมณ์ประหลาดใจ (Surprise) ได้แก่ Ha! (ฮ่า), What! (อะไรกันนี่),

Oh! (โอี้) Oh! What a fright. โอี้อะไรจะน่าตื่นเต้นขนาดนั้น

4. อารมณ์ตื่นเต้นและยินดี (Excitement, Approval) ได้แก่ Bravo! (ไชโย)

Bravo! Well done. ไชโย ทำได้ดีมาก

5. อารมณ์แห่งความสุข (Happiness) ได้แก่ Ah! (อ่า), Ha! (ฮ่า)

Ha! I'm happy. ฮ่า ช่างสบายอะไรอย่างนี้

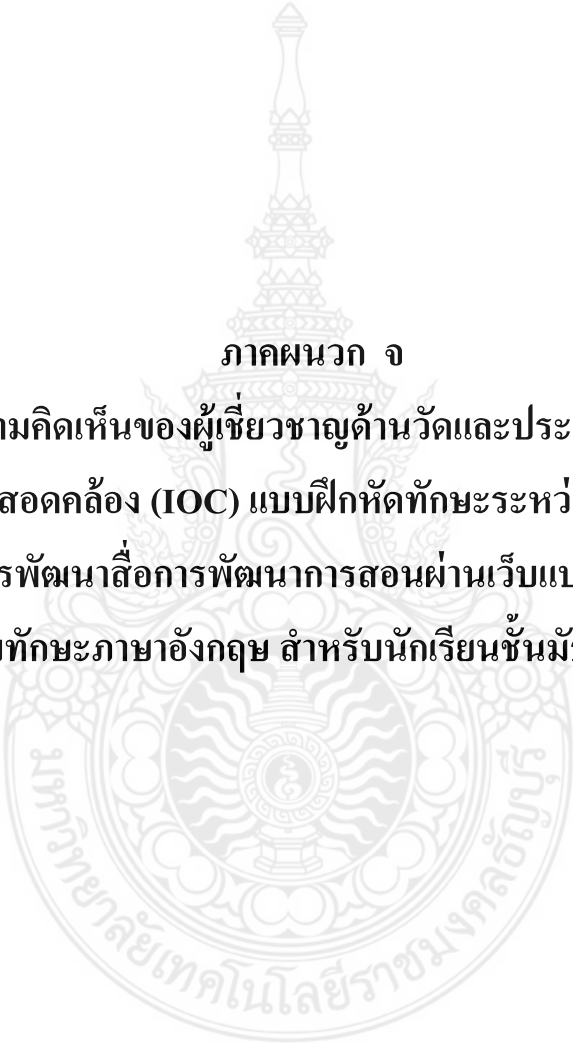
6. อารมณ์เงียบ ๆ (Silence) เช่น Hush! (จู้ ๆ) เช่น

Hush! The baby is asleep. จู้ ๆ เด็กนอนหลับอยู่

นอกจากนี้ยังมีคำอุทานที่เป็นประโยค (Exclamation Sentence) เช่น

What beautiful flowers! ดอกไม้ช่างสวยงามจัง

What a pity! น่าสงสารจัง

ภาคผนวก จ

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล

เพื่อหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบฝึกหัดทักษะระหว่างและหลังการเรียนรู้

เรื่อง การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง

เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตารางที่ จ.1 แสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบฝึกหัดทักษะระหว่างและหลังการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนาสื่อการพัฒนา การสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	0	0	1	0.33	ใช้ได้
2	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
3	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
5	1	1	1	1.00	ใช้ได้
6	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
7	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
8	1	1	1	1.00	ใช้ได้
9	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
10	1	1	1	1.00	ใช้ได้
11	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
12	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
13	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
14	1	1	1	1.00	ใช้ได้
15	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
16	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
17	1	0	1	0.67	ใช้ได้
18	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
19	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
20	0	1	1	0.67	ใช้ได้
21	1	1	1	1.00	ใช้ได้
22	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
23	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
24	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
25	1	1	0	0.67	ใช้ได้
26	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
27	1	1	1	1.00	ใช้ได้
28	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
29	0	1	1	0.67	ใช้ได้
30	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
31	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
32	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
33	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
34	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
35	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
36	1	1	0	0.67	ใช้ได้
37	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
38	1	1	1	1.00	ใช้ได้
39	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
40	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
41	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
42	1	1	1	1.00	ใช้ได้
43	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
44	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
45	1	1	1	1.00	ใช้ได้
46	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
47	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
48	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
49	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
50	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
51	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
52	1	1	1	1.00	ใช้ได้
53	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
54	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
55	1	1	1	1.00	ใช้ได้
56	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
57	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
58	1	1	1	1.00	ใช้ได้
59	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
60	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
61	1	1	1	1.00	ใช้ได้
62	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
63	1	1	1	1.00	ใช้ได้
64	1	1	1	1.00	ใช้ได้
65	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
66	1	1	0	0.67	ใช้ได้
67	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้
68	1	1	0	0.67	ใช้ได้
69	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
70	1	1	1	1.00	ใช้ได้
71	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
72	1	0	1	0.67	ใช้ได้
73	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
74	1	1	1	1.00	ใช้ได้
75	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
76	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
77	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้
78	1	0	1	0.67	ใช้ได้
79	0	1	0	0.33	ใช้ไม่ได้
80	0	0	1	0.33	ใช้ไม่ได้

ตารางที่ จ.2 ผลการประเมินระดับความพึงพอใจของผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ด้านเนื้อหา			
1.1 เนื้อหาสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	3.93	.83	มาก
1.2 ผู้เรียนสามารถเข้าถึงเนื้อหาได้รวดเร็ว	3.97	.90	มาก
1.3 ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนได้ง่าย	3.97	.90	มาก
1.4 ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้ด้านโครงสร้างของภาษาได้ด้วยตนเอง	3.97	.90	มาก
1.5 ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าและประโยชน์ของความรู้ที่ได้รับ	3.93	.83	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	3.95	.64	มาก
2. ด้านการนำเสนอด้วยภาพ สี เสียง ประกอบ และการเชื่อมโยงเนื้อหา			
2.1 ขั้นตอนการลำดับเนื้อหามีความเข้าใจง่าย	3.97	.90	มาก
2.2 การสร้างสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บมีความสอดคล้องกับเนื้อหาภายในบทเรียน	3.97	.90	มาก
2.3 สื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บ มีความยาว 2.-5 นาที ต่อ 1 บทเรียน ซึ่งเป็นความยาวของเวลาที่เหมาะสม	4.00	.83	มาก
2.4 สื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บ มีความสวยงามและกระตุ้นการเรียนรู้	4.30	.75	มาก
2.5 นักเรียนสามารถนำไปเรียนรู้ด้วยตนเองในทุกที่ทุกเวลา	4.30	.75	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.11	.65	มาก
3. ด้านแบบทดสอบและการประเมินผล			
3.1 มีแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนช่วยประเมินว่าผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนได้เหมาะสม	4.30	.75	มาก
3.2 คำถามมีความชัดเจน	3.37	.89	ปานกลาง
3.3 แบบทดสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และตัวสื่อ	3.50	.73	ปานกลาง

ตารางที่ 2 ผลการประเมินระดับความพึงพอใจของผู้เชี่ยวชาญ (ต่อ)

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
3.4 ความยากง่ายของแบบทดสอบเหมาะสมกับผู้เรียน	3.57	.90	มาก
3.5 ผลคะแนนก่อนและหลังในแต่ละบทเรียนมีความชัดเจน	3.77	.86	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	3.70	.51	มาก
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก			
4.1 ช่องทางการถ่ายทอดสื่อมีความหลากหลาย	3.77	.86	มาก
4.2 อุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายทอดสื่อมีความพร้อม	3.67	.88	มาก
4.3 สภาพแวดล้อมในห้องเรียนมีความเหมาะสมที่จะเรียนรู้	3.67	.88	มาก
4.4 สื่อมีการใช้งานที่ง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	3.47	.90	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.64	.60	มาก

ตารางที่ 3 ผลการประเมินระดับความพึงพอใจของผู้เชี่ยวชาญ แยกเป็นรายด้าน

รายการประเมินรายด้าน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ด้านเนื้อหา	3.95	.64	มาก
2. ด้านการนำเสนอด้วยภาพ สี เสียง ประกอบ และการเชื่อมโยงเนื้อหา	4.11	.65	มาก
3. ด้านแบบทดสอบและการประเมินผล	3.70	.51	มาก
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.64	.60	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมทั้ง 4 ด้าน	3.85	.60	มาก

ตารางที่ จ.4 แสดงค่าความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก @ จากการทำแบบทดสอบ จำนวน 40 ข้อ
 ที่นำไปทดสอบกับนักเรียน จำนวน 30 คน

ข้อที่	H	L	ผู้ตอบถูก	P	r
1	15	14	29	-0.07	1.93
2	12	13	25	0.07	1.67
3	11	10	21	-0.07	1.40
4	13	12	25	-0.07	1.67
5	10	13	23	0.20	1.53
6	9	11	20	0.13	1.33
7	12	10	22	-0.13	1.47
8	15	13	28	-0.13	1.87
9	15	12	26	-0.07	1.73
10	12	11	23	-0.13	1.53
11	13	11	24	0.13	1.60
12	11	13	24	-0.33	1.60
13	13	8	21	0.07	1.40
14	12	13	25	-0.27	1.67
15	12	8	20	-0.33	1.33
16	12	13	25	-0.44	1.67
17	12	8	24	-0.07	1.60
18	15	10	27	0.07	1.60
19	15	9	29	0.20	1.80
20	14	13	25	-0.07	1.93
21	14	15	27	0.13	1.67
22	11	14	26	0.13	1.80
23	14	13	24	0.13	1.73
24	12	14	26	-0.13	1.60

ตารางที่ จ.4 แสดงค่าความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก @ จากการทำแบบทดสอบ จำนวน 40 ข้อ
 ที่นำไปทดสอบกับนักเรียน จำนวน 30 คน (ต่อ)

ข้อที่	H	L	ผู้ตอบถูก	P	r
25	11	13	26	0.07	1.73
26	12	14	29	0.13	1.93
27	14	12	24	0.07	1.60
28	14	15	25	0.07	1.67
29	11	13	27	0.20	1.80
30	12	13	27	0.20	1.80
31	13	14	19	0.07	1.27
32	13	14	23	0.07	1.53
33	12	15	25	0.07	1.67
34	8	11	25	-0.20	1.67
35	11	12	23	0.20	1.53
36	12	13	25	0.07	1.67
37	12	13	21	0.07	1.40
38	13	10	22	0.27	1.47
39	11	14	26	0.00	1.73
40	14	10	20	0.27	1.33

ค่าความเที่ยงตรง(r) และความเชื่อมั่น(p) ของข้อสอบ

ผลวิเคราะห์ค่าความยากง่ายอำนาจจำแนกและความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนจากการเรียนรู้ผ่านสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

แบบทดสอบก่อนเรียน/หลังเรียน เรื่อง Part of Speech

ข้อ	(p)	ความหมาย	(r)	ความหมาย	สรุปผลการวิเคราะห์
1	0.50	ข้อสอบที่ยาก – ง่ายพอเหมาะดี	1.00	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
2	0.60	ข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย	0.72	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
3	0.48	ข้อสอบที่ยาก – ง่ายพอเหมาะดี	0	อำนาจจำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
4	0.50	ข้อสอบที่ยาก – ง่ายพอเหมาะดี	0	อำนาจจำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
5	0.58	ข้อสอบที่ยาก – ง่ายพอเหมาะดี	0.86	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
6	0.33	ข้อสอบที่ค่อนข้างยาก	0.16	อำนาจจำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
7	0.31	ข้อสอบที่ค่อนข้างยาก	0.62	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
8	0.21	ข้อสอบที่ยากมาก	-0.14	ไม่มีอำนาจจำแนก	ใช้ไม่ได้
9	0.36	ข้อสอบที่ค่อนข้างยาก	-0.25	ไม่มีอำนาจจำแนก	ใช้ไม่ได้
10	0.38	ข้อสอบที่ค่อนข้างยาก	0.50	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
11	0.28	ข้อสอบที่ค่อนข้างยาก	0.26	อำนาจจำแนกค่อนข้างต่ำ	ใช้ได้
12	0.20	ข้อสอบที่ยากมาก	0.38	อำนาจจำแนกปานกลาง	ใช้ไม่ได้
13	0.15	ข้อสอบที่ยากมาก	-0.23	ไม่มีอำนาจจำแนก	ใช้ไม่ได้
14	0.27	ข้อสอบที่ค่อนข้างยาก	0.26	อำนาจจำแนกค่อนข้างต่ำ	ใช้ได้
15	0.25	ข้อสอบที่ค่อนข้างยาก	0.50	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
16	0.58	ข้อสอบที่ยาก	-0.15	ไม่มีอำนาจจำแนก	ใช้ไม่ได้
17	0.17	ข้อสอบที่ยากมาก	-0.13	ไม่มีอำนาจจำแนก	ใช้ไม่ได้
18	0.48	ข้อสอบที่ยาก	-0.16	ไม่มีอำนาจจำแนก	ใช้ไม่ได้
19	0.17	ข้อสอบที่ยาก	0.39	อำนาจจำแนกปานกลาง	ใช้ได้
20	0.30	ข้อสอบที่ค่อนข้างยาก	0.13	อำนาจจำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้

ผลวิเคราะห์ค่าความยากง่ายอำนาจจำแนกและความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนที่เรียนจากการเรียนรู้ผ่านสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง
เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

แบบทดสอบก่อนเรียน/หลังเรียน เรื่อง Part of Speech (ต่อ)

ข้อ	(p)	ความหมาย	(r)	ความหมาย	สรุปผลการวิเคราะห์
21	0.68	ข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย	0.63	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
22	0.52	ข้อสอบที่ยาก – ง่ายพอเหมาะดี	0.50	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
23	0.70	ข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย	0.55	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
24	0.36	ข้อสอบที่ค่อนข้างอยาก	0.70	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
25	0.40	ข้อสอบที่ค่อนข้างอยาก	0.62	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
26	0.36	ข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย	0.10	อำนาจจำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
27	0.25	ข้อสอบที่ค่อนข้างอยาก	0.34	อำนาจจำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
28	0.28	ข้อสอบที่ค่อนข้างอยาก	0.35	อำนาจจำแนกค่อนข้างต่ำ	ใช้ได้
29	0.58	ข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย	0.69	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
30	0.60	ข้อสอบที่ยาก – ง่ายพอเหมาะดี	0.78	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
31	0.26	ข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย	0.36	อำนาจจำแนกค่อนข้างต่ำ	ใช้ได้
32	0.09	ข้อสอบที่อยาก	0.11	อำนาจจำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
33	0.35	ข้อสอบที่ค่อนข้างอยาก	0.75	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
34	0.30	ข้อสอบที่ค่อนข้างอยาก	0.15	อำนาจจำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
35	0.45	ข้อสอบที่ยาก – ง่ายพอเหมาะดี	0.10	อำนาจจำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
36	0.35	ข้อสอบที่ค่อนข้างอยาก	0	อำนาจจำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
37	0.25	ข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย	0.45	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
38	0.12	ข้อสอบที่อยากมาก	0.25	อำนาจจำแนกค่อนข้างต่ำ	ใช้ได้
39	0.45	ข้อสอบที่ค่อนข้างอยาก	0.75	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้
40	0.50	ข้อสอบที่ยาก – ง่ายพอเหมาะดี	0.79	อำนาจจำแนกสูง	ใช้ได้

หมายเหตุ ค่า p ระหว่าง 0.20 – 0.80
 ค่า r เท่ากับ 0.20 ขึ้นไป

ตารางที่ จ.5 แสดงสัดส่วนของผู้ที่ตอบถูก (P) และสัดส่วนของผู้ที่ตอบผิด (Q) จากการทำแบบทดสอบ จำนวน 40 ข้อ ที่นำไปทดสอบกับนักเรียน จำนวน 30 คน

ข้อที่	H	L	ผู้ตอบถูก	P	q	pq
1	15	14	29	-0.07	1.93	-0.13
2	12	13	25	0.07	1.67	0.11
3	11	10	21	-0.07	1.40	-0.09
4	13	12	25	-0.07	1.67	-0.11
5	10	13	23	0.20	1.53	0.31
6	9	11	20	0.13	1.33	0.18
7	12	10	22	-0.13	1.47	-0.20
8	15	13	28	-0.13	1.87	-0.25
9	15	12	26	-0.07	1.73	-0.10
10	12	11	23	-0.13	1.53	-0.21
11	13	11	24	0.13	1.60	0.21
12	11	13	24	-0.33	1.60	-0.47
13	13	8	21	0.07	1.40	0.11
14	12	13	25	-0.27	1.67	-0.36
15	12	8	20	-0.33	1.33	-0.56
16	12	13	25	-0.44	1.67	-0.64
17	12	8	24	-0.07	1.60	-0.12
18	15	10	27	0.07	1.60	0.13
19	15	9	29	0.20	1.80	0.33
20	14	13	25	-0.07	1.93	-0.12
21	14	15	27	0.13	1.67	0.23
22	11	14	26	0.13	1.80	0.21
23	14	13	24	0.13	1.73	0.23
24	12	14	26	-0.13	1.60	-0.23

ตารางที่ จ.5 แสดงสัดส่วนของผู้ที่ตอบถูก (P) และสัดส่วนของผู้ที่ตอบผิด (Q) จากการทำแบบทดสอบ จำนวน 40 ข้อ ที่นำไปทดสอบกับนักเรียน จำนวน 30 คน (ต่อ)

ข้อที่	H	L	ผู้ตอบถูก	P	q	pq
25	11	13	26	0.07	1.73	0.13
26	12	14	29	0.13	1.93	0.21
27	14	12	24	0.07	1.60	0.11
28	14	15	25	0.07	1.67	0.12
29	11	13	27	0.20	1.80	0.36
30	12	13	27	0.20	1.80	0.25
31	13	14	19	0.07	1.27	0.10
32	13	14	23	0.07	1.53	0.11
33	12	15	25	0.07	1.67	0.11
34	8	11	25	-0.20	1.67	0.11
35	11	12	23	0.20	1.53	-0.31
36	12	13	25	0.07	1.67	0.33
37	12	13	21	0.07	1.40	0.09
38	13	10	22	0.27	1.47	0.39
39	11	14	26	0.00	1.73	0.00
40	14	10	20	0.27	1.33	0.36
					$\sum pq$	0.62

ตารางที่ จ.6 แสดงค่าคะแนนกำลังสอง จากการทำแบบทดสอบ จำนวน 40 ข้อ ที่นำไปทดสอบ
กับนักเรียน จำนวน 30 คน

ข้อที่	X	X ²
1	29	841
2	25	625
3	21	441
4	25	625
5	23	529
6	20	400
7	22	484
8	28	784
9	26	676
10	23	529
11	24	576
12	24	576
13	21	441
14	25	625
15	20	400
16	25	625
17	24	576
18	27	729
19	29	841
20	25	625
21	27	729
22	26	676
23	24	576
24	26	676

ตารางที่ จ.6 แสดงค่าคะแนนกำลังสอง จากการทำแบบทดสอบ จำนวน 40 ข้อ ที่นำไปทดสอบ
กับนักเรียน จำนวน 30 คน (ต่อ)

ข้อที่	X	X ²
25	26	676
26	29	841
27	24	576
28	25	625
29	27	729
30	27	729
31	19	361
32	23	529
33	25	625
34	25	625
35	23	629
36	25	625
37	21	441
38	22	484
39	26	676
40	20	400
Σx	976	Σx^2 24076

$$r_n = .99$$

$$s^2 = 577.5$$

ตารางที่ จ.7 แสดงการหาประสิทธิภาพเรื่องการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากคะแนนร้อยละของการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนและค่าคะแนนร้อยละของการทำแบบทดสอบหลังเรียน E1/E2 ของนักเรียน จำนวน 30 คน

คนที่	คะแนนร้อยละ	
	คะแนนระหว่างเรียน E1	คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน E2
1	85.00	80.00
2	75.00	75.00
3	80.00	80.00
4	85.00	75.00
5	85.00	80.00
6	80.00	80.00
7	80.00	80.00
8	80.00	80.00
9	90.00	90.00
10	90.00	90.00
11	85.00	85.00
12	80.00	75.00
13	80.00	80.00
14	90.00	85.00
15	75.00	80.00
16	80.00	75.00
17	80.00	75.00
18	75.00	75.00
19	80.00	80.00
20	80.00	80.00
21	90.00	85.00
22	85.00	90.00
23	80.00	90.00

ตารางที่ จ.7 แสดงการหาประสิทธิภาพเรื่องการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากคะแนนร้อยละของการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนและค่าคะแนนร้อยละของการทำแบบทดสอบหลังเรียน E1/E2 ของนักเรียน จำนวน 30 คน (ต่อ)

คนที่	คะแนนร้อยละ	
	คะแนนระหว่างเรียน E1	คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน E2
24	85.00	85.00
25	80.00	80.00
26	85.00	75.00
27	80.00	90.00
28	80.00	80.00
29	80.00	70.00
30	75.00	80.00
E1/E2	E1 = 81.83	E2 = 80.83

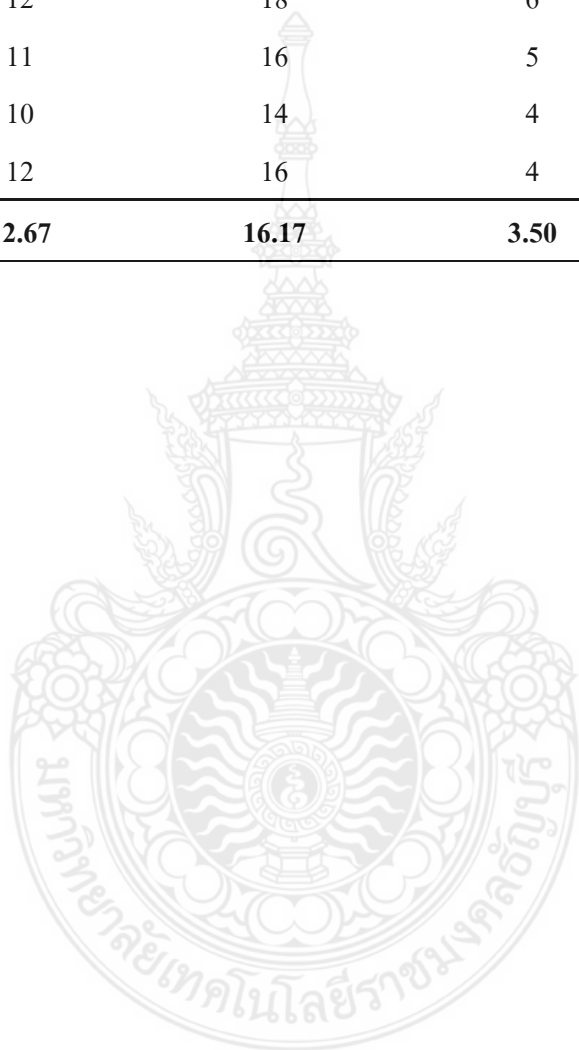
จากตารางที่ จ.7 แสดงการหาประสิทธิภาพจากคะแนนร้อยละของการทำกิจกรรมระหว่างเรียนและค่าคะแนนร้อยละของแบบทดสอบระหว่างเรียน และหลังการเรียนรู้ด้วยเรื่องการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน โดยพบว่าค่า E1/E2 เท่ากับ 81.83/80.83 ซึ่งถือว่าสูงกว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้นั้นก็คือ 80/80

ตารางที่ จ.8 แสดงคะแนนระหว่างและหลังการเรียนรู้ผ่านเว็บของนักเรียนทั้งหมด 30 คน

คนที่	คะแนนระหว่างเรียน	คะแนนหลังเรียน	D	D ²
1	13	16	3	9
2	12	15	3	9
3	14	16	2	4
4	11	15	4	16
5	12	16	4	16
6	11	16	5	25
7	10	16	6	36
8	12	16	4	16
9	16	18	2	4
10	15	18	3	9
11	14	17	3	9
12	12	15	3	9
13	13	16	3	9
14	14	17	3	9
15	12	16	4	16
16	11	15	4	16
17	10	15	5	25
18	12	15	3	9
19	16	16	0	0
20	13	16	3	9
21	12	17	5	25
22	15	18	3	9
23	16	18	2	4
24	14	17	3	9
25	15	16	1	1

ตารางที่ จ.8 แสดงคะแนนระหว่างเรียนและหลังการเรียนรู้อ่านเว็บของนักเรียนทั้งหมด 30 คน (ต่อ)

คนที่	คะแนนระหว่างเรียน	คะแนนหลังเรียน	D	D2
26	10	15	5	25
27	12	18	6	36
28	11	16	5	25
29	10	14	4	16
30	12	16	4	16
ค่าเฉลี่ย	12.67	16.17	3.50	14.03

ภาคผนวก ฉ

ดัชนีความสอดคล้องของข้อกำหนด (IOC)

แบบทดสอบก่อนเรียน/หลังเรียน

ดัชนีความสอดคล้องของข้อความ (IOC)

แบบทดสอบก่อนเรียน/หลังเรียน

เรื่องการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง
เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1. แบบทดสอบก่อนเรียน/หลังเรียน เรื่อง Part Of Speech

ข้อความ	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
Find out the correct part of speech of the following underlined words.				
1. Steve <u>can</u> play the trumpet. a) verb b) adjective c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
2. Do you <u>like</u> dogs? a) verb b) adjective c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				
3. They <u>listen</u> to music every day. a) verb b) adjective c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
4. She is an <u>old</u> lady. a) verb b) adjective c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				
5. The <u>group</u> went climbing in the mountains. a) verb b) adjective c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
Find out the correct part of speech of the following underlined words.	+1	0	-1	
6. This is a <u>fast</u> car. a) verb b) adjective c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				
7. He did <u>well</u> in the test. a) verb b) adjective c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				
8. My father drives <u>carefully</u> . a) verb b) adjective c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
9. Has your <u>father</u> ever been to Australia? a) verb b) adjective c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				
10. The <u>play</u> was fantastic. a) verb b) adjective c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
11. The children laughed <u>hysterically</u> . a) verb b) adjective c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
Find out the correct part of speech of the following underlined words.	+1	0	-1	
12. I bought some bread, <u>but</u> I forgot to get the milk. a) verb b) adjective c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				
13. Gary saw Sue so he asked <u>her</u> to help him. a) verb b) pronoun c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				
14. Every evening my grandmother <u>rocks</u> in her rocking chair. a) verb b) pronoun c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
15. Parents should <u>limit</u> the amount of television their children watch. a) verb b) pronoun c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				
16. How much <u>cloth</u> will it take to make the curtains? a) verb b) pronoun c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
Find out the correct part of speech of the following underlined words.				
17. When I travel, I take my <u>cloth</u> coat instead of my leather one. a) verb b) pronoun c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
18. Feathers are so <u>light</u> that they seem to float. a) verb b) pronoun c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				
19. Please turn on the <u>light</u> . a) verb b) pronoun c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				
20. Paul <u>owned</u> several old motorbike. a) verb b) pronoun c) noun d) auxiliary e) adverb f) conjunction				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน

2. แบบทดสอบก่อนเรียน/หลังเรียน เรื่อง Part Of Speech

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
Find out the correct part of speech of the following underlined words.				
1. I bought a <u>beautiful</u> dress at the mall. A) preposition B) adjective C) noun				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
Find out the correct part of speech of the following underlined words.				
2. What did <u>she</u> ask you to do? A) preposition B) conjunction C) noun				
3. I left my shoes <u>under</u> the kitchen table. A) preposition B) adjective C) pronoun				
4. If we finish our work <u>quickly</u> we can go to the movies. A) adverb B) conjunction C) verb				
5. On Saturdays I <u>work</u> from nine to five. A) adverb B) preposition C) verb				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
6. I'm sure I've <u>met</u> your girlfriend before. A) interjection B) preposition C) verb				
7. I want to go to a <u>university</u> in the United States. A) adjective B) preposition C) noun				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
8. <u>Well</u> , I don't think I'll be home before. A) interjection B) preposition C) pronoun				
9. Andy knocked on the door <u>but</u> nobody answered. A) adverb B) adjective C) conjunction				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
10. <u>After</u> lunch let's go out for a coffee. A) verb B) preposition C) pronoun				

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
Find out the correct part of speech of the following underlined words.				
11. You have to believe in <u>yourself</u> if you ever expect to be successful at something. A) verb B) preposition C) pronoun				
12. We <u>left</u> for the mountain just before six in the morning. A) verb B) adjective C) pronoun				
13. We first went <u>to</u> the store to buy a few things. A) verb B) preposition C) pronoun				
14. We had a <u>breakfast</u> at a café near the rail station. A) verb B) preposition C) noun				
15. My friend wasn't strong enough to lift his <u>heavy</u> rucksack. A) adjective B) preposition C) noun				
16. I helped him carry <u>it</u> . A) adjective B) preposition C) pronoun				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
17. The weather was <u>very</u> cold. A) adverb B) verb C) pronoun				
18. My friend said, " <u>Oh!</u> What a cold weather!" A) preposition B) interjection C) pronoun				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
19. We didn't spend the night <u>there</u> . A) preposition B) interjection C) adverb				

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
Find out the correct part of speech of the following underlined words.	+1	0	-1	
20. We got back home late at night <u>but</u> we didn't go to sleep immediately. We were very hungry A) preposition B) interjection C) conjunction				

3. แบบทดสอบก่อนเรียน/หลังเรียน เรื่อง Part Of Speech

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
What part of speech are the underlined words?	+1	0	-1	
1. She <u>thought</u> of a wise plan. A) adverb B) adjective C) verb				
2. I want to go <u>now</u> ? A) adverb B) adjective C) verb				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
3 Where are <u>you</u> going? A) preposition B) adjective C) pronoun				
4. That was a <u>lovely</u> evening. A) adverb B) conjunction C) verb				
5. My father works in a factory. A) noun B) preposition C) pronoun				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
6. She must be a <u>stupid</u> . A) adjective B) noun C) verb				
7. Selena is my <u>best</u> friend. A) adjective B) preposition C) noun				

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
What part of speech are the underlined words?				
8. The dress was expensive; still I <u>bought</u> it. A) verb B) adverb C) adjective				
9. <u>It</u> is my doll. A) adverb B) pronoun C) conjunction				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
10. The sun <u>gives</u> us heat and light. A) verb B) adverb C) pronoun				
11. Do it <u>quickly</u> . A) verb B) preposition C) Adverb				
12. We <u>left</u> for the mountain just before six in the morning. A) adverb B) adjective C) verb				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
13. She went <u>to</u> the market to buy some vegetables. A) verb B) preposition C) pronoun				
14. I helped him <u>because</u> I liked him. A) verb B) preposition C) conjunction				
15. Jasmines are <u>white</u> in color. A) adjective B) preposition C) noun				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
16. I helped him carry <u>it</u> . A) adjective B) preposition C) pronoun				
17. The cat is <u>under</u> the bed. A) preposition B) conjunction C) pronoun				

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
What part of speech are the underlined words?				
18. She went to the market and bought some eggs. A) preposition B) interjection C) pronoun				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
19. We didn't spend the night there. A) verb B) adverb C) adjective				
20. here is a mouse underneath the piano. sleep immediately. We were very hungry A) preposition B) interjection C) conjunction				

4. แบบทดสอบก่อนเรียน/หลังเรียน เรื่อง Part Of Speech On Conjunction

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
Choose the correct word to complete the sentences below.				
1. The main job of a conjunction is to _____ two parts of a sentence. A) invert B) compare C) join				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
2. Which of the following is a "compound" conjunction? A) so big that B) as long as C) although				

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
Choose the correct word to complete the sentences below.	+1	0	-1	
3. Which type of conjunction joins two parts of a sentence that are grammatically equal? A) balancing B) subordinating C) coordinating				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
4. When "and" is used with the last word of a list, a comma is A) optional B) never used C) required				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
5. Another word for an independent clause is a A) unique clause B) main clause C) singular or plural				
6. The words "although", "since" and "unless" are examples of common _____ conjunctions. A) subordinating B) coordinating C) dependent				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
7. A subordinating conjunction comes _____ of a dependent clause. A) at the start B) in the middle C) at the end				

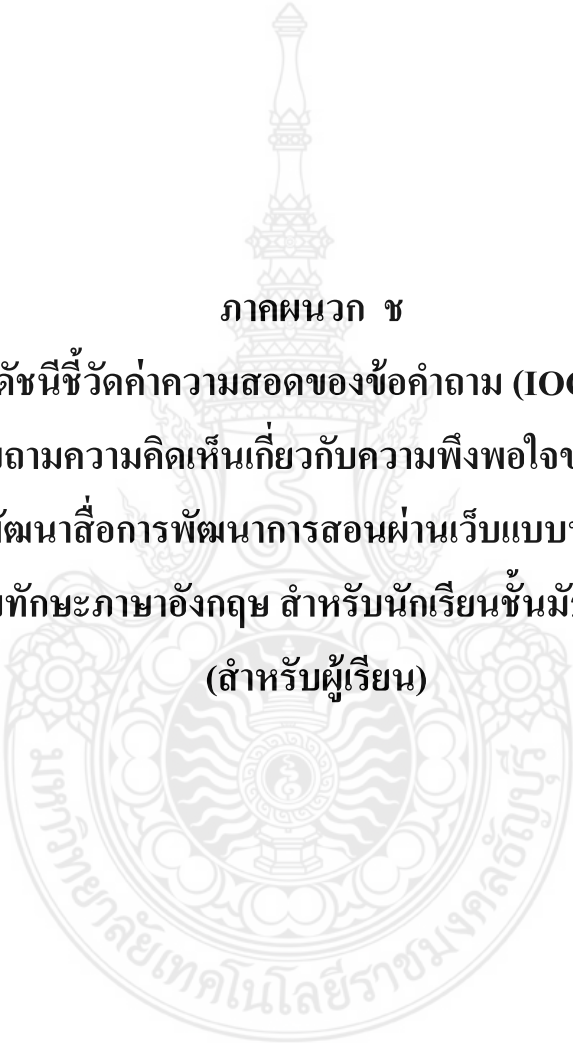
ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
Choose the correct word to complete the sentences below.				
8. The words "and", "but" and "so" are often classified as _____ conjunctions. A) coordinating B) subordinating C) dependent				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
9. Coordinating conjunctions always come _____ the words or clauses that they join. A) after B) between C) before				
10. The word "although" can be used to join a dependent clause to a A) dependent clause B) conjunction C) main clause				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน

5. แบบทดสอบก่อนเรียน/หลังเรียน เรื่อง Part Of Speech On Pronoun

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
Fill in the blanks with appropriate relative pronouns.				
1. The crow dropped the piece of cheese _____ the fox snapped up immediately. A) with B) whom C) who				

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
Fill in the blanks with appropriate relative pronouns.				
2. That girl _____ you see there sings very well. A) with B) whom C) who				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
3. James, _____ is my cousin, is a pilot. A) who B) whom C) that				
4. The captain praised Martin, _____ bowling was very good. A) who B) whom C) whose				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน
5. The boy spoke to the soldier _____ arm was in a sling. A) who B) which C) whose				
6. The conference _____ was held at a Five Star hotel was a huge success. A) that B) which C) either could be used here				*ใช้ใน แบบทดสอบ วัดผลระหว่าง และหลังเรียน

ข้อคำถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
Fill in the blanks with appropriate relative pronouns.	+1	0	-1	
<p>7. The boys gave a loud shout _____ was heard across the park.</p> <p>A) that</p> <p>B) which</p> <p>C) either could be used here</p>				
<p>8. Napoleon, _____ the French admire, was a great General.</p> <p>A) whom</p> <p>B) which</p> <p>C) that</p>				*ใช้ในแบบทดสอบวัดผลระหว่างและหลังเรียน
<p>9. It was a wretched hut _____ she lived.</p> <p>A) in which</p> <p>B) which</p> <p>C) that</p>				
<p>10. Where is the book _____ I left here yesterday?</p> <p>A) that</p> <p>B) which</p> <p>C) either could be used here</p>				

ภาคผนวก ข

คำดัชนีชี้วัดค่าความสอดคล้องของข้อคำถาม (IOC) เพื่อ
สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อ
การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง
เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
(สำหรับผู้เรียน)

คำดัชนีชี้วัดค่าความสอดคล้องของข้อคำถาม (IOC)
เพื่อสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อ
การพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
(สำหรับผู้เรียน)

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด และกรุณาเขียนคำแนะนำลงในช่องข้อเสนอแนะ

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามและรูปแบบของภาษามีความเหมาะสม
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามและรูปแบบของภาษามีความเหมาะสม
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามและรูปแบบของภาษาไม่มีความเหมาะสม

ที่	รายการประเมิน	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
1	ด้านเนื้อหา			
	1.1 เนื้อหาสื่อแอนิเมชันมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ข้อเสนอแนะ.....			
	1.2 การลำดับเนื้อหาถูกต้องตามหลักโครงสร้างหลักสูตร ข้อเสนอแนะ.....			
	1.3 ผู้เรียนสามารถเข้าถึงเนื้อหาได้รวดเร็ว ข้อเสนอแนะ.....			
	1.4 ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนได้ง่าย ข้อเสนอแนะ.....			
	1.5 ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้ด้าน โครงสร้าง ของภาษาได้ด้วยตนเอง ข้อเสนอแนะ.....			
	1.6 ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าและประโยชน์ของความรู้ที่ได้รับ ข้อเสนอแนะ.....			

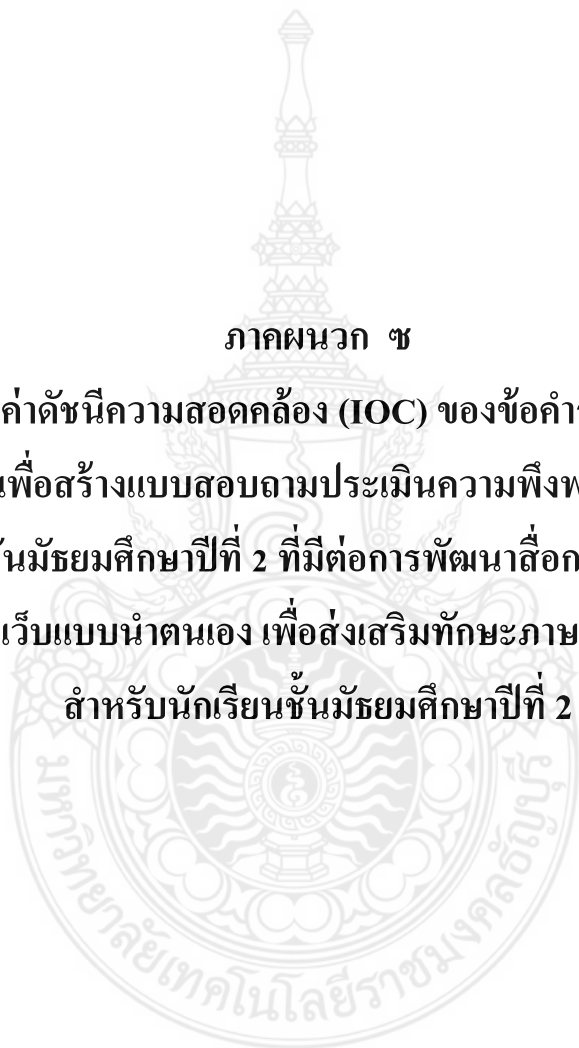
ที่	รายการประเมิน	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
2	ด้านการนำเสนอด้วยภาพ สี เสียงประกอบ และการเชื่อมโยงเนื้อหา			
	2.1 ขั้นตอนการลำดับเนื้อหาที่มีความเข้าใจง่าย ข้อเสนอแนะ.....			
	2.2 การสร้างสื่อการ์ตูนแอนิเมชันกราฟิกมีความสอดคล้องกับเนื้อหา ภายในบทเรียน ข้อเสนอแนะ.....			
	2.3 สื่อการ์ตูนแอนิเมชัน มีความยาว 2-5 นาที ต่อบทเรียน ซึ่งเป็น ความยาวของเวลาที่เหมาะสม ข้อเสนอแนะ.....			
	2.4 สื่อการ์ตูนแอนิเมชัน มีความสวยงาม และกระตุ้นการเรียนรู้ ข้อเสนอแนะ.....			
	2.5 นักเรียนสามารถนำไปเรียนรู้ด้วยตนเองในทุกที่ทุกเวลาได้ ข้อเสนอแนะ.....			
3. ด้านแบบทดสอบและการประเมินผล				
	3.1 มีแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนช่วยประเมินว่าผู้เรียนมี ความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนได้เหมาะสม ข้อเสนอแนะ.....			
	3.2 คำถามมีความชัดเจน ข้อเสนอแนะ.....			
	3.3 แบบทดสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และตัวสื่อ ข้อเสนอแนะ.....			
	3.4 ความยากง่ายของแบบทดสอบเหมาะสมกับผู้เรียน ข้อเสนอแนะ.....			
	3.5 ผลคะแนนก่อนและหลังในแต่ละบทเรียนมีความชัดเจน ข้อเสนอแนะ.....			

ที่	รายการประเมิน	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก				
	4.1 ช่องทางการถ่ายทอดสื่อมีความหลากหลาย ข้อเสนอแนะ.....			
	4.2 อุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายทอดสื่อมีความพร้อม ข้อเสนอแนะ.....			
	4.3 สภาพแวดล้อมในห้องเรียนมีความเหมาะสมที่จะเรียนรู้ ข้อเสนอแนะ.....			
	4.4 สื่อมีการใช้งานที่ง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน ข้อเสนอแนะ.....			

ภาคผนวก ข

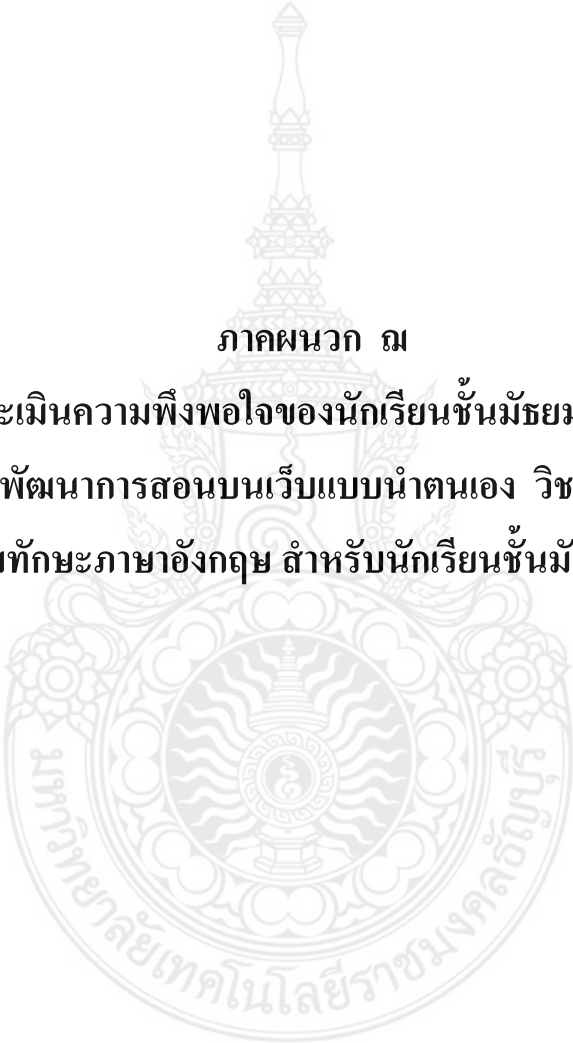
คำดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถาม
เพื่อสร้างแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน
ผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตารางที่ ข.1 แสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเพื่หาคำดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถาม เพื่อสร้างแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การพัฒนาสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

รายการ	ระดับความสอดคล้อง				
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	ค่าความสอดคล้อง	หมายเหตุ
1. ด้านเนื้อหา					
1.1 เนื้อหาสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้					
1.2 การลำดับเนื้อหาถูกต้องตามหลักโครงสร้างหลักสูตร					
1.3 ผู้เรียนสามารถเข้าถึงเนื้อหาได้รวดเร็ว					
1.4 ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนได้ง่าย					
1.5 ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้ด้านโครงสร้างของภาษาได้ด้วยตนเอง					
1.6 ผู้เรียนตระถึงคุณค่าและประโยชน์ของความรู้ที่ได้รับ					
ค่าเฉลี่ยรวมด้านเนื้อหา					
2. ด้านการนำเสนอด้วยภาพ สี เสียงประกอบ และการเชื่อมโยงเนื้อหา					
2.1 ขั้นตอนการลำดับเนื้อหา มีความเข้าใจง่าย					
2.2 การสร้างสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บมีความสอดคล้องกับเนื้อหาภายในบทเรียน					
2.3 สื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บ มีความยาว 2-5 นาที ต่อ 1 บทเรียน ซึ่งเป็นความยาวของเวลาที่เหมาะสม					

รายการ	ระดับความสอดคล้อง				
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	ค่าความสอดคล้อง	หมายเหตุ
2.4 สื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บ มีความสวยงาม และกระตุ้นการเรียนรู้					
2.5 นักเรียนสามารถนำไปเรียนรู้ด้วยตนเองในทุกที่ ทุกเวลา					
ค่าเฉลี่ยรวมด้านการนำเสนอด้วยภาพ สี เสียง ประกอบ และการเชื่อมโยงเนื้อหา					
3. ด้านแบบทดสอบและการประเมินผล					
3.1 มีแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนช่วย ประเมินว่าผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียน ได้เหมาะสม					
3.2 คำถามมีความชัดเจน					
3.3 แบบทดสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และตัวสื่อ					
3.4 ความยากง่ายของแบบทดสอบเหมาะสมกับผู้เรียน					
3.5 ผลคะแนนก่อนและหลังในแต่ละบทเรียนมีความ ชัดเจน					
ค่าเฉลี่ยรวมด้านแบบทดสอบและการประเมินผล					
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก					
4.1 ช่องทางการถ่ายทอดสื่อมีความหลากหลาย					
4.2 อุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายทอดสื่อมีความพร้อม					
4.3 สภาพแวดล้อมในห้องเรียนมีความเหมาะสมที่จะ เรียนรู้					
4.4 สื่อมีการใช้งานที่ง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน					
ค่าเฉลี่ยรวมด้านสิ่งอำนวยความสะดวก					

ภาคผนวก ฅ

แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ที่มีต่อการพัฒนาการสอนบนเว็บแบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ
เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

**แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ที่มีต่อการพัฒนาการสอนบนเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง วิชาภาษาอังกฤษ**

คำชี้แจง ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนบนเว็บแบบนำตนเอง สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างความคิดเห็นของนักเรียน โดยกำหนดระดับความพึงพอใจเป็นดังต่อไปนี้

- 5 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ มาก
- 3 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ ปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ น้อย
- 1 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ น้อยที่สุด

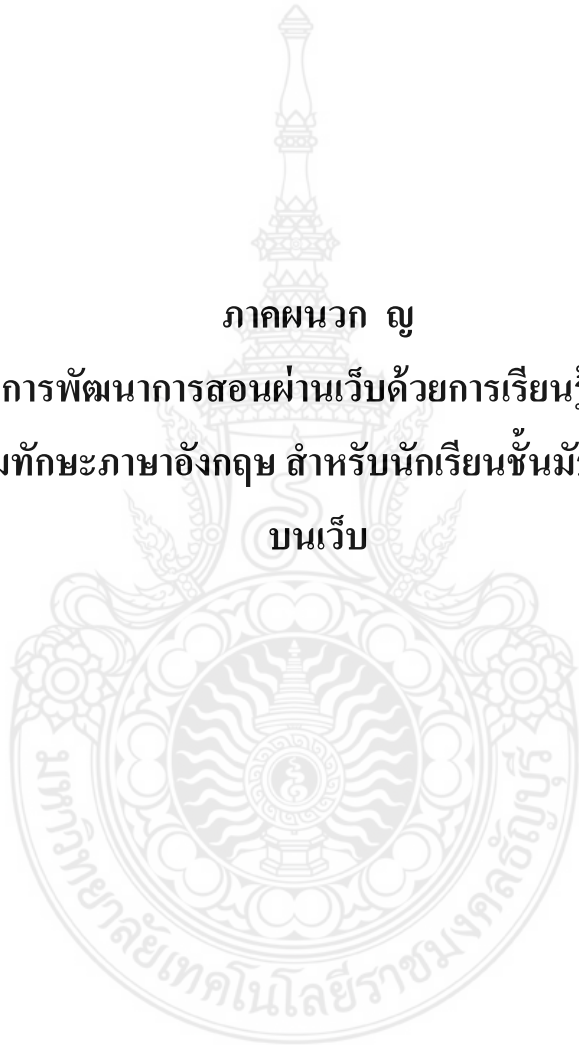
รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. ด้านเนื้อหา					
1.1 เนื้อหาสื่อการเรียนการสอนผ่านเว็บ มีความสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์การเรียนรู้					
1.2 การลำดับเนื้อหาถูกต้องตามหลักโครงสร้างหลักสูตร					
1.3 ผู้เรียนสามารถเข้าถึงเนื้อหาได้รวดเร็ว					
1.4 ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนได้ง่าย					
1.5 ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้ด้าน โครงสร้าง ของภาษาได้ด้วยตนเอง					
1.6 ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าและประโยชน์ของความรู้ที่ได้รับ					
2. ด้านการนำเสนอด้วยภาพ สี เสียง ประกอบ และการเชื่อมโยงเนื้อหา					
2.1 ขั้นตอนการลำดับเนื้อหาที่มีความเข้าใจง่าย					
2.2 การสร้างสื่อการเรียนการสอนผ่านเว็บมีความสอดคล้องกับ เนื้อหาภายในบทเรียน					
2.3 สื่อการเรียนการสอนผ่านเว็บ มีความยาว 2-5 นาที ต่อ 1 บทเรียน ซึ่งเป็นความยาวของเวลาที่เหมาะสม					

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
2.4 สื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บ มีความสวยงาม และกระตุ้นการเรียนรู้					
2.5 นักเรียนสามารถนำไปเรียนรู้ด้วยตนเองในทุกที่ทุกเวลา					
3. ด้านแบบทดสอบและการประเมินผล					
3.1 มีแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนช่วยประเมินว่าผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนได้เหมาะสม					
3.2 คำถามมีความชัดเจน					
3.3 แบบทดสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และตัวสื่อ					
3.4 ความยากง่ายของแบบทดสอบเหมาะสมกับผู้เรียน					
3.5 ผลคะแนนก่อนและหลังในแต่ละบทเรียนมีความชัดเจน					
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก					
4.1 ช่องทางการถ่ายทอดสื่อมีความหลากหลาย					
4.2 อุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายทอดสื่อมีความพร้อม					
4.3 สภาพแวดล้อมในห้องเรียนมีความเหมาะสมที่จะเรียนรู้					
4.4 สื่อมีการใช้งานที่ง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน					

ภาคผนวก ๓

ตัวอย่างสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง
เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
บนเว็บ

ตัวอย่างสื่อการพัฒนาการสอนผ่านเว็บแบบนำตนเอง เพื่อส่งเสริมทักษะ
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 บนเว็บ

Home Page Activities

<http://kongsamrit.com/home/>

"This Web-Site is just a part plan to help my students to noted every lessons I've updated to improve any skills-as, English and IT course."

Asst.Prof.Tiamyod Pasawano, Ed.D.

The Faculty of Educational Technology and Communications of Rajabonga University of Technology Phranburi, Thailand

Tel: (+66) 815445375

E-Mail: tiamyod@yahoo.com

BASIC GRAMMAR

Grammar is very important for used in daily day, especially for students who ready for study in university

In this section we focused on basic grammar of part of speech

[READ MORE](#)

WHAT IS COMMUNICATION?

Although this is a simple definition, when we think about how we may communicate to someone to understand. There are many of communication style and more than one may occur at any time.

English for ordinary day

There is a slight nuance in meaning, however, when we talk about normal people and ordinary people. If we mention normal people, it probably means people who think and behave in the same way as most other people. But the phrase ordinary people may carry a nuance of meaning about wealth and social status, meaning people who are not particularly rich. Do you agree?

[Get Ineren!](#)

Out Work Related

Out Work Related

SHOT COURSE

The goal is for the student to become a primary presenter for proposals and a secondary presenter for proposals in English.

PROPOSAL DEFENDATION

The goal is for the student to be able to defend a proposal in English.

MEETING CLASS

The goal is for the student to be able to participate in meetings in English.

First Training

Who is it for?

I have been studying English course with my friend whom teach me on this website as grammar and pronunciation for 6 months and it has been so good to be here, because I have made lots friends from many countries, and have improved my English.

Out Our Teaching Team

Our Teaching Team

Stella Lindley
UX web master

A strict teacher that has been teaching since the age of 16. Stella won't give you any slack, so you will have to do the very best work you've done in your life.

[f](#) [t](#) [G+](#)

KUNGSAMRETH YORN
IT EXPERT

If there's someone who can explain anything, Gaby is the one. She teaches you not just how to do something, but why to do it this way and not the other.

[f](#) [t](#) [G+](#)

Content Courses in Part of Speech

noun

Chapter 1 Noun

What's noun meaning?

Of all the parts of speech, nouns are perhaps the most important. A noun is a word that identifies a person, animal, place, thing, or idea. Here, we'll take a closer look at what makes a noun a noun, and we'll provide some noun examples, along with some advice for using nouns in your sentences.

What is Noun meaning?

1. What's noun meaning? เป็นคำในภาษาที่ใช้บ่งชี้ถึงคนหรือสิ่งของที่มีตัวตน นoun สามารถใช้ทั้ง noun โดยลำพังหรือใช้ประกอบกับพจนานุกรม

1.1 สามารถใช้คำนี้ได้ทั้งก่อน และ หลัง คำอื่น ๆ ที่ประกอบกัน เช่น student, policeman, dog, snake, airport, river, television, sugar, love, etc. Noun (คำนาม) ที่มักใช้มีนามบุรุษ (ชื่อคน) นามที่ (นามสิ่ง) ชื่อสถานที่ (ชื่อสถานที่) เช่น เด็กนักเรียนชาย, boy, girl.

MENU

- NOUN
- PRONOUN
- ADJECTIVE
- ADVERB
- VERB
- PREPOSITION
- INTERJECTION
- CONJUNCTION

Search:

Pronoun

Chapter 2 Pronoun

Pronoun a word that can function by itself as a noun phrase and that refers either to the participants in the discourse (e.g., I, you) or to someone or something mentioned elsewhere in the discourse (e.g., she, it, this).

What is Pronoun meaning?

Pronoun (คำสรรพนาม) คือคำที่ใช้แทนนามหรือชื่อของนาม (noun- equivalent) เพื่อหลีกเลี่ยง การกล่าวถึงซ้ำซากหรือแทนที่ชื่อของนามหรือนามที่กล่าวถึงในประโยคก่อนหน้า คำสรรพนาม (pronoun) สามารถเป็น 7 ชนิด คือ

MENU

- NOUN
- PRONOUN
- ADJECTIVE
- ADVERB
- VERB
- PREPOSITION
- INTERJECTION
- CONJUNCTION

Search:

Adjectives

MENU

NOUN

PROBUN

ADJECTIVE

ADVERB

VERB

PREPOSITION

INTERSECTION

CONJUNCTION

Search

What is an adjective?

3.1 Adjective เป็นคำที่ไว้ใช้บอกชื่อของ Noun หรือ Pronoun (สามารถแทนสิ่งของที่มีตัวตนได้) เพื่อระบุให้ผู้ใช้มีความรู้เกี่ยวกับชื่อของ Noun หรือ Pronoun นั้นว่าเป็นอย่างไร เช่น tall, short, small, big, beautiful, elegant, careful, intensive, possible เป็นต้น

3.2 ประเภทของ Adjective

Adjective คือ คำคุณศัพท์ เป็นคำที่ไว้ใช้บอกชื่อของ Noun หรือ Pronoun เพื่อระบุให้ผู้ใช้มีความรู้เกี่ยวกับชื่อของ Noun หรือ Pronoun นั้นว่าเป็นอย่างไร เช่น tall, short, small, big, beautiful, elegant, careful, intensive, possible เป็นต้น

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – นามสกุล Mr. Kungsamreth Yorn
วัน เดือน ปีเกิด 09 กรกฎาคม 2530
ที่อยู่ Cham Bork Commune, Beong Beng Village, Malay District,
Banteay Mean Chey Province, Cambodian.
การศึกษา Graduated bachelor of Information Technology (IT) in Meanchey
University Banteay Meanchey province, 2013, Cambodia.
โทรศัพท์ 087 511 65 93
อีเมล kongsamrit_y@mail.rmutt.ac.th
I kungsamreth087@gmail.com

